

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

NORA ROBERTS

IRISH ROSE

Irish Legacy

Backlist

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tên nàng là Erin, nàng giống quê hương của nàng. Và vì nàng giống quê nàng, cho nên lòng nàng ngổn ngang trăm mối tơ vò: vừa nôn nao, vừa đắm thắm, vừa hăng hái, lại vừa ủ rũ. Nàng đủ sức chống chọi lại các nghịch cảnh để bảo vệ các niềm tin của mình, nàng cương quyết chiến đấu để giành lại lập trường của mình, và nàng rộng lượng sẵn sàng cống hiến những gì mình có. Da thịt nàng mịn màng, tinh thần nàng cứng cỏi. Nàng thường mơ ước những điều tốt lành, và tham vọng của nàng cao cả.

Tên nàng là Erin, Erin McKinnon, tính nàng nhút nhát, hay bồn chồn lo lắng.

Đây đúng là lần thứ ba nàng đến phi trường Cork. Hay là phi trường nào khác, nàng cũng không nhớ nữa. Không phải đám đông trong phi trường hay tiếng ồn ào đã làm cho nàng căng thẳng. Thực ra, nàng đang chăm chú lắng nghe những lời thông báo về các chuyến đi và đến của máy bay. Nàng mãi suy nghĩ về những nơi xa lạ mà họ đang đến.

London, New York, Paris. Qua lớp kính dày ở phòng đợi, nàng nhìn những chiếc máy bay khổng lồ lảng vảng đang cất cánh, cái đầu héch lên trước, rồi nàng tưởng tượng ra nơi đến của chúng. Có lẽ một ngày nào đó, nàng sẽ bước lên một chiếc và chợt nàng thấy bụng mình thót lại khi chiếc máy bay tiếp tục bay lên. Nàng lắc đầu. Không phải chiếc máy bay đang cất cánh làm cho nàng bồn chồn,

mà là một chiếc sắp đến. Chắc còn vài phút nữa thôi. Erin sửa soạn lại người, vuốt lại mái tóc. Để người luộm thuộm trông chẳng ra sao hết. Một thoáng sau, nàng lại chuyển cái xác qua tay khác, rồi kéo lại chiếc áo khoác cho ngay ngắn. Nàng không muốn để người ta thấy mình nhếch nhác, luộm thuộm hay là... thấy mình nghèo, nàng lại lấy tay vuốt lại chiếc váy cho thẳng thớm.

Ờn trời, mẹ nàng thật khéo tay trong chuyện may vá. Chiếc váy màu xanh đậm, với lại chiếc áo khoác cùng màu, đã làm tăng nét duyên dáng cho làn da màu ngà của nàng. Lối cắt và kiểu may có lẽ hơi xưa Erin thích thế, nhất là màu sắc thì lại rất hợp với màu mắt của nàng. Nàng muốn tỏ ra mình có khả năng, có tài trong việc trang điểm, ngay việc nàng biến mái tóc bờm xờm bất trị của nàng thành một mái tóc thẳng thớm màu đỏ sậm thì rõ. Theo nàng thì kiểu tóc như thế trông nàng có vẻ lớn hơn, nàng cũng hi vọng mái tóc làm cho nàng có vẻ lịch lãm ra.

Nàng đánh phấn để làm mờ bớt những nốt tàn nhang trên mặt, và tô đậm đôi môi. Đôi mắt tô vẽ rất cẩn thận, và nàng đeo vào đôi khuyên tai vàng hình lưới liềm cũ của bà vú.

Nhưng nàng vẫn muốn tỏ ra mình bình dị, nghèo nàn. Người bà con nghèo khổ. Chỉ nghĩ đến điều này thôi, nàng cũng đã nghiêng răng lại. Nàng không muốn ai thương hại mình hết, cho dù họ có cảm tình đi nữa. Nàng thuộc dòng họ McKinnon, có lẽ vận may đã không mỉm cười với nàng trong khi nó lại xảy đến cho người chị họ của nàng, nhưng nàng quyết tạo ra cho mình một tài sản mới được.

Kìa, họ đến rồi đấy, nàng cố giữ lấy bình tĩnh. Nàng nhìn chiếc máy bay chở họ từ Curragh tới, đang chạy đến phía cổng: loại máy bay nhỏ, bóng láng chỉ có những ai giàu có và quyền thế mới thuê để chuyên chở riêng mà thôi. Nàng có thể tưởng tượng ra cảnh

người ta ngồi ở trong đó, uống sâm banh và thưởng thức món ngon vật lạ. Trí tưởng tượng của nàng hết sức phong phú, chỉ có điều nàng thiếu phương tiện để biến những điều tưởng tượng thành hiện thực mà thôi.

Một bà già ra khỏi máy bay đầu tiên, tay bà dẫn một bé gái. Tóc bà bạc phơ nhưng dáng vẫn còn chắc nịch, cứng cáp. Đứng bên bà, cô bé trông như nàng tiên con, mái tóc màu nâu non, người nhỏ nhắn gọn gàng. Vào lúc họ bước xuống đất, thì một chú bé khoảng chừng năm hay sáu tuổi nhảy xuống theo hai người.

Mặc dù lớp kính trong phòng đợi thật dày, nàng cũng nghe rõ tiếng bà già mắng chú bé. Bàn tay kia còn rảnh, bà chộp lấy chú bé, chú nhìn bà nhăn răng cười toe toét. Erin bỗng thấy mối liên hệ ruột thịt bùng dậy. Nếu nàng tính tuổi tác thì chú bé chắc là Brendon, con đầu lòng của Adelia. Bé gái nắm tay bà già kia, tay giữ chặt lấy con búp bê nhàu nhò, chắc bé là Keeley, nhỏ hơn anh chừng trên dưới một tuổi.

Tiếp theo là người đàn ông bước xuống, Erin nhận ra anh là Travis Grant. Anh là chồng của chị họ nàng, đã cưới nhau cách đây 7 năm, hiện là chủ nhân một trại nuôi ngựa nòi, và chủ cả một cánh đồng có tên là Royal Meadows. Người anh cao, đôi vai rộng, anh cười với cậu con trai đang kiên nhẫn đứng chờ anh trên bãi đáp của máy bay. Nàng thấy nụ cười của anh thật đẹp, nụ cười khiến cho phụ nữ ưa nhìn, không biết nhìn để thưởng thức cho mát lòng hay để cho vững dạ nữa. Erin đã gặp anh một lần ngắn ngủi, vào dịp anh dẫn vợ về Ai-len bốn năm trước đây. Lặng lẽ nhìn, nàng nhớ lại ngày đó. Anh là loại đàn ông che chở cho phụ nữ, khi người phụ nữ trung thành với anh.

Anh ẵm một đứa bé khác bên hông, một bé chú trai tóc đen và dày như tóc bố của nó. Chú cũng cười toe toét, nhưng không nhìn xuống hai anh chị của chú. Chú ngẩng mặt nhìn bầu trời chú vừa đến. Travis đưa chú xuống, rồi quay lại và chìa ra một bàn tay.

Khi Adelia bước ra khỏi cửa máy bay, mặt trời chiếu sáng mái tóc chị. Ánh sáng màu hạt dẻ chiếu quanh mặt và đôi vai chị. Chị cũng cười. Ngay từ xưa, Erin cũng thấy được vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt chị. Người chị nhỏ thó. Khi Travis nắm lấy hông chị, nhấc bổng chị đặt xuống đất, chị đứng không đến vai anh. Anh ôm chị vào lòng, Erin nhận thấy không hẳn anh che chở cho chị quá, mà có lẽ anh đang giữ gìn cái thai đang nằm trong bụng chị.

Trong lúc Erin nhìn họ, Adelia nghiêng mặt lên, chị đưa tay sờ má chồng và chị hôn anh. Erin thầm nghĩ: Chị không giống một người vợ lâu năm, mà trông chị như một người tình.

Một chút ganh tị trỗi lên trong người nàng. Erin cứ để cho nó mặc sức nổi dậy. Nàng không bao giờ cố tránh né bất kì một thứ tình cảm gì của mình hết, nàng cứ để cho chúng đến, cứ để cho chúng đạt tới giới hạn của chúng, bất kể hậu quả có ra sao.

Và tại sao nàng lại không ghen với Dee được chứ? Erin tự hỏi như vậy. Adelia Cunnane là một cô bé mồ côi ở Skibbereen, đã không những tự mình vươn dậy mà lại còn cố gắng hết mình để đạt được đỉnh cao của cuộc sống. Erin cho là chị ta đã có quá nhiều năng lực. Nàng quyết định mình cũng phải làm như thế.

Nàng vươn vai, rồi bước đến, vừa khi ấy lại thấy một người khác nữa ra khỏi máy bay. Nàng cho là một gia nhân khác, nhưng rồi nàng nhìn kĩ lại khá lâu. Không, con người này chắc không phải là người giúp việc đâu.

Anh ta nhảy xuống mặt đất một cách nhẹ nhàng, điều xì gà thanh mảnh chưa đốt, kẹp giữa hai hàm răng. Anh từ từ nhìn quanh, lại có vẻ thận trọng nữa chứ. Nàng thấy anh ta có thái độ như một con mèo, một con mèo vừa nhảy từ mỏm đá nhọn này qua mỏm khác. Nàng không thấy được mắt anh, vì anh đeo kính râm, nhưng nàng có cảm giác anh có đôi mắt sắc sảo, rất mãnh liệt, khiến người ta cảm thấy bất an khi nhìn vào. Anh ta cao bằng Travis nhưng rắn chắc hơn, ít mỡ hơn. Trông anh ta có vẻ thô bạo. Nàng buột miệng thốt nên lời như thế và cứ đưa mắt nhìn anh ta. Anh ta cúi xuống nói gì với một đứa bé, thái độ uể oải nhưng có vẻ chăm chú. Mái tóc anh ta đen, thẳng và dài phủ cả cổ chiếc áo sơ mi may bằng vải bông chéo. Anh ta mang boots và mặc quần bò bạc màu, nhưng nàng chắc anh không phải là một nông dân. Anh không có vẻ là kẻ cày ruộng mà là chủ đất.

Kẻ nào mà lại đi với gia đình của chị họ nàng thế này? Một người bà con khác nữa ư? Nàng vừa tự hỏi như thế vừa bước đến phía họ, cảm thấy bất ổn trong lòng. Anh ta là ai thì cũng chẳng thành vấn đề. Erin kiểm tra lại những chiếc kẹp tóc, có hai cái lỏng ra, nàng kẹp lại mái tóc. Nếu anh ta là bà con của Travis Grant thì lại càng tốt.

Nhưng anh ta không có vẻ gì là ruột thịt với chồng của bà chị họ của nàng hết. Nước da thì có phần giống đấy, nhưng vẻ người thì chẳng giống nhau tí nào. Người anh xương xẩu, sắc cạnh. Nàng nhớ đến những cuốn sách bằng tranh trong lớp giáo lí đối thoại, và nàng nhớ đến những bức vẽ về con quỷ satan. "Để cho hấn cai quản ở địa ngục hơn là cho hấn phục vụ ở trên trời".

Đúng thế... lần đầu tiên, một nụ cười hiện ra trên môi nàng. Anh ta xem chừng cũng có ý nghĩ như thế đấy. Erin hít một hơi thật dài,

rồi nàng tiến đến để chào mừng gia đình.

Cậu bé Brendon tiến đến trước hết, cậu bước qua ngưỡng cửa, một chiếc giày chưa buộc dây, cặp mắt sáng quắc vì hiếu kì. Người đàn bà tóc bạc bước đến đằng sau cậu, bà bước rất nhanh, bà la lên:

- Thằng quỷ, đứng yên đấy. Đừng để lạc lối nữa đấy.

- Cháu chỉ muốn xem thôi mà bà Hannah.

Cậu vừa nói vừa cười, chẳng có vẻ gì hối hận khi bà già chộp được tay cậu:

- Rồi cháu sẽ mặc sức mà xem. Cháu đừng có làm cho mẹ cháu phải buồn lo đến chết được. Này Keeley, đứng gần lại đây.

- Cháu đến đây.

Cô bé nhìn quanh vẻ thèm thuồng như anh trai cô. Nhưng cô bằng lòng đứng yên một chỗ. Rồi cô bé nhận ra Erin:

- Kìa, dì ấy kìa. Dì Erin của mình kìa kìa. Trông dì giống trong ảnh quá.

Rồi không dè dặt gì nữa, cô bé chạy đến, cười nói với nàng:

- Có phải dì Erin đây không? Cháu là Keeley. Má bảo dì sẽ ra đón bọn cháu mà.

- Đúng, dì là dì Erin đây.

Erin thấy vui thú trong lòng, nàng cúi người xuống nắm lấy chiếc cằm của cô bé trong tay. Nỗi bồn chồn lo lắng biến thành niềm vui

sướng. Nàng nói tiếp:

- Lần cuối dì gặp cháu, cháu bé tí tẹo, quần trong tấm chăn để tránh mưa, cháu la hét ồm ồm ối ối mà!

Keeley nhướng to đôi mắt, bé đáp:

- Dì ấy nói giống má quá! Đây, bà Hannah, đến xem. Dì ấy nói giống má quá!

- Xin chào cô McKinnon.

Bà Hannah một tay giữ chặt lấy vai Brendon, tay kia bà chìa ra:

- Rất sung sướng được gặp cô. Tôi là Hannah Blakely, quản gia của chị cô.

Quản gia, Erin vừa suy nghĩ vừa chìa tay ra bắt lấy bàn tay sần sùi của bà Hannah. Nhiều người trong họ Cunnane mà nàng biết có thể đã từng làm quản gia, nhưng không bao giờ thuê một quản gia. Nàng đáp:

- Chào mừng bà đến Ai len. Còn cháu, cháu là Brendon chứ gì?

Chú bé vẻ nghiêm trọng đáp:

- Trước đây cháu đã đến Ai len, nhưng lần này cháu đi bằng máy bay.

- Thật thế ư?

Nàng bắt gặp hình ảnh người chị họ trong chú bé, những nét đẹp thanh thoát và đôi mắt xanh lơ. Nàng nghĩ chắc chú bé cũng quá

quất lắm, vì mẹ nàng đã bảo là Adelia thường thường quá quất lắm. Nàng nói:

- Này cháu, cháu đã lớn quá, kể từ lần dì gặp cháu sau cùng đây.
- Cháu là anh cả mà, bây giờ Brady là bé út.

Nàng ngược mắt nhìn lên, vừa đúng lúc Adelia ào đến. Chị la lên:

- Kìa, Erin đấy hả?

Mặc dù có thai chị vẫn di chuyển nhẹ nhàng. Và khi chị choàng tay ôm lấy Erin, nàng cảm thấy chị quá khỏe mạnh. Cuộc tao ngộ diễn ra rất nồng nhiệt tình cảm máu mủ, tình quê hương. Chị lại nói tiếp:

- Ô, Erin, về lại quê nhà thật thú, gặp lại dì thật sung sướng. Để tôi xem lại dì nào.

Erin thấy chị không thay đổi tí nào hết. Có lẽ Adelia đã đến 30 tuổi, nhưng trông chị còn trẻ lắm. Nét mặt chị vẫn phẳng phiu, láng lẩy, tươi sáng dưới mái tóc lộng lẫy xoắn dài. Nét vui sướng hiện lên trên mặt chị quá chân thật, quá sinh động đến nỗi Erin cứ nghĩ là chị đã để dành đấy bấy lâu nay.

- Chị Dee, trông chị tuyệt diệu quá! Đất Mỹ tốt lành đối với chị quá!

- Còn cô bé xinh xắn nhất ở Skibbereen thì nay đã thành một phụ nữ xinh đẹp rồi. Ôi, Erin!

Chị hôn cả hai má cô em họ, cười rồi lại hôn, chị nói với cô em họ:

- Em là hình ảnh của quê nhà.

Rồi vẫn giữ chặt tay Erin trong tay mình, chị quay qua phía chồng hỏi nàng:

- Em còn nhớ Travis chứ?

- Dĩ nhiên là còn. Thật sung sướng được gặp lại anh.

- Trong vòng bốn năm mà cô đã lớn lên nhiều quá.

Anh hôn hai má nàng rồi nói tiếp:

- Lần sau cùng, cô không gặp cháu Brandy.

- Dạ không, em không gặp.

Chú bé một tay ôm lấy cổ bố, chú nghiêm nghị nhìn Erin. Nàng lại nói:

- Thật trông cháu giống anh quá! Cháu Brandy, cháu xinh trai quá!

Brandy cười, rồi cúi mặt vào cổ bố. Adelia đưa tay vuốt tóc chú, rồi nói:

- Và tính lại hay cả thẹn, không giống bố. Erin này, em thật tốt vì đã đến đón gia đình chị và đưa chị về quán trọ nữa.

- Chúng em thường ít khi đón khách. Em lại có chiếc xe đồ nhỏ. Lần vừa rồi chắc chị còn nhớ chứ, thuê xe rất phiền phức, cho nên em sẽ để lại cho chị dùng trong thời gian chị ở đây.

Trong lúc nàng nói, Erin cảm thấy ngứa ngáy sau ót mình, nàng có cảm giác là lạ, khiến nàng phải đề phòng. Nàng bèn quay lại và bắt gặp người đàn ông đang nhìn mình, người đàn ông nàng vừa nhìn thấy trên máy bay bước xuống, khuôn mặt anh xương xẩu.

Adelia đặt một bàn tay lên váy mình, ngay chỗ thai nhi đang ngo nguậy, chị giới thiệu:

- Erin này, chị giới thiệu với em, đây là ông Bruke. Xin giới thiệu với anh Bruke Logan, đây là cô em họ của tôi, cô Erin McKinnon.

- Xin chào ông Logan.

Erin vừa nói vừa nhẹ gật đầu, nàng quyết không để cho mình bị nao núng trước cặp kính râm của anh ta.

- Xin chào cô McKinnon.

Anh ta cười uể oải, rồi lại cắn chặt điều xì gà giữa hai hàm răng.

Nàng vẫn không thấy được mắt anh ta, nhưng nàng lại cảm thấy khó chịu, vì nàng biết qua cặp kính anh ta đã nhìn thấy tất cả. Nàng vẫn ương ngạnh nhìn thẳng vào mặt Bruke, trong khi nàng nói với Adelia:

- Em chắc là chị mệt rồi. Chiếc xe đồ đang ở đằng trước. Em dẫn chị ra xe rồi chúng ta sẽ tính chuyện hành lý.

Bruke đi cách xa một khoảng khi họ băng qua phi cảng nhỏ hẹp. Anh thích như thế vì anh dễ quan sát hơn và tưởng tượng các góc cạnh được tốt hơn. Bây giờ thì anh tưởng tượng về Erin McKinnon.

Nhìn hai ống chân dài, khỏe mạnh của nàng di chuyển dưới chiếc váy kiểu xưa, anh nghĩ đến một tấm thân chắc nịch, nhỏ nhắn, gọn gàng. Thân hình sạch bong và tâm trạng bồn chồn như cô gái sẵn sàng nơi điểm xuất phát. Cô ta định chạy cuộc đua gì đây? Anh tự hỏi như thế. Trên chuyến đi từ Hoa Kỳ, rồi từ Curragh đến cái nơi bé tẹo này trên bản đồ, và qua câu chuyện giữa anh với gia đình của Travis, anh đã biết được ít nhiều về gốc gác của nàng. Họ McKinnon và Cunnane không phải là bà con gần. Đi lần lại, thì mẹ của Adelia và mẹ của Erin McKinnon rất hấp dẫn này là chị em họ, hệ thứ ba họ đã lớn lên bên nhau trong những nông trại gần nhau.

Bruke mỉm cười khi Erin tỏ ra khó chịu nhìn về hướng mình. Nếu Adelia Cunnane Grant cứ cho là mình có bà con họ hàng với họ McKinnon, thì anh lại không muốn bàn đến việc ấy. Đối với anh, anh luôn luôn tránh mỗi dây huyết tộc hơn là đi tìm kiếm chúng.

Nếu anh ta cứ nhìn nàng như thế, anh ta sẽ làm cho nàng rối trí mất, Erin tự nhủ như thế khi nàng gài số chiếc xe. Hành lí đã chất xong, bọn trẻ chuyện trò râm ran, và nàng phải giữ bình tĩnh để lái chiếc xe ra khỏi phi trường.

Nàng nhìn thấy anh ta trong chiếc kính chiếu hậu, hai chân duỗi dài trong lối đi hẹp, một cánh tay nẩy lên nẩy xuống trên chỗ ngồi đã sờn cũ - và anh ta cứ dán mắt vào nàng. Nàng phải rán hết sức, nàng không tài nào tập trung nghe hết các câu hỏi của Adelia về gia đình nàng được.

Khi nàng đã quẹo chiếc xe vào đường lớn, nàng mới nghe được phần nào, và trả lời một số câu hỏi của bà chị họ được. Mọi người đều khỏe mạnh. Nông trại vẫn hoạt động điều hòa. Khi nàng nghỉ ngơi được sau tay lái, nàng mới nghe rõ những mẩu chuyện trong xe. Anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào nàng.

Thì cứ mặc xác anh ta, nàng nghĩ thế. Anh ta như một con la kéo cày, chẳng có gì liên quan đến nàng hết. Nàng bướng bỉnh tránh né, không nhìn lại anh ta ở trong kính chiếu hậu, nàng găm mạnh chiếc kẹp tóc đã long ra vào mái tóc.

Nàng cũng hỏi han lại người chị họ. Nàng khéo léo tránh những chỗ đường xấu nhất và mắt đăm đăm nhìn thẳng tới trước. Phiên phức nhất là cái anh chàng Bruke Logan này. Thế nhưng nàng mỉm cười khi nghe bà chị hỏi han và nàng lại đáp là gia đình nàng vẫn bình an.

- Thì ra Cullen chưa có gia đình sao?

- Cullen à?

Dù đã cương quyết nhưng Erin vẫn đưa mắt nhìn vào tấm kính chiếu hậu và nhìn Bruke. Nàng rửa thầm mình và đáp lời chị:

- Dạ chưa. Mặc dù mẹ em đã hỏi thúc, anh ấy vẫn không chịu lấy vợ. Thỉnh thoảng anh lại đi Dublin để hát xướng và đóng kịch.

Nàng đâm vào một chỗ ghồ ghề trên mặt đường khiến chiếc xe chao đảo. Nàng vội nói:

- Em xin lỗi!

- Không sao.

Nàng quay lại nhìn Adelia, ra chiều lo lắng:

- Thật không? Em cứ sợ chị có điều gì.

- Chị khỏe như ngựa của Travis mà.

Rồi với thói quen của chị, chị đặt một bàn tay lên chiếc bụng tròn vo của mình, nói tiếp:

- Chị còn mấy tháng nữa mới sinh chúng lận mà.
- Chúng à?

Chị cười rạng rỡ:

- Lần này sinh đôi đấy. Chị hy vọng thế.
- Sinh đôi!

Erin nhắc lại qua hơi thở, nàng không biết là nên lấy làm lạ hay là nên thích thú đây.

Adelai sửa lại thế ngồi cho được êm ái hơn. Chị nhìn ra đằng sau, hai đứa bé đang ngủ gà ngủ gật, còn Brendon thì đang tỏ ra kiên cường, cậu ráng mở to đôi mắt. Chị nói:

- Chị luôn luôn mong muốn có một đại gia đình như của em thế.

Erin nhìn chị cười toe toét khi chiếc xe rẽ vào làng:

- Xem ra chị sắp đạt được rồi đấy. Và có lẽ Chúa nhân từ sẽ phù hộ cho chị.

Adelai cười khúc khích, chị nhích lại thế ngồi để thưởng thức phong cảnh và âm thanh trong làng, những thứ mà chị còn nhớ mãi từ thời thơ ấu.

Những ngôi nhà nho nhỏ vẫn sạch sẽ, chỉ có một ít hàng rào bị hư hỏng. Những bãi cỏ xanh đậm lung linh trong đám bụi mờ xám.

Tám bảng hiệu trên quán rượu của làng vẽ hình quốc huy Ailen, kêu cọt két, rên rỉ trong cơn gió nhẹ từ cơn mưa ngoài biển thổi vào.

Hầu như chị nghĩ thấy mùi vị của gió biển, chị nhớ lại một cách dễ dàng. Kia kìa, những vách núi nhọn hoắt thẳng đứng và cao ngất, đâm thẳng xuống mặt biển hùng vĩ. Chị còn nhớ nhiều lần chị đứng trên núi đá, ngắm những con thuyền đánh cá, nhìn những ngư phủ trở về sau một ngày đánh bắt, họ phơi khô lưới và giải khát trong quán rượu.

Câu chuyện ở đây là nói về chuyện đánh cá và làm nông, về hài nhi và tình nhân.

Đến nhà rồi. Adelia dựa một tay lên khung cửa sổ mở rộng và nhìn ra ngoài. Quê hương đây rồi - một phong cách sống, một nơi mà không bao giờ chị xua đuổi khỏi trái tim chị. Có một toa xe chất đầy rơm khô, màu rơm không sáng hơn, mùi thơm của rơm không dịu ngọt bằng mùi rơm trong cái chuồng ngựa của chị ở Mỹ. Nhưng đây là đất Ailen, và lòng chị mãi mãi hướng về đây. Chị nói:

- Quê hương vẫn thế!

Erin từ từ cho xe dừng lại, rồi đưa mắt nhìn quanh. Xó xỉnh nào trong làng này nàng đều biết hết, và nàng biết cả nông trại nào ở cách xa đến hàng trăm dặm nữa, thực thế, nàng không bao giờ biết cái gì hơn. Nàng đáp lời chị:

- Chị cho là quê hương vẫn thế à? Không có gì thay đổi ở đây hết.

- Nhà hàng của O'Donnelly kia rồi.

Chị bước ra khỏi xe. Chị hết sức mong muốn đặt chân lên mảnh đất thời son trẻ của chị. Chị mong muốn hít đầy phổi làn không khí của vùng Skibbereen. Chị hỏi:

- Lão vẫn còn ở đây chứ?

- Con dê già ấy sẽ chết sau quầy tiền của lão mà thôi, lão vẫn đếm từng đồng xu của lão.

Dee cười, chị bế Brady khỏi Travis, chị ôm chặt lấy chú, chú ngáp và nép lên vai chị. Chị lại nói:

- Ừ, lão vẫn không thay đổi. Travis này, anh nhìn cái nhà thờ kia kìa. Chúng mình từng đi lễ Misa ở đó vào mỗi chủ nhật đấy. Cha Finnegan cứ nói giọng đều đều ấy. Cha còn không, Erin?

Erin lấy chìa khóa ra khỏi xe và cho vào túi xách. Nàng đáp:

- Cha chết rồi, chị Dee, hơn một năm rồi!

Vì thấy đôi mắt của người chị họ u buồn, Erin đưa tay lên vuốt má chị nàng nói:

- Cha đã hơn tám mươi tuổi rồi, chắc chị còn nhớ chứ, mà cha đã chết lặng lẽ trong khi ngủ.

Chị biết dòng đời trôi xuôi mà, và rồi ai cũng phải ra đi, cho dù mình có muốn hay không. Dee nhìn lại ngôi nhà thờ. Đúng là nó không giống như xưa. Chị nói:

- Cha đã mai táng cho mẹ và cho bố chị. Chị không thể nào quên được tấm lòng tốt của cha đối với chị.

Erin bèn nói nhanh lên:

- Bây giờ chúng ta có một linh mục trẻ. Ông được phái từ Cork tới. Cha năng nổ lắm, và không ai ngủ được với cha khi cha đang làm lễ. Cha thờ Chúa qua hình ảnh của thánh Michael Ryan, cho nên ông rất điềm đạm làm lễ Misa vào mỗi sáng chủ nhật.

Nàng quay lại để giúp hạ hành lí xuống và va phải Burke. Anh ta đặt một bàn tay lên vai nàng như là để đỡ nàng, nhưng bàn tay cứ để đấy thật lâu. Anh nói:

- Xin lỗi!

Nàng cứ ngẩng mặt và nhìn thẳng vào mặt anh ta. Anh chỉ cười. Anh lại nói:

- Lỗi tại tôi.

Anh nắm lấy hai chiếc vali nặng, xách ra khỏi xe, và nói:

- Travis, sao không dẫn Dee và các cháu vào đi? Tôi lo các thứ này cho.

Thường thì Travis không muốn để cho ai khác làm phần lớn công việc nhưng anh biết sức khỏe của vợ đang yếu. Anh lại biết tính vợ rất bướng bỉnh, và phương pháp độc nhất để đưa vợ vào giường ngủ một chốc, là chính anh phải đem chị vào. Anh nói:

- Cám ơn anh. Tôi sẽ kiểm tra lại đồ đạc trong ấy. Này, Erin, tối nay chúng tôi đến thăm cô và gia đình cô nhé?

- Họ sẽ đến đây mà!

Nàng chồm người lên, hôn vào má Dee. Nàng nói tiếp:

- Bây giờ thì tất cả nghỉ ngơi đi. Nếu không má sẽ làm ầm lên, khiến quý vị nổi điên lên đấy. Em chắc như thế.

- Bây giờ cô phải đi sao? Cô không vào chơi à?

- Em có một số công việc phải làm. Thôi vào đi, không thì các cháu ngủ ngoài đường cả đấy. Em sẽ gặp lại anh chị.

Mặc cho Brendon chống đối, bà Hannah vẫn dẫn cả mấy đứa bé vào trong. Erin quay lại xách hai chiếc vali khác và chuyển chúng vào. Nàng nghĩ bụng rằng áo quần chắc là đắt giá nên mới nặng như thế, thì chợt nàng lại giáp mặt với Burke.

Anh có chủ tâm đi lướt qua mặt trước mặt nàng như thế, nàng lẩm bẩm:

- Một tí nữa thôi.

Bên trong, quán trọ âm u nhưng lại nhộn nhịp. Những vị khách từ Mỹ tới đã kích thích mọi người, khiến cho một nhóm nhỏ nhân viên phải làm việc suốt cả tuần. Người ta đánh bóng các đồ gỗ, phải kì cọ lau chùi nền nhà. Nay thì bà Malloy đã già, bà dẫn Dee lên thang lầu và gọi lên cho chị không biết bao nhiêu là hồi tưởng. Bọn trẻ gọi ầm ĩ, người ta dọn trà nóng ra, dọn bánh mì sô đa ra. Erin quyết định sắp xếp ngăn nắp đồ đạc xong, nàng ra ngoài lại.

Trời ban ngày mát mẻ và trong sáng. Ngọn gió Tây đã thổi dạt những đám mây sớm đi, khiến cho ánh sáng trở nên trong trẻo và lung linh, thứ ánh sáng người ta thường thấy ở Ailen. Erin dừng lại một chốc để xem xét ngôi làng đã làm cho bà chị họ của nàng say mê. Ngôi làng bình thường, từ tốn, yên lặng, đông đúc nam nữ đang làm việc và thường tỏa ra mùi cá. Từ bất kì nơi nào trong thành phố,

bạn cũng thấy được bến cảng nhỏ, có nhiều thuyền bè đi đánh cá hàng ngày trở về. Mặt tiền các nhà kho thường giữ gìn sạch sẽ. Đó là điều khiến cho dân chúng lấy làm tự hào. Cửa ngõ thường không khóa. Đó là thói quen của mọi người.

Không ai lại không biết đến nàng, không ai mà nàng không biết. Không có chuyện bí mật nào được giữ kín lâu, nhưng chúng lại lọt ra ngoài như những báu vật nho nhỏ để người ta thường thức và chua xót.

Lạy Chúa, nàng ước mong nhìn thấy cái gì đó trước khi đời sống ổn định. Nàng muốn xem những thành phố lớn, ở đây đời sống quay cuồng, trôi nhanh, nóng bỏng, và chẳng ai biết ai. Nàng muốn đi trên một con đường phố mà chẳng ai biết nàng và chẳng ai lưu tâm tới. Chỉ một lần thôi, chỉ một lần trong đời thôi, nàng muốn làm một cái gì đó khác thường và bốc động, mà không để cho gia đình và lối xóm phải phàn nàn đến.

Cánh cửa xe đánh rầm đã lôi nàng trở lại với thực tế. Lại một lần nữa, nàng nhìn thấy Burke Logan. Nàng cố gắng tỏ ra lễ phép, nàng hỏi:

- Họ ổn định cả rồi chứ?

- Chắc rồi.

Anh ta tựa lưng vào xe, đứng tréo chân vào nhau, lôi ra cái bật lửa và đốt thuốc hút. Khi có Adelia, không bao giờ anh hút, vì tôn trọng hoàn cảnh thai nghén của chị. Không bao giờ mắt anh rời khỏi mắt Erin. Anh nói:

- Giữa cô và bà Grant chả có liên hệ huyết tộc là bao, phải không?

Đây là lần đầu tiên anh nói quá hai tiếng trong một lần. Erin nhận thấy giọng nói của anh không giống giọng của Travis. Anh nói chậm rãi, như là chẳng có gì cần phải vội vã cả. Khi không thấy Erin trả lời, anh nói tiếp:

- Chỉ có mái tóc là giống. Nhưng mái tóc của bà ấy thì lại giống lông của con ngựa đực có màu hạt dẻ đáng giá của Travis, còn tóc cô thì...

Anh ta hít một hơi thuốc khác khi thận trọng tìm lời:

- Mái tóc của cô thì giống màu gỗ gụ của chiếc kệ kê ở trong phòng ngủ của tôi.

Anh cười toe toét, điều thuốc vẫn kẹp giữa hai hàm răng:

- Tôi cho là nó rất đẹp khi mới mua về.

- Đây là một ý rất hay, thừa ông Logan, nhưng tôi không phải là một con ngựa hay một cái bàn.

Nàng thọc tay vào túi rồi lấy ra chùm chìa khóa:

- Tôi gửi lại ông những thứ này.

Thay vì nắm lấy chùm chìa khóa, anh ta lại nắm lấy bàn tay nàng, chùm chìa khóa nằm gọn lỏn giữa hai bàn tay. Lòng bàn tay của anh rắn chắc và thô ráp như đá trên đỉnh núi đâm thẳng xuống đại dương. Anh ta thích thú vì đã giữ chân nàng lại, vì thấy nàng

nhường mày lên, và vì nàng tỏ ra khinh mạn hơn là chống đối. Nàng hỏi:

- Ông còn muốn cái gì nữa đây, thưa ông Logan?

Anh ta chỉ nói:

- Tôi đưa xe cô về.

- Không cần thiết.

Nàng cắn chặt răng lại và gạt đầu chào hai người bép xép nhất thành phố đang đi qua đường sau nàng. Tin tức buổi tối sẽ loan ra rằng Erin McKinnon nắm tay người ngoại quốc ở ngoài đường, mà đúng là thế thật. Nàng nói tiếp:

- Tôi chỉ muốn đáp một cái xe để quá giang về nhà mà thôi.

- Cô đã có đây rồi!

Vẫn nắm chặt tay nàng, anh ta vươn người ra khỏi xe, nói:

- Tôi đã nói với Travis là tôi sẽ lo việc này mà!

Sau khi thả tay nàng ra, anh ta ra dấu về phía cửa xe:

- Cô đừng lo, tôi đã hiểu rõ luật lái xe về phía tay trái rồi!

- Anh phải lái xe bên tay trái đấy!

Sau một phút chần chừ, Erin leo lên xe. Ngày đã trôi qua, nàng muốn chộp lấy cuộc đời từng giây từng phút.

Burke ngồi sau tay lái và mở chìa khóa công tắc. Anh nói nhẹ nhàng:

- Cô làm tuốt mấy cái kẹp tóc rồi đấy!

Erin đưa tay ra phía sau kẹp lại mái tóc khi anh ta lái chiếc xe ra khỏi làng. Nàng bảo:

- Khi đến chỗ rẽ hai, ông theo hướng trái mà đi. Chỉ chừng bốn hay năm cây số nữa là đến.

Erin vòng hai tay trước bụng, nàng nghĩ là chuyện trò như thế với anh ta là đủ lắm rồi.

Burke lại lên tiếng bình phẩm:

- Vùng quê thật đẹp!

Anh ta đưa mắt nhìn ra những ngọn đồi xanh ngắt, lồng gió. Ngọn gió nhẹ thổi từ phương Tây liên tục lướt qua, uốn mình những cây mận gai. Cây thạch nam vươn mình trong áng mây tím mềm mại, và xa xa những ngọn núi nhô lên màu sẫm thẫm bí trong ánh sáng. Gã lại nói:

- Cô ở gần biển?

- Rất gần.

- Cô không thích người Mỹ sao?

Hai bàn tay vẫn đan vào nhau một cách nghiêm nghị, nàng quay qua nhìn anh, nàng đáp:

- Tôi không thích những người đàn ông nhìn chăm chăm vào tôi.

Burke gõ tàn thuốc ra ngoài cửa xe, nói:

- Thế thì cô hẹp hòi quá đấy nhé!

- Những người đàn ông mà tôi quen biết đều rất có tư cách, ông Logan ạ.

Burke thích cái lối nàng gọi tên anh, ngay cả khi nàng tỏ ý khinh thị. Anh nói:

- Tệ quá! Tôi đã học được cách ngấm nhìn kĩ càng, cận kề những gì tôi ưa thích.

- Tôi chắc ông xem đó như một lời khen.

- Chỉ là việc quan sát thôi. Chỗ rẽ đây chẳng?

- Vâng.

Nàng hít một hơi thật dài, nhận ra mình chẳng có lí do gì phải kiềm chế tình cảm lại cả. Nàng bèn hỏi:

- Ông làm việc cho Travis à?

- Không.

Anh cười toe toét khi những chiếc xe chạy vào những vết lún trên mặt đường:

- Cô cứ cho là tôi và Travis hợp tác với nhau đi.

Burke thích mùi vị ở đây, cái mùi thơm thấm đượm ẩm ướt của xứ Ailen và mùi thơm rất ấm của người đàn bà đang ngồi bên cạnh mình:

- Tôi có một nông trại ráp gianh với nông trại của anh ấy.

- Ông đưa ngựa à?

Nàng lại nhướn mày lên, để nhìn kĩ vào anh. Anh đáp:

- Hiện thời thì thế.

Erin mím môi lại như mỗi khi nàng ngẫm nghĩ cái gì. Nàng như đang hình dung ra anh ta đang ở trên đường đua, ồn ào và sục nức mùi ngựa. Dù cố mấy đi nữa, nàng cũng không thể xếp anh ta ngồi sau bàn giấy, để làm kế toán và sổ sách. Nàng nói:

- Trại của Travis thành công lắm.

Môi anh ta lại cong lên:

- Có phải cô đang muốn thăm dò về tôi đấy không?

Nàng quay nhìn đi chỗ khác, hất cằm lên:

- Có lẽ việc đó chẳng dính dáng gì đến tôi.

- Đúng, việc đó không dính dáng đến cô thật, nhưng tôi vẫn nói ra cho rõ. Tôi không sinh ra để làm việc này như Travis, nhưng tôi lại thấy công việc này thích hợp với tôi - bây giờ ấy. Nếu cô yêu cầu thì họ sẽ mang cô về theo họ đấy.

Thoạt tiên chuyện không vào đâu, thế rồi môi nàng hé ra vì kinh ngạc khi nàng quay lại nhìn anh ta.

Anh nói:

- Thì ra tôi đã gặp một người tâm bất ổn.

Burke nhả khói thuốc, và nó cuộn ra cửa rồi biến mất. Anh ta lại nói:

- Cô nên cố hết sức để đi khỏi cái vùng nhỏ nhoi này đi. Nếu cô yêu cầu tôi, thì chuyện cũng thú vị đấy.

- Không ai yêu cầu ông hết.

- Đúng thế, nhưng khó mà không nhận ra thực tế khi cô cứ đứng bên lề đường và nhìn quanh thử xem, cô ước ao cả làng khốn đốn cả ư!

- Không đúng thế đâu.

Tội lỗi trĩu nặng trong lòng nàng vì trong một thoáng, một thoáng thôi, nàng đã cận kề với cái ước muốn ấy. Anh ta nói:

- Thôi được, chúng ta sẽ thay đổi hoàn cảnh để cô có thể ước mong bất kì nơi nào. Tôi biết rõ tình cảm của cô mà, cô bé Ailen ạ.

- Tôi không biết tôi nghĩ gì nữa mà. Ông không hiểu được tôi đâu.

Logan nói nho nhỏ:

- Tôi biết nhiều hơn cô tưởng đấy. Tình cảm cô bị sập bẫy, nghẹn ngào, ngọt ngào phải không?

Lần này thì nàng không nói gì hết. Anh ta nói tiếp:

- Cô cứ nhìn vào chính nơi chôn nhau cắt rốn của cô đi và tự hỏi phải chăng đấy là những gì cuối cùng trước khi cô chết? Cô thử hỏi xem tại sao cô không đi ra ngoài, không lẫn lộn với đời để xem thế giới thay đổi ra sao? Cô bao nhiêu tuổi rồi, cô Erin McKinnon?

Những gì anh ta nói đều làm cho nàng đau buốt tận xương. Nàng đáp:

- Tôi hai mươi lăm, mà ông hỏi để làm gì?
- Khi tôi lặn lội với đời, tôi còn trẻ hơn cô đến năm tuổi.

Anh ta quay qua nhìn nàng, nhưng một lần nữa nàng tỏ ra thờ ơ. Anh nói:

- Không thể bảo rằng tôi đã luyện tiếc điều đó.
- Tốt, tôi mừng cho ông, ông Logan ạ. Giờ thì ông chạy chậm lại đi, con đường kia rồi. Chỉ đậu sát vào bên là được. Từ đây tôi đi bộ được rồi.
- Tùy cô.

Khi xe dừng lại, anh ta đặt bàn tay lên cánh tay của nàng trước khi nàng kịp xuống xe. Logan không hiểu tại sao anh lại đề nghị lái xe đưa nàng về, hay tại sao anh lại nói chuyện như thế. Anh chỉ hành động theo linh cảm của mình mà thôi, như anh đã từng hành động như thế trong suốt cuộc đời mình. Anh lại nói:

- Tôi nhận ra tham vọng khi tôi nhìn thấy nó, vì nó đã nhìn lại tôi đứng trước gương soi trong những buổi sáng. Vài người coi đó như là một tội lỗi. Tôi thì khi nào cũng cho đó là một phúc lành.

Cái gì nơi anh đã làm cho nàng khô khốc cả cuống họng và thần kinh căng thẳng đến thế? Nàng hỏi:

- Ông Logan này, ông muốn nói cái gì đấy?

- Tôi thích cái dáng ngoài của cô, Erin ạ. Tôi ghét thấy ai cau có khi bất bình điều gì.

Logan lại cười toe toét và giả vờ giả vờ chào:

- Hân hạnh, xin chào cô.

Không chắc nàng chạy khỏi được anh hay là nàng chạy khỏi được những con quỷ của chính mình, Erin bước ra khỏi xe, đóng sầm cánh cửa lại rồi vội vã bước xuống lối đi.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nàng suy nghĩ mông lung suốt bữa ăn ở quán trọ. Cả gia đình nàng đều đến đây dự, họ nói chuyện huyền thuyên. Tiếng cười nói pha lẫn với tiếng lách cách của ly tách chén bát ở trên bàn, với tiếng chân ghế xê dịch, với tiếng la hét thỉnh thoảng cất lên. Mùi thức ăn nóng hổi hòa lẫn với mùi rượu bốc lên. Đèn đuốc sáng choang để chào mừng. Người ngồi chật ních cả phòng ăn trong quán trọ của bà Malloy nhưng vẫn không thịnh soạn bằng bữa ăn vào ngày chủ nhật ở nông trại được.

Erin ăn rất ít, không phải vì các anh em trai của nàng cứ chốc chốc lại nhờ nàng chuyển cái này chuyển cái kia mà vì nàng cứ mãi suy nghĩ về những điều Burke đã nói với nàng vào chiều hôm ấy.

Nàng thấy bất bình, mặc dù nàng không thích nghĩ đến chuyện một người xa lạ lại dễ dàng thấy được vấn đề dễ dàng đến thế, mà gia đình nàng lại không bao giờ thấy được. Nhiều năm trước đây, nàng thấy không có gì là sai trái trong vấn đề này hết. Khi cứ nghĩ mọi việc đều xảy ra tự nhiên, thì làm sao mà gọi là sai trái được? Thật vậy, người ta cứ dạy nàng rằng, ganh tị là một tội lỗi, nhưng...

Đồ mắc dịch, nàng không phải là thần thánh và nàng cũng không muốn trở nên thần thánh. Lòng ganh tị của nàng đối với Dee đang ngồi thoải mái với chồng kia cũng là chuyện phải, có gì tội lỗi đâu. Nói cho cùng thì không phải là nàng không muốn cho bà chị họ được hạnh phúc mà nàng chỉ ước rằng nàng cũng sẽ được như chị.

Nàng không tin người ta phải bị thiêu đốt ở địa ngục vì đã phạm tội ước mơ. Nhưng nàng cũng không nghĩ là ước mơ sẽ chấp cánh cho con người.

Sự thực thì nàng rất hài lòng khi có gia đình Grant trở lại thăm quê. Trong vòng mấy hôm mà nàng đã nghe được nhiều chuyện do họ kể lại về đất Mỹ, và nàng đã hình dung ra được đất nước này. Nàng đã hỏi han thật nhiều, và đã tưởng tượng ra ngôi nhà gạch Dee đang ở, đã nắm được một số chi tiết về cuộc sống đầy kích động, về một thế giới đang vươn lên mạnh mẽ. Khi họ đã đi rồi, mọi việc rồi sẽ trở lại bình thường.

Nhưng sẽ không mãi mãi được nữa, Erin tự hứa với mình như thế. Không, sẽ không mãi mãi được. Trong vòng một năm thôi, có lẽ hai là cùng, nàng phải thoát khỏi cuộc sống này, nàng phải đi Dublin. Nàng phải kiếm một công việc gì ở đây trong một văn phòng lớn, và phải có một căn hộ cho riêng mình. Phải có một căn hộ cho riêng mình. Không ai ngăn cản được nàng đâu.

Nghĩ đến điều đó, môi nàng lại cong lên, thế rồi nàng lại bắt gặp đôi mắt của Burke ở bên kia bàn ăn. Anh ta không mang kính râm nữa. Nàng thấy thích như thế. Cặp kính râm làm cho nàng bối rối, nhưng rồi đôi mắt của anh ta lại khiến cho nàng bối rối hơn - đôi mắt xám đen, dữ dội. Đôi mắt giống như mắt loài sói, mờ mờ, nhẵn nạy và ranh mãnh. Nàng nghĩ anh ta nhìn nàng như thể có ích lợi gì không, thế rồi nàng cũng bướng bỉnh nhìn chằm chằm vào anh ta lại.

Tiếng ồn ào và sự rộn rịp vẫn bao quanh lấy họ trong bàn ăn, nhưng nàng không thêm lưu tâm đến nữa. Phải chăng chính niềm thoả thích trong đôi mắt Burke hay là sự kiêu ngạo đã thu hút nàng? Có lẽ vì cả hai, và lại thêm niềm thông cảm sâu sắc nữa. Nàng

không chắc chắn nhưng ngay lúc này nàng cảm thấy có gì đó nơi anh ta, cái gì nàng biết nàng không nói ra được mà lại còn lưu luyến đến nữa.

Burke nghĩ thầm: nàng đúng là một đóa hồng Ailen. Anh không chắc anh đã gặp được con người như thế này bao giờ chưa, nhưng anh chắc chắn một điều là loại hoa này có gai, những chiếc gai lớn có mũi nhọn rất sắc. Một đóa hồng Ailen, một đóa hồng hoang dã, nó không mảnh mai hay là không đòi hỏi người ta phải nhẹ tay chăm sóc đâu. Nó chắc là vững vàng lắm, mạnh mẽ lắm và bướng bỉnh lắm, đủ sức để sống chen chúc với các loài hoa tầm xuân. Đó là loài hoa anh luôn luôn kính nể?

Burke thấy thích gia đình của nàng. Anh cho họ xứng đáng được xem là những tinh hoa của xã hội. Họ giản dị nhưng không ngớ ngẩn. Nông trại của họ xem ra có vẻ khăm khá, bởi vì họ làm việc bảy ngày một tuần. Bà Mary McKinnon lại còn có nghề thợ may, nhưng hình như bà chỉ say mê thảo luận về con cái với Dee hơn là bàn về thời trang. Các anh em trai của nàng đều xinh xắn, trừ người anh đầu là Cullen, anh ta có dáng dấp một chiến binh trong đoàn Hắc Ailen và cách nói của một thi nhân. Nếu Burke không đoán lầm, thì Erin rất buồn lòng vì điểm đó. Trong suốt bữa ăn, anh đã ngắm nhìn nàng, đã muốn khám phá ra những uẩn ức trong lòng nàng.

Khi bữa ăn chấm dứt, Burke lấy làm hài lòng vì anh sẽ cùng Travis bàn chuyện trong vài hôm nữa ở Ailen. Chuyến đi này rất thuận lợi, anh đã thăm viếng được các đường đua ở Curragh, và bây giờ là lúc phải phối hợp công việc với một ít vui chơi thỏa thích.

Adelia đã vươn người qua bàn ăn, chị nắm lấy bàn tay người anh cả của Erin. Chị hỏi:

- Này, Cullen, cậu phải diễn cho chúng tôi xem chứ? Để nhớ lại thời xưa mà.

Bà Mary McKinnon thêm vào:

- Hấn cũng chơi được lắm. Nào, chị cho dọn chỗ đi.

Bà ra dấu cho hai cậu con trai út:

- Nhảy cho tiêu cơm thật là thích hợp.

Cullen đáp:

- Tình cờ tôi có mang theo cây sáo đây.

Anh thọc tay vào túi áo vét rồi lấy ra chiếc kèn sáo lưỡi gà mảnh mai. Anh đứng lên to con, vai rộng và mỏng hẹp. Những ngón tay dao động của anh lướt trên các lỗ sáo khi anh vừa nâng chiếc sáo lên môi.

Burke quá đỗi ngạc nhiên khi thấy một thanh niên vạm vỡ, trông thô kệch dường ấy mà lại chơi nhạc tinh tế như vậy. Anh ngồi lại xuống ghế, thưởng thức hương vị đậm đà của li rượu uých-ki Ailen và ngắm xem mọi người.

Mary McKinnon nắm bàn tay của cậu con trai út, bà không di chuyển, chỉ dùng bàn chân đánh nhịp theo điệu nhạc. Burke thấy đây là một điệu nhảy rất giới hạn, chỉ dùng có gót chân, ngón chân và lê chân. Thế rồi điệu nhảy bắt đầu tăng cường độ - từ từ, không ai chú ý thấy. Những người khác vẫn dùng tay đánh nhịp hay là thỉnh thoảng lại hú lên. Khi nhìn Erin anh thấy nàng đang đứng với bố, bàn tay đặt trước vai ông, nàng cười, trước đây anh chưa hề thấy nàng cười bao giờ.

Có cái gì đó xao động trong người anh - xao động, căng lên, rồi dịu lại, tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc hai nhịp đập của trái tim.

Ông Matthew McKinnon nói đến vợ với con gái:

- Bà ấy vẫn di chuyển như một cô gái.

- Và mẹ vẫn còn đẹp.

Erin ngấm mẹ quay cuồng trong tay của cậu con trai, chiếc váy tung tròn lấp lánh, đôi chân loáng thoáng nhẹ nhàng. Nàng nghe giọng bố hỏi:

- Con nhảy chứ?

Nàng cười nhưng nụ cười có vẻ buồn bã, Erin lắc đầu đáp lời bố:

- Con không nhảy được đâu.

Bố nàng quàng một tay quanh lưng nàng, ông nói:

- Nào, bố đã mất tiền cho con học rồi mà.

Không để cho con phản đối, ông đã lôi nàng ra giữa và nhảy quay cuồng với nàng. Miệng cười toe toét, ông nắm tay con đưa lên cao, và bắt theo kịp một điệu nhảy dân gian bất tận mà nàng đã được học ngay khi mới biết đi. Nhạc sáo rất vui tươi và gây phấn khởi ngay cho mọi người. Bắt đầu là nhịp điệu đó, và sau là lây với sự nhiệt tình của cả gia đình, Erin bắt đầu di động theo bản năng. Nàng chống nạnh hai bàn tay lên hông, hát cảm lên, nàng hỏi Adelia:

- Chị nhảy được không?

Adelia ngẩng mặt nhìn cô em họ hai mươi năm tuổi. Chị nheo mắt lập lại:

- Tôi nhảy được không à? Chưa đến ngày sinh mà, lúc ấy mới không thể nhảy điệu Jig và điệu Boyo được!

Travis không kịp cản thì chị đã ra nhập với đám em họ của chị trên nền nhà rồi, thế là anh đành ngồi phịch xuống chỗ cũ. Nhưng Dee biết lượng sức mình. Điều này khiến anh ngạc nhiên vô cùng. Anh nói nhỏ với Burke:

- Cả một nhóm đều nhảy hết, phải không?

- Tất cả đều nhảy.

Anh lấy ra điều thuốc, nhưng mắt vẫn dán vào Erin:

- Tôi chắc là anh không nhảy điệu Jig được.

Travis vừa cười khúc khích vừa tựa lưng vào tường:

- Dee đã bỏ công dạy cho tôi nhảy, và đã tuyên bố tôi không hi vọng gì nhảy được. Tôi chắc nhảy được điệu này là do bẩm sinh mà có thôi.

Anh nhìn Brendon bước ra đứng vào chỗ nhảy cặp với mẹ cậu. Nhìn vợ con, Travis cảm thấy tự hào. Trong số con cái của anh thì Brendon là đứa có ý chí mạnh nhất và cứng đầu nhất. Anh nói tiếp:

- Nàng cần khung cảnh này hơn là tôi tưởng.

Burke rời mắt khỏi Erin một chốc, để nhìn một bên mặt Travis, rồi đáp:

- Thịnh thoảng ai cũng nhớ nhà hết.

- Trong vòng bảy năm, nàng chỉ trở về có 2 lần.

Travis ngồi nhìn vợ, hai má chị ửng hồng vì sung sướng, chị đưa mắt âu yếm nhìn đứa con trai khi cậu bé đang học những động tác của chị. Anh nói tiếp:

- Thế là không đủ. Anh biết không, nàng cứ cãi cọ với mình mãi - phân nửa thời giờ cãi cọ, người tỉnh táo mấy cũng không hiểu được nàng. Nhưng nàng không bao giờ phản nản, và không bao giờ nàng đòi hỏi.

Burke không nói gì trong một chốc. Anh ngạc nhiên là sau bốn năm chơi với nhau, tình bạn giữa hai người trở nên thân thiết. Anh không khi nào xem mình là người có thể kết bạn được với ai, và thực ra thì anh cũng không muốn mình chơi thân với ai. ANh đã bỏ hết phân nửa tuổi đời - mười sáu năm - sống cô đơn, không cần đến ai cả. Anh không muốn ai cả. Với gia đình Grant, tình bạn mới nảy nở gần đây thôi.

Thấy Travis mỉm cười, anh nói như trách mình:

- Tôi không hiểu nhiều về đàn bà. Tôi muốn nói về các bà vợ ấy. Nhưng tôi khẳng định là vợ anh được hạnh phúc, cho dù chị ấy ở đây hay là ở Hoa Kỳ. Anh Travis này, sự thể là nếu chị ấy ít yêu anh, thì tôi có thể tán tỉnh chị ấy đấy.

Travis tiếp tục ngắm vợ khi tâm trí anh trở về những năm trước:

- Lần đầu tiên tôi thấy nàng, tôi cứ ngỡ nàng là một cậu bé.

Bruke lấy điều thuốc lá ra khỏi miệng, anh nói:

- Anh nói chơi thôi.

- Lúc ấy trời tối rồi mà!

Anh cười khúc khích, nụ cười ấm áp và dễ dãi khi anh cứ nhìn lui về quá khứ.

- Chính nàng cũng nghĩ như thế mà. Gần như nàng làm cho tôi điên cả đầu. Tôi nghĩ là tôi đã bị nàng mê hoặc ngay lúc ấy, tại chỗ ấy.

Anh nghe vợ anh cười, nhìn lên khi chị vừa lắc đầu vừa bước ra khỏi đám người khiêu vũ. Chị bước đến bên anh, hai tay dang rộng ra, chiếc nhẫn ngọc anh đeo vào ngón tay của chị mấy năm về trước vẫn còn long lánh. Chị hơi hụt thở, tuyên bố:

- Em có thể ngày hàng giờ, nhưng có hai móng này trong bụng, là đủ quá rồi!

Chị đưa hai tay ôm lấy hai hài nhi trong bụng. Chị quay qua hỏi Bruke:

- Bruke, anh nhảy thử coi nào?

- Không nhảy cho bà xem đâu.

Chị lại cười, rồi đặt một bàn tay lên cánh tay anh ta, một cử chỉ rộng lượng chưa khi nào anh gặp được. Chị nói:

- Nếu một người đàn ông thỉnh thoảng không điên lên một chút, thì anh ta chưa biết sống.

Chị dừng lại thở mấy hơi thật dài, nhưng chân vẫn không ngừng đánh nhịp. Chị lại nói:

- Ôi, khi Cullen chơi nhạc thì y như là anh ta làm ảo thuật, và khi nghe nhạc của anh ấy, thì tất cả những gì ở đây đều là trò ảo thuật cả.

Chị nắm tay của Travis đưa lên môi, rồi áp má của mình lên tay chồng. Chị nói:

- Bà Mary McKinnon vẫn còn nhảy nhót với mọi người trong vùng được, nhưng Erin thì lại quá tuyệt, phải không?

Bruke nhấp một ngụm whisky, đáp:

- Nhìn cô ấy không biết chán!

Adelia lại cười, chị tựa đầu lên cánh tay chồng:

- Tôi, với tư cách là chị họ của cô ấy, tôi sẽ báo cho cô ấy biết về tài chìm gái của anh đấy.

Bruke quay ly rượu trong tay, ngược mắt nhìn chị với ánh mắt hiền hòa. Anh nói:

- Tài gì đâu?

Vẫn tựa đầu vào vai Travis, chị nhìn Bruke mỉm cười:

-Ồ, ông Logan, tôi nghe nhiều chuyện lắm rồi. Nhiều chuyện hấp dẫn lắm. Ông thừa biết thế giới đua ngựa nhỏ bé chật chội lắm mà! Tôi nghe người ta đồn là đàn ông không những chỉ canh chừng con gái mà thôi đâu, mà họ còn canh chừng cả vợ nữa khi có ông ở gần đấy.

- Nếu tôi mà quan tâm đến vợ của người nào đó, thì chắc bà ta phải là kẻ đầu tiên biết được chứ.

Anh nắm lấy bàn tay của chị và đưa lên môi hôn. Chị nhìn anh ta sung sướng. Chị nói:

- Travis này, em cho là Bruke đang tán tỉnh em đấy.

Travis đồng ý, anh vừa hôn lên đầu chị vừa đáp:

- Có vẻ thế đấy.

Chị nói:

- Nay ông Logan, tôi cảnh cáo đấy nhé. Thật dễ, khi tán tỉnh một phụ nữ đang mang thai một cặp sinh đôi năm tháng và đã biết rõ chân tướng của anh rồi. Nhưng hãy nghĩ đến công việc của anh đi. Cô nàng Ailen là một đám tuyệt đấy.

Chị nhón chân và hôn vào má anh:

- Nếu anh cứ nhìn đắm đắm vào cô ấy như thế, ông Matthew McKinnon sẽ tra đạn vào súng cho mà coi.

Khi Erin bước ra khỏi đám đông, Bruke nhìn lại chị, nói:

- Không có luật lệ nào cấm người ta nhìn cả.

- Chuyện xảy ra cho anh thì sẽ có luật chứ.

Chị lại ôm sát Travis vào người nói tiếp:

- Tuồng như Erin ra ngoài hóng mát đấy.

Khi Bruke nhướng mày lên, chị lại cười nói:

- Có lẽ anh thích đốt thuốc đây, có thể anh nên đi bách bộ một chút ngoài trời đêm đi.

- Đúng đây, tôi đi đây.

Bruke gật đầu chào chị rồi thông thả đi ra cửa. Travis muốn hỏi cho rõ thực hư, anh hỏi vợ:

- Em cảnh cáo anh ấy hay là em thúc giục?

- Em thích thấy họ yêu nhau, anh à.

Chị hôn vào môi anh.

Erin kéo chặt chiếc áo khoác vào người. Đêm tháng hai trời lạnh lắm, nhưng giờ thì nàng không thiết đến. Không khí se người, vàng trắng một nửa. Nàng lấy làm hài lòng bố nàng đã ép nàng khiêu vũ. Rất ít khi gặp những lúc lẽ lạc vui chơi như thế này. Nhà có quá nhiều công việc phải làm, mà lực lượng lao động lại giảm đi vì Frank đã lấy vợ và anh ấy phải chăm lo cho gia đình riêng của anh. Rồi trong vòng một năm nữa thôi, Sean lại cưới cô gái ở Hennessy. Còn Cullen thì lại say mê âm nhạc hơn và vắt sữa, cho nên chỉ còn lại Joe và Brian. Và nàng.

Gia đình thì tăng người lên đấy, nhưng đồng thời cũng phân tán đi. Nông trại của gia đình phải sống còn. Erin biết điều này là hiển nhiên. Bố nàng thế nào rồi cũng tàn lụi đi. Ngay cả nàng rồi cũng tàn phai nếu nàng ở lại lâu hơn. Giải pháp duy nhất là phải tìm cho ra một cách để đảm bảo cả hai.

Nàng ôm chặt hai tay vào người để tránh bớt gió. Gió mang lại hương thơm của hoa hồng dại và hoa đỗ quyên của bà Malloy. Nàng không còn thiết nghĩ đến nó nữa. Trong một thời gian ngắn

nữa thôi, gia đình Grant sẽ ra đi, rồi những ước mơ của nàng cũng sẽ phai mờ đi. Khi đã đến lúc, mọi việc sẽ xảy ra. Nàng nhìn lên mặt trăng và mỉm cười. Nàng đã không tự hứa với mình, là nàng sẽ làm thay đổi cuộc đời đấy sao?

Nàng nghe có tiếng sột soạt và có ánh sáng của một cái bật lửa bùng lên; nàng co người lại.

- Đêm đẹp đấy chứ!

Nàng không quay lại. Cơ sốc nhẹ vẫn còn ảnh hưởng nơi nàng. Không, nàng không muốn anh ta ra đây, nàng nhủ thầm như thế. Tại sao thế nhỉ? Vì anh ta đã ra, nàng phải ý tứ mới được. Anh nói:

- Trời khá lạnh đấy!

- Trông anh ấm áp lắm!

Nàng không muốn nhưng nhượng bộ một li. Anh muốn xóa tan cái chút ngăn cách ấy đi, nên lại lên tiếng:

- Tôi thích buổi khiêu vũ quá.

Nàng quay người, từ từ đi xa dần quán trọ. Nàng không ngạc nhiên khi nghe tiếng bước chân của anh đi bên cạnh mình:

- Ông không xem nữa ư?

- Thì cô đã nghỉ ngơi rồi còn gì!

Đầu điều xì gà đang cháy và khi anh hút vào, nó đỏ lên, anh nói:

- Ông anh của cô quả rất có tài.

- Đúng thế.

Nàng nghe âm nhạc đang vui chuyển sang buồn, liền tiếp:

- Anh ấy sáng tác bài này đây. Nghe bản này như nghe một cõi lòng tan nát.

Nhạc như nhạc này thường làm cho nàng ước ao, lo sợ và tự hỏi mình nghĩ về kẻ khác ra sao. Nàng hỏi:

- Ông có thích nhạc không, ông Logan?

- Khi nhạc chơi đúng điệu.

Đây là một bản valse, nhịp chậm, chan chứa tình cảm. Anh tiến tới đưa tay quàng lấy nàng và đánh nhịp.

- Ông làm gì thế?

Anh chỉ nói gọn lỏn:

- Khiêu vũ.

- Một người đàn ông phải mời mọc người ta mới nhảy chứ.

Nhưng nàng không đẩy anh đi, mà bước chân nàng lại hòa nhịp với anh một cách dễ dàng. Sự chuyển động và âm nhạc đã làm cho nàng mỉm cười. Nàng ngược mắt nhìn vào mặt anh. Cỏ dưới chân nàng mềm mại, ánh trăng dịu dàng:

- Trông ông không có vẻ gì là người biết nhảy valse hết.

- Nó là một trong số ít sở trường văn hóa của tôi mà.

Nàng ép người duyên dáng trong vòng tay anh, dịu dàng nhưng không mong manh, mềm mại nhưng không dễ uốn. Anh nói tiếp:

- Vả lại đêm nay là một đêm để khiêu vũ mà.

Nàng không nói gì trong một chốc. Ở đây đã có bầu không khí huyền ảo, có ánh sao, có hoa hồng và nhạc buồn. Sự xao xuyến trong lòng nàng, sự ấm áp trên da thịt nàng đã báo cho nàng biết một người đàn bà sẽ ra sao khi khiêu vũ với một người lạ dưới trời đêm. Nhưng nàng vẫn di chuyển cùng anh.

- Nhạc đổi điệu rồi!

Nàng nói nho nhỏ rồi lách ra khỏi vòng tay anh, thoải mái, nàng tiếc là anh đã không giữ nàng lại. Một lần nữa nàng quay mình bước đi. Nàng hỏi anh:

- Tại sao ông lại đến đây?

- Để xem ngựa. Tôi mua một cặp ở Kildare.

Anh hít một hơi thuốc. Anh phải quan tâm lo lắng đến ngựa, đến nông trại của anh:

- Không có con ngựa nơi nào tương xứng được ở trại nuôi ngựa giống quốc gia Ai Len cả. Lạy Chúa chứng giám cho. Mình phải trả tiền cho họ, nhưng tôi không hề tiếc tiền để mua được một con ngựa hay.

- Thì ra ông đến để mua ngựa.

Việc làm này khiến cho nàng thích thú, mặc dù nàng không muốn như thế.

- Và tôi đến để xem vài trận đua. Có khi nào cô đến Curragh chưa?

- Chưa.

Nàng ngược mắt nhìn mặt trăng. Curragh, Kilkenny, Kildare, tất cả đều xa xôi như một vết trắng trên bầu trời.

- Ông không tìm ra được ngựa nòi ở Skiberean đâu.

- Thực không?

Bruke mỉm cười nhìn nàng dưới ánh trăng, và nụ cười đã làm cho nàng khó chịu. Anh nói:

- Chúng ta hãy tuyên bố cho mọi người biết là tôi đến đây để nghiên cứu về ngựa. Đây là lần đầu tiên tôi đến Ai Len mà.

- Và ông nghĩ gì về đất nước này?

Nàng dừng lại, nàng không muốn vượt qua khu vực nghe được âm nhạc.

- Tôi thấy đất nước này xinh đẹp và có nhiều mâu thuẫn.

- Với một cái tên như là Logan, chắc là ông biết được một ít tiếng Ai Len rồi.

Không cười, Bruke nhìn điệu thuốc, đáp:

- Có thể lắm!

Nàng nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ thế. Mà này, ông bảo tôi ông là kẻ lân gia với Travis, nhưng ông không phát âm như anh ấy. Cái giọng nói của ông, ấy mà!

- Giọng nói à?

Bruke thay đổi tính tình, anh cười toe toét:

- Giọng nói của tôi xuất phát từ miền Tây, tôi đoán là cô muốn gọi như thế.

- Miền Tây?

Nàng nghĩ chốc lát rồi hỏi tiếp:

- Miền Tây nước Mỹ à? Chăn bò phải không?

Lần này thì Bruke cười rộ lên, tiếng cười ồ ồ sung sướng đến nỗi nàng phải làm ngơ không phản đối bàn tay của anh đặt lên má nàng. Anh nói:

- Chúng tôi không mang súng sáu như luật lệ lúc ấy cho phép đâu.

Nàng thấy bối rối vô cùng:

- Ông đừng có đùa cợt với tôi.

- Tôi đùa cợt với cô?

Vì da nàng mát quá, mịn màng quá, anh lại đưa tay sờ má nàng. Anh hỏi:

- Nếu tôi hỏi cô về các tiểu yêu và các Nữ thần báo tử thì cô sẽ nói sao?

Nàng cười, đáp:

- Tôi sẽ nói, người sau cùng thấy được tiểu yêu trong mọi miền là Thánh Michael Ryan, dựa theo truyền thuyết của người Ai Len.

- Cô không tin truyền thuyết à, cô Erin?

Bruke bước đến gần nàng hơn nữa, đến nỗi anh thấy được ánh trắng chiếu trong ánh mắt nàng như ánh sang trong một hồ nước. Nàng không bước lùi, mà đáp:

- Không, tôi không tin.

Bản chất của nàng là không thụt lùi, ngay khi nàng thấy mình run sợ đến tận xương tủy. Cho dù bạn có thắng hay là quy xuống vì thất bại, thì điều tốt nhất phải làm là bạn hãy vững chân như bàn thạch:

- Tôi chỉ tin vào cái gì tôi thấy được, sờ mó được. Còn ngoài ra chỉ dành cho kẻ mơ mộng.

- Tội nghiệp! - Bruke lẩm bẩm trong miệng, mặc dù khi nào anh cũng cảm thấy như thế. - Đời sống là phải có lúc mềm dẻo chứ.

- Tôi không bao giờ muốn sự mềm yếu cả.

- Tại sao thế?

Anh đưa một ngón tay sờ cuộn tóc xoắn trên má nàng.

- Tôi phải đi về, - nàng nói.

Đây không phải là một sự rút lui, nàng tự nhủ như thế. Bỗng nhiên nàng cảm thấy lạnh, lạnh thấu xương. Nhưng ngay khi nàng bắt đầu quay người, thì anh đã nắm chặt cánh tay nàng. Nàng nhìn anh, mắt trong sang, không giận dữ mà chỉ từ tốn nói:

- Ông Logan, ông tha lỗi cho. Gió lộng lắm rồi.

- Tôi biết. Nhưng cô không trả lời câu hỏi của tôi.

- Không, vì nó không liên quan gì đến ông hết. Đừng! - Nàng nói như thế khi ngón tay anh bầu mạnh vào cằm nàng, nhưng nàng không hất đi.

- Tôi rất quan tâm! Khi một người đàn ông gặp người nào mà y hiểu biết, thì y rất quan tâm!

- Chúng ta đâu hiểu biết nhau.

Nhưng nàng đã hiểu anh. Khi anh vòng hai cánh tay qua người nàng để nhảy điệu valse, thì nàng đã hiểu anh. Có một cái gì, cái gì đó trong cả hai đã phản chiếu lại cho nhau thấy. Dù cái đó là cái gì đi nữa, thì trái tim nàng hiện cũng đang đập mạnh và da thịt nàng đang mát lạnh. Nàng nói tiếp:

- Và nếu tôi có tỏ ra cục cằn chẳng nữa, thì tôi cứ nói thẳng ra là hơn. Tôi không cần thiết phải hiểu biết ông.

- Cô thường có một phản ứng mạnh mẽ như thế với người ngoại quốc à?

Nàng hát đầu, nhưng mấy ngón tay của anh vẫn để nguyên tại chỗ. Nàng đáp:

- Tôi chỉ phản ứng vào những lúc bị quấy rầy mà thôi.

Nàng nhớ ra mình đã quá dối lòng khi nói như vậy với anh. Nàng đã nhìn môi anh và tự hỏi, nếu anh hôn thì sẽ ra sao đây. Nàng nói tiếp:

- Chắc ông nghĩ là tôi vui sướng lắm khi có ông ở cùng với tôi chứ gì. Tôi không phải là gái quê ngu ngốc, hôn trai vì có trăng có nhạc đâu.

Bruke nhượng mảy:

- Erin, nếu tôi có ý định hôn cô thì tôi đã hôn rồi. Tôi không bao giờ phí thời giờ... với đàn bà đâu.

Bỗng nàng thấy nổi điên lên mà không tài nào ngăn nổi. Đồ mặc dịch, nàng đã muốn hôn anh ta và nàng biết anh ta cũng biết rõ điều này. Nàng đáp lại:

- Tốt thôi, ông đang làm phí thời giờ của tôi đấy. Vậy tôi xin chúc ông ngủ ngon.

Tại sao anh lại không hôn nàng? Có cái gì đây đã cảnh giác cho anh ta nhớ rằng nó sẽ xáo trộn hết mọi việc của hai người. Anh chưa sẵn sàng để đón nhận việc này. Anh không chắc là mình có tránh được không.

Hít một hơi thuốc cuối cùng, anh búng cái tàn thuốc chạy một đường vòng trong màn đêm. Anh đến Ai Len để mua ngựa mà. Anh nên thanh thản để ra đi. Nhưng anh là một người ít khi hài lòng lâu một việc gì.

Nàng chủ tâm đến trễ. Erin đẩy chiếc xe đạp qua lối vào nhà bếp của quán trọ, rồi để xe ở đấy. Nàng biết là nàng phải tự hào về công việc mình làm, nhưng nàng lại không muốn để cho Dee biết nàng làm việc ở đây. Không phải là công việc giấy tờ hay công việc sổ sách làm cho nàng bận tâm. Công việc này làm cho nàng cảm thấy hài lòng. Mà chính công việc bếp núc nàng mới muốn được giữ kín mà thôi.

Bà Malloy đã hứa không nói cho ai biết. Nhưng bà lại cứ lải nhải về việc này. Erin cứ tỉnh bơ khi nàng bước vào nhà bếp. Mặc cho bà ấy lải nhải, vì bà phải có gì để nói chứ.

Dee đã cùng gia đình đi thăm thành phố suốt cả buổi sáng. Cho nên Erin có thời gian làm một số công việc vặt ở nhà, rồi thông thả đạp xe từ nông trại đến đây để rửa bát đĩa buổi sáng và lau chùi nhà cửa như mọi ngày. Vì sổ sách đã làm xong xuôi, nàng có thể dành vài giờ vào buổi chiều để lái xe chở bà chị họ ra thăm nông trại nơi chị đã lớn lên.

Không cần phải che giấu cái gì hết, nàng tự nhủ như thế khi nàng đổ đầy nước vào cái thùng rửa thật lớn. Và nếu nàng có che giấu đi nữa, thì chẳng ai giúp được gì. Nàng không muốn để cho Dee phải thương hại nàng. Nàng làm việc để kiếm tiền; đơn giản chỉ có thế. Khi đã có đủ tiền, nàng có thể đi kiếm một công việc khác trong văn phòng ở Cork hay là Dublin. Thiên địa quỷ thần ơi, rửa chén bát thì cũng như rửa cho mình đấy thôi.

Nàng bắt đầu hát ư ử trong miệng khi kỳ cọ các đĩa ăn của quán trọ. Từ nhỏ, nàng đã học được cách làm việc thấu đáo, bởi vì khi mặt trời mọc lên là đã thấy ngày mai.

Vừa làm việc nàng đưa mắt nhìn qua cửa sổ. Nhìn ra nơi mà nàng và Bruke đã đi bách bộ đêm qua. Nàng đã nhảy với anh ta ở đấy. Dưới ánh trăng, nàng đã ngẫm nghĩ, đã hiểu được lòng mình. Thật điên cuồng. Anh ta chỉ là kẻ chạy theo cái gì có lợi cho anh ta. Nàng phải ra đi mới thấy được những thành phố lớn. Nhưng nàng không được thờ ngậy.

Nếu nàng đã thấy được cái gì trong mấy phút ở với anh ta thì cái ấy chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi. Anh ta khác đời đấy, nhưng cái khác đời này cũng không làm cho anh ta có cái gì đặc sắc hết. Và có lẽ điều này không đảm bảo cho nàng một cái gì hết, khi nàng nghĩ đến anh giữa lúc thanh thiên bạch nhật, với hai cánh tay nhúng vào bể nước xà phòng đến khuỷu.

Nàng nghe tiếng cánh cửa mở sau lưng, bèn kỳ cọ nhanh hơn. Nàng nói:

- Tôi đến trễ, bà Malloy à, nhưng tôi sẽ dọn dẹp sạch sẽ trước giờ ăn trưa.

- Bà ấy đi chợ rồi, lo sục sạo mua rau quả đấy.

Nghe giọng nói của Bruke, Erin chỉ nhắm mắt lại. Khi anh ta bước qua căn phòng và đặt một bàn tay lên vai nàng, thì nàng bèn kỳ cọ hết sức dữ dội. Anh hỏi:

- Cô đang làm gì đấy?

- Tôi nghĩ là ông đã thấy rồi đấy.

Nàng để một cái đĩa sang bên cho ráo nước, rồi kỳ cọ rửa cái khác:

- Xin lỗi ông, tôi sẽ ra sau.

Không nói năng gì, Bruke bước đến lò lửa và rót café đang hâm ấm ở trên lò ra tách. Nàng mặc chiếc áo bảo hộ lao động. Chiếc áo rộng thộn thện, có lẽ của một người anh trai của nàng. Tóc nàng xõa xuống, và dài hơn là anh đã tưởng. Nàng vuốt tóc ra sau, buộc một dải vải để tóc khỏi xõa che mặt, nhưng mái tóc vẫn dày và cuộn lên ở đằng sau đôi vai của nàng. Anh nhấp café, nhìn nàng. Anh không hiểu hết cảm nghĩ của anh ra sao khi thấy nàng đứng bên bồn rửa, nhưng anh biết rõ cảm nghĩ của nàng. Đó là sự bối rối.

- Cô không hề nói là cô làm việc ở đây.

- Không, tôi không nói.

Erin chần mạnh cái đĩa khác vào tấm ván để ráo nước. Nàng nói tiếp:

- Và nếu ông cũng không nói cho ai biết thì tôi cảm ơn ông đấy.

- Tại sao? Công việc này cũng quý lắm chứ, phải không?

- Tôi không muốn Dee biết là tôi rửa chén bát khi chị ấy vắng mặt.

Bruke hiểu rõ thứ tình cảm tự hào này. Anh đáp:

- Được rồi.

Nàng liếc xéo anh rồi hỏi lại:

- Ông sẽ không nói cho chị ấy biết chứ?

- Tôi đã nói là tôi không nói lại mà.

Anh ngửi thấy mùi xà phòng trong nước nóng. Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng cái mùi ấy vẫn còn làm cho anh bức bối.

Erin thấy đôi vai thư giãn ra một chút. Nàng nói:

- Cảm ơn ông.
- Cô uống chút café nhé.

Nàng không muốn anh ta làm việc đó cho nàng. Vẫn thận trọng, nhưng ít dè dặt hơn, nàng mỉm cười, đáp:

- Không, tôi không có thì giờ để uống đâu.

Nàng lại quay mặt đi vì anh nhìn nàng thoải mái hơn bao giờ hết. nàng nói tiếp:

- A, tôi lại cứ nghĩ giờ này ông đi đâu rồi.
- Tôi mới về.

Anh nói cộc lốc như thế. Anh định uống vội một cốc café rồi đi, thả bộ quanh thành phố một vòng hay là vào quán rượu sở tại để chuyện trò chút chơi. Anh nhìn nàng, tấm lưng nàng thẳng băng bên bồn rửa: hai cánh tay ngập sâu trong nước xà phòng. Anh hỏi:

- Tôi giúp một tay nhé?

Lần này thì nàng nhìn thẳng vào anh, vừa ngạc nhiên vừa khiếp sợ:

- Không, không, xin ông cứ uống café đi. Tôi chắc là có bánh xếp nướng bơ trong tủ chứa thức ăn, nếu ông muốn thì cứ lấy mà dung, hay là ông nên ra ngoài đi dạo một vòng. Hôm nay trời đẹp đấy.

- Cô lại cố xua đuổi tôi đi khỏi đây phải không?
- Cảm phiền ông, bà Malloy...
- Bà ấy đang ở ngoài chợ.

Anh lấy lên một cái đĩa và lau khô. Anh đứng sát vào người nàng, gần như hông chạm hông nhau. Erin không muốn nhích ra, hay là nên nhích vào gần hơn? Nàng lại thọc hai tay vào nước. Nàng nói:

- Tôi không cần ai giúp hết.

Bruke để cái đĩa lau xong đầu tiên xuống, rồi lại lấy lên cái khác:

- Tôi thì lại không có việc gì để làm hết.

Nàng nhăn mặt, lấy ra một cái đĩa:

- Tôi không thích thế khi ông có lòng tốt với tôi.

- Cô đừng lo, tôi không làm luôn đâu. Vậy cô còn làm gì nữa k, ngoài việc rửa bát và khiêu vũ?

Nàng biết nàng cần phải nhẫn nại, nhưng nàng vẫn quay qua nhìn anh ta bằng đôi mắt nãy lửa:

- Tôi giữ sổ sách, nói cho ông biết thế. Tôi giữ sổ sách cho quán trọ, cho cửa hàng thực phẩm khô và cho nông trại.

- Thế thì cô quá bận bịu đi rồi.

Anh nói nhỏ nhỏ như thế rồi quan sát nàng, hỏi:

- Cô làm việc giỏi không?

- Không ai phàn nàn gì tôi hết. Sang năm tôi sẽ kiếm việc ở Dublin. Trong một văn phòng.

- Thế là tôi sẽ không gặp cô được rồi.

Nàng đang nắm cái chảo đúc bằng gang nơi tay, và thấy mình bị thôi thúc hành động, nàng nói:

- Tôi không yêu cầu ông tìm gặp tôi.

- Có quá nhiều tường trong một văn phòng đấy nhé.

Bruke giải thích cho nàng nghe rồi anh hạ cái chảo xuống nước:

- Cô sẽ nổi điên cho mà coi.

- Đó là chuyện của tôi, ông khỏi lo.

Nàng nắm chặt miếng đệm chùi đĩa trong tay như nắm một vũ khí. Nàng nói tiếp:

- Tôi đã sai lầm khi bảo rằng tôi không thích ông khi ông có lòng tốt đối với tôi. Tôi không ưa ông đâu.

- Cô nhớ là cô chỉ yêu cầu thôi, là Dee sẽ mang cô đi Mỹ liền.

Nàng thả miếng đệm vào nước, bọt nước xà phòng trào lên mép bể. Nàng hỏi:

- Để làm gì? Tôi sống nhờ lòng tốt của chị ấy à? Có phải ông cho là tôi muốn thế à? Sống nhờ vào lòng tốt của người khác à?

Bruke chống cái đĩa khác vào chạn, vừa đáp:

- Không phải thế. Tôi chỉ muốn thấy cô bùng lên lại mà thôi.
- Ông thật đáng ghét, ông Logan à.
- Thật đấy. Bây giờ chúng ta hiểu nhau rồi. Xin cô gọi tôi là Bruke.
- Tôi muốn gọi ông bằng nhiều thứ nữa cơ. Tại sao ông không đi đi để cho tôi làm xong việc ở đây? Tôi không có thì giờ để làm vừa lòng ông.
- Rồi cô sẽ có việc để làm đấy.

Thừa lúc nàng bất cẩn, anh nắm lấy nàng, sau đó nàng cứ tự hỏi rằng đáng ra nàng phải đề phòng mới phải. Hai cánh tay nàng đang ngập sâu trong nước tận khuỷu, thì anh ta đưa một bàn tay nắm quanh lấy cổ nàng và hôn nàng. Nụ hôn chớp nhoáng nhưng nàng cảm thấy có nhiều điều đáng lo hơn là đáng hứa hẹn. Môi anh ta rắn chắc và ấm áp kinh khủng, khi anh áp đôi môi vào môi nàng. Anh hôn lần thứ hai, thế là hai lần. nàng không kịp phản ứng. Và có lẽ không kịp suy nghĩ trước khi anh thả nàng ra và lấy cái đĩa khác.

Nàng nuốt nước bọt, và bặm hai bàn tay lại dưới nước xà phòng. Nàng nói:

- Ông trơ tráo quá!
- Người đàn ông không tiến xa được nếu không trơ tráo - phụ nữ cũng thế thôi.
- Xin ông nhớ cho điều này. Nếu tôi cần ông đụng đến tôi, tôi sẽ cho ông hay.

- Nhìn mắt cô là biết rồi, cô gái Ai Len à. Nhìn mắt cô là sướng lắm rồi.

Nàng không cãi cò nữa. Nàng không muốn hạ phẩm giá của mình vì phải tranh cãi vấn đề này. Nàng bèn kếp nắp đầy bể nước rửa lại, rồi nói:

- Tôi phải chùi nền nhà. Ông phải dời chân ra khỏi đây đi.

- Được rồi, tôi cần phải đi dạo đây.

Anh ta để cái khăn lau xuống, trải rộng nó ra để phơi khô. Không nói một lời nào hay nhìn liếc gì nữa, anh đi ra cửa sau. Erin đợi thêm một chốc nữa, rồi nàng cảm thấy khoan khoái khi đưa miếng giẻ ướt lên sau khi anh ta đã đi khuất.

Hai giờ sau, sau khi đã thay vội chiếc váy và chiếc áo len dài tay, Erin đã gặp gia đình Grant ở trong phòng khách của quán trọ. Chiếc áo bảo hộ lao động của Joe đã được gói lại, tọng vào xác buộc ở sau chiếc xa đạp, và nàng đã dùng một ít kem quý báu của bà Malloy thoa vào hai bàn tay để phòng hư da tay. Bruke cũng có mặt ở đấy. Nàng nghĩ rằng, dĩ nhiên là phải có mặt anh ta ở đấy, và nàng cố ý không để ý đến anh ta khi anh ta tung bé Brady trên đầu gối của mình.

Erin đưa cho Dee một cái đĩa bọc kín trong một tấm vải:

- Mẹ gởi cho chị cái này. Cái bánh nhân nho do bà làm đấy. Bà không muốn chị nghĩ là Malloy lại nấu nướng ngon hơn bà được.

- Tôi nhớ loại bánh nhân nho của mẹ cô lắm.

Dee nâng lên một góc rồi ngửi, chị nói:

- Thịnh thoáng dì lại làm đôi ra một cái, rồi sai một em đem sang trại cho chị.

Mùi thơm đã gợi nhớ biết bao là kỷ niệm - vui có, buồn có. Chị đẩy cái bánh lại:

- Chị rất vui sướng có em đến chơi hôm nay.

- Chị nhớ đến thăm mẹ em đấy nhé. Bà trông chị lắm đây.

- Chúng ta nên xem như con cái trong nhà thôi. Này, Bruke, nếu anh cho cháu sô cô la, anh coi chừng kéo vấy bẩn cả anh đấy. Brendon, Keeley, vào xe đi. Chúng ta đi một vòng.

Hai đứa không đợi nhắc lần hai.

Thoạt tiên, họ ra nghĩa địa, ở đây cỏ mọc cao và xanh ngát, những tảng đá đã giải dầu mưa nắng, có màu xám xịt. Hoa dại mọc đầy, chứa chan sức sống. Một số người trong gia đình của Erin được an táng ở đây; hầu hết nàng không nhớ được. Chưa bao giờ nàng mất người gần gũi hay là gặp cảnh phiền muộn sâu xa. Nhưng nàng vẫn thương yêu chốn này sâu sắc lắm, và nàng hiểu ra rằng mất mát người thân yêu là điều làm cho nàng đau đớn vô cùng.

Khi nhìn thấy bà chị họ đứng giữa những ngôi mộ của cha mẹ chị, Erin lại suy nghĩ, lại nhớ đến những ngày xa xưa lắm rồi. Thời gian không xóa mờ nỗi những mất mát như thế sao? Khi họ mất thì Edelia mới chỉ là một đứa bé lên chín hay mười. Những kỷ ức về họ nơi chị không mờ nhạt đi sao? Lại nữa, mặc dù chị có thể tưởng tượng ra được một thế giới xa cách với gia đình mình, nhưng chị không thể nào tưởng tượng ra một thế giới mà họ chưa từng ở.

Khi Dee nhìn xuống những chiếc bia mộ mang tên cha mẹ mình thì chị lẩm bẩm nói:

- Em vẫn còn đau đớn!

Travis luồn một tay trong tóc vợ:

- Anh biết!

- Em nhớ là cha Finnegan đã nói với em khi cha mẹ mất, rằng đó là ý Chúa, còn em thì cho rằng không đúng thế. Bây giờ em vẫn nghĩ thế.

Chị thở dài rồi nhìn anh.

- Em vẫn không bao giờ hình dung ra được, phải không?

- Không.

Anh nắm lấy bàn tay chị. Anh có bốn phen phải trấn an chị và làm cho chị khỏi phiền muộn. Anh lại còn hiểu rằng chị đã khá dũng mãnh khi chịu đựng những đau đớn này trong những năm trước khi họ gặp nhau. Anh nói:

- Ước chi anh biết được cha mẹ!

- Chắc là cha mẹ cũng yêu anh!

Nước mắt chị tuôn trào, nhưng chị vẫn cười với họ:

- Còn phần các con, chắc ông bà cưng và nuông chiều lắm. Nuông chiều chúng hơn cả Hannah nữa. Em được yên ổn khi cha mẹ ở cùng nhau. Chắc anh biết là em tin thế. Nhưng chỉ khổ nỗi cha mẹ em không biết anh và không biết các con.

Keeley chuôi một bàn tay vào tay của Edelia, bé nói:

- Đừng khóc, mẹ. Mẹ nhìn xem, con làm được cái vòng hoa đây. Chú Bruke chỉ cách cho con làm đấy. Chú ấy nói ông bà chắc là thích lắm, mặc dù họ đang ở trên Trời.

Dee nhìn vào vòng hoa tết bằng cành con và cố dại, chị nói với con:

- Xinh đấy. Chúng ta hãy đặt nó vào giữa đi, như thế này. - Chị cúi người xuống, đặt vòng hoa vào giữa mấy ngôi mộ. - Ấy, mẹ chắc là ông bà sẽ thích lắm.

Bruke kể cũng thật kỳ lạ. Erin nghĩ như thế khi nàng ngồi bên cạnh anh ta trong xe và lắng nghe lời khuyên của Brendon. Nàng thấy anh ngồi trong cỏ, đan những cành nhỏ lại cho Keeley. Mặc dù nàng ngồi cách anh khá xa, nàng không nghe được những điều anh nói, nhưng nàng vẫn hiểu rằng cô bé nghe anh rất chăm chú và nhìn anh hoàn toàn tin tưởng vào những gì anh nói.

Anh ta không tỏ ra là người gây được niềm tin kia mà.

Nàng biết con đường đi đến nông trại xưa kia là của gia đình Cunnane. Nàng chỉ còn nhớ mơ hồ về bóng dáng cha mẹ của Dee, nhưng nàng lại nhớ rất rõ là bà Lettie Cunnane, một bà cô đã nuôi Dee khi chị trở thành trẻ mồ côi. Bà ấy khắc nghiệt, mặt mũi khi nào cũng nghiêm nghị, do đó mà Erin ít khi thăm chị ở nông trại. Nông trại đó hiện đang nằm phía sau lưng họ; nàng sực nhớ ra, bèn làm dấu cho Brendon nhìn ra cửa sổ xe. Nàng nói:

- Cháu xem, ngay trên đồi kia là nơi mẹ cháu đã lớn lên.

- Trong một nông trại mà.

Cách cậu nói tỏ ra mình hiểu biết hết. Những cánh đồng cỏ xanh non và đầy hoa kim tuyến màu vàng đối với cậu không ý nghĩa mấy. Cậu nói:

- Chúng ta đã có nông trại rồi. Nông trại đẹp nhất vùng Maryland.

Cậu cười toe toét với Bruke, xem như đây là một cậu chuyện đùa cợt xưa cũ. Bruke muốn chọc tức cậu, anh đáp lại:

- Khi chú làm xong nông trại của chú, thì nông trại của cháu chỉ là hạng nhì mà thôi.

- Royal Meadows đã nổi tiếng qua nhiều thế... thế...

Bruke tiếp lời cho cậu:

- Nhiều thế hệ.

- Vâng. Vậy là chú vẫn còn nhớ vì cậu Paddy đã nói thế.

- Kìa, Brendon Patrick Grant.

Đó là lời cảnh cáo của bà Hannah. Bà nghiêm nghị nhìn Bruke:

- Ông nhớ cho là không nên khuyến khích cháu như thế.

Bruke chỉ nhẹ răng cười và vò tóc chú bé:

- Đừng nói nhiều nữa, cháu.

Khi chiếc xe đột ngột dừng lại giật lên một cái, Brendon lại nói:

- Chú Bruke đã đánh xì phé ăn cả một nông trại đấy. Chú ấy sẽ dạy cháu đánh bài.

- Chờ khi cháu làm chủ Royal Meadows, chú sẽ đánh ăn luôn đấy.

Bruke đẩy cửa xe, rồi nắm ngang hông chú bé đang cười khúc khích. Khi bà Hannah nắm lấy tay Keeley thì Erin hỏi nhỏ bà:

- Thực thế sao? Ông ấy đánh bạc thắng cả một trại ngựa à?

- Tôi nghe người ta nói thế.

Hannah dánh một nhọc bước ra khỏi xe:

- Người ta đồn là ông ấy thua, rồi thắng nhiều hơn thế.

Bà ấy đưa mắt nhìn khi Bruke cõng Brendon lên vai:

- Khó mà thắng được ông ấy lắm.

Nàng cũng khó mà thắng được, Erin nghĩ như thế khi nàng nhập vào với những người khác. Nàng là dân Ai Len, nàng không thể xía vào đương đầu với một tay đồ bác được, nhất là một tay thành công. Đi sau lưng Dee, nàng nhìn qua con dốc thấy cái trại nằm bên dưới.

Trại không thay đổi mấy, theo ký ức của nàng. Ồ, hành lang dùng để vắt sữa còn mới, một lớp sơn mới sơn lại cái vựa lúa chỉ cách đây trên dưới một năm thôi. Người ta chỉ thấy cái trại. Về hướng Đông, những trái đồi nhô lên che mất tầm mắt. Vườn rau quả đã được cày xới trồng trọt, và người ta thấy được sự yếu kém về khả năng nuôi bò sữa của nông trại, qua những dải đồng cỏ nghèo nàn ở đây. Khói đang tuôn ra xoáy hình tròn ốc ở chiếc ống khói của một nhà gạch nho nhỏ, ngôi nhà rất giống ngôi nhà của nàng. Gió đã mang đến mùi than bùn sung mãn dễ chịu.

Vì bà chị họ cứ đi xuống lâu rồi mà không nói năng gì hết, nên cuối cùng nàng phải lên tiếng:

- Gia đình Sweeney cũng tốt lắm. Em chắc là họ cũng không phiền hà gì, nếu chị muốn đi xuống dưới để xem qua một chút.

- Không.

Chị nói rất nhanh, rồi chị nắm lấy tay nàng như muốn thanh minh cho việc chị từ chối:

- Đứng đây xem cũng được rồi.

Sự thực là chị không chịu đựng được khi đi đến gần hơn nơi chốn chị ở trước kia, mà nay không còn là của mình nữa. Chị hỏi nàng:

- Em này, em còn nhớ khi mợ Lettie ốm nặng và em cùng dì đến thăm không?

- Nhớ chứ, chị cho mẹ một đóa hồng nơi bụi hoa kia kìa. Bụi hoa của mẹ chị, - Erin còn nhớ rõ lắm, và nàng lấy mấy ngón tay đan vào mấy ngón của Dee: - Bụi hồng kia vẫn nở hoa vào mùa hè.

Chị mỉm cười khi nghe thế. Chị nói:

- Một nơi thật nhỏ nhoi. Bây giờ còn nhỏ hơn là những gì tôi còn nhớ nữa. Này, Keeley, con nhìn cái cửa sổ kia kìa.

Chị ngồi thụp thụp xuống để chỉ cho con giá thấy:

- Đây là cái phòng của mẹ ở khi mẹ bằng tuổi con.

Adelia lại đứng lên. Bây giờ chỉ còn lại có chị và Travis, còn những người khác đã đi xuống mép đường hết rồi. Anh nói:

- Dee, trước đây anh đã nói với em rồi: nếu em muốn em có thể lấy lại ngôi nhà mà! Chúng ta có thể trả lại cho gia đình Sweeney một món kha khá là được thôi.

Chị tiếp tục nhìn xuống nông trại, lòng bồi hồi tưởng nhớ. Thế rồi chị thở dài, quàng tay quanh hông Travis:

- Anh biết không, khi em rời bỏ chốn này mấy năm về trước, em cứ tưởng là mình đã mất hết.

Chị nghiêng đầu ra sau và hôn anh:

- Em làm. Chúng mình đi bách bộ tí nữa đi anh. Hôm nay trời đẹp quá!

Erin nhìn hai người. Một cánh đồng cỏ nhỏ xanh tươi, nhưng lại bị nhiều hoa dại chen chúc mọc khắp nơi chỉ trong vòng có mấy tuần. Nàng nghe giọng của Bruke vang lên sau lưng mình, rồi không suy nghĩ, nàng nói:

- Nếu tôi rời khỏi nơi đây và tìm được công việc gì ở đâu đó, tôi sẽ không thềm lưu luyến nơi này làm gì nữa.

- Nếu thỉnh thoảng cô liếc mắt xem qua, cảnh vật sẽ níu chân cô khi nào không biết đấy.

Nàng quay người lại:

- Thật tôi không hiểu nổi ông!

Mái tóc nàng phàn phật rồi tung quanh mặt, quanh vai nàng:

- Ba hỏi thì ông nói như mình là kẻ vô căn cội, ba hỏi thì ông lại như kẻ muốn chôn chặt đời mình vào nơi nào thuận tiện.

- Nhưng không bền sâu lắm đâu.

Bruke mân mê ngọn tóc của nàng ở đầu ngón tay. Anh tỏ ra say sưa với mái tóc của nàng. Tóc nàng không mịn màng mà chúng hoang sơ và tự nhiên quá, khó mà làm cho chúng mịn màng được. Anh nói:

- Cô em Ai Len ơi, có lẽ đây là một ngọn lửa bịp mà thôi, đừng để cho chúng bắt rễ quá sâu. Cô có thể lôi những gốc rễ đó lên, vì nếu cô không làm thế, cô sẽ chết ngạt mất, nhưng cô nên mang những gốc gác căn cội này theo mình.

Anh ngồi thụp xuống và bốc lên một nắm đất:

- Chúng xem như cội nguồn thân thương đây chứ.

- Còn cội nguồn của ông thì sao?

Bruke nhìn nắm đất phì nhiêu trong lòng bàn tay:

- Đây cô em Ai Len, có bao giờ cô thấy cát ở ngoài sa mạc chưa? Chưa, chưa, cô chưa thấy đâu. Cát mịn lắm. Nó trượt ra khỏi tay cô hết, bất kể là cô nắm chặt lấy chúng hay không.

- Cát cũng dính vào da mình được chứ.

- Nhưng chúng dễ chùi sạch.

Anh nhìn quanh khi Brady ré cười vì bé đang thấy một đàn chim mòng biển đang lướt trên mặt biển vào bờ. Nàng nói:

- Tại sao hỏi này ông lại hôn tôi?

Nàng đã không muốn hỏi thế. Hơn nữa, nàng không muốn anh ta biết nụ hôn đã gây nên vấn đề cho nàng. Anh mỉm cười nhìn nàng, từ tốn, nàng chỉ thấy ánh mắt của anh lộ vẻ thích thú. Anh đáp:

- Một phụ nữ đừng bao giờ thắc mắc khi một người đàn ông hôn mình.

Nàng thấy bực bội trong người, nhún vai rồi quay đi:

- Vả lại đó không phải là một nụ hôn đúng đắn.

- Cô muốn một nụ hôn đúng đắn à?

- Không.

Nàng tiếp tục bước đi, nhưng ma quỷ cứ đeo đẳng trên vai nàng. Nàng nhìn quanh, nét mặt có phần tươi tỉnh. Nàng nói:

- Tôi sẽ cho ông biết khi nào tôi muốn.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Một cơn mưa giông sắp đến. Erin cảm thấy một cơn mưa giông đang áp ủ trong lòng nàng ngay khi nàng thấy nó đang được áp ủ trong những đám mây đã che khuất mặt trời và bao phủ âm u khắp các ngọn đồi. Nàng làm việc nhanh tay, theo lệ, tháo những cái kẹp trên sợi dây để cho quần áo khô rơi thành đống cao dần trong cái giỏ ở dưới chân nàng.

Nàng chẳng tha gì đến cái loại công việc đều đều không nhọc trí này, nó sẽ cho trí não nàng thành thoi khỏi suy nghĩ. Khỏi nhớ nhung và khỏi vạch kế hoạch gì hết. Ngay lúc ấy, khi gió thổi tung những tấm ra trải giường khỏi nàng và bầu trời đang sôi sục, nàng lại thích làm việc lật vạt ở ngoài trời. Nàng muốn thấy một cơn giông bùng ra, muốn mình là một phần của cơn giông khi mưa và gió điên cuồng nổi lên. Khi cơn giông qua đi, mọi vật sẽ trở lại bình thường mà nàng biết, sự bình thường này sẽ từ từ làm cho nàng nổi điên lên.

Có gì sai trái với nàng không? Erin giật mạnh mấy cái sơ mi lao động của anh trai nàng khỏi sợi dây phơi, và bỏ luôn thói quen có từ lâu, là xếp lại để tránh khỏi nhăn nhúm. Nàng yêu gia đình, nàng có nhiều bè bạn, và nàng làm việc để giúp đỡ gia đình khỏi túng thiếu. Thế thì, tại sao nàng lại bất an và nóng nảy đến thế? Nàng không thể trách việc về thăm quê nhà của bà chị họ, hay là sự hiện diện bất ngờ của ông Bruke Logan, đã khiến cho nàng bất an được. Nàng đã cảm thấy mình bất an trước khi những người ấy đến đây,

nhưng cũng có một số lý do, đó là sự hiện diện của họ - nhất là của ông ấy - đã tăng thêm sự ổn định nơi nàng.

Nàng không nói được điều này cho mẹ nàng nghe. Erin lôi xuống một chiếc tạp dề của mẹ và úp mặt mình vào ấy để hít lấy mùi thơm tươi mát của vải mới giặt sạch. Mẹ nàng thì đơn giản, bà không hiểu được nỗi bất hạnh hay là những ước vọng cao xa gì hết, bà chỉ cần một mái nhà chắc chắn để trú ngụ và gia đình đủ ăn là được. Thỉnh thoảng Erin cũng muốn mình có được một tấm lòng thanh bạch như mẹ. Nhưng nào có được.

Nàng không đến với bố được, mặc dù Erin biết chắc là ông hiểu được cơn giông tố trong lòng nàng. Ông thiếu trầm tĩnh và không dễ dãi. Nàng nghe nói thì, thời thanh niên bố cũng ghê gớm lắm, và khi đã cưới mẹ nàng, sinh được hai người con thì bố mới điềm đạm ra. Nhưng cho dù bố có hiểu cho nàng đi nữa thì Erin cũng biết rằng bố nàng chắc sẽ rất buồn phiền. Nếu nàng muốn nhiều thứ, cần nhiều thứ, thì bố cũng cho nhỏ giọt, chứ không đáp ứng đầy đủ cho nàng được. Chỉ có Cullen mà thôi. Nàng thường nói chuyện với Cullen. Nhưng anh ấy thì lại quá bận rộn, và cảm nghĩ của nàng lại quá lộn xộn, ước mơ của nàng quá mung lung, đến nỗi nàng không chắc là nàng có thể kết hợp chúng lại được thành một mối.

Cho nên nàng chỉ còn chờ đợi mà thôi, cứ để cho giông tố ào đến và gió bão nổi lên.

Bruce đứng nhìn nàng hồi lâu. Anh không cho việc đứng rình xem người khác là bất lịch sự. Bạn học hỏi được nhiều điều ở người khác, khi họ tưởng họ chỉ có một mình.

Nàng di động uyển chuyển quá. Ngay cả khi làm một việc gì hết sức giản dị đi nữa, nàng cũng tỏ rõ nỗi thèm khát bẩm sinh, thể hiện

qua động tác của nàng. Nỗi thèm khát của nàng hùng hực hơn cả màu tóc của nàng nữa. Trong người nàng, cả một ngọn lửa đang âm ỉ cháy. Anh nhận ra nó, vì chính anh cũng đã có ngọn lửa đó trong người do bẩm sinh. Cái thứ nhiệt tình đó, tham vọng đó rồi cũng sẽ vỡ ra để giải thoát được. Khi gặp được những yếu tố đúng đắn, thì nó sẽ rơi vào đúng chỗ. Đó là yếu tố thời gian, không gian và hoàn cảnh.

Bây giờ thì nàng không hát ư ử trong khi đang làm việc nữa, nhưng thỉnh thoảng nàng lại ngước mặt nhìn trời như đang thách thức trời trút cơn thịnh nộ lên nàng. Mái tóc của nàng thổi bật ra đằng sau, đập vào dải vải buộc tóc. Trông như nàng đang chống lại bất cứ cái gì đụng đến nàng. Bruke tự hỏi kết quả không biết sẽ ra sao khi nàng đã xong việc. Anh quyết định xuất đầu lộ diện xem sao. Anh lên tiếng:

- Tôi không hề thấy một phụ nữ nào làm việc lâu như thế cả!

Erin quay người lại, gót chân nàng lún sâu xuống dưới đất mềm, một cái bao gối nắm chặt nơi tay. Nàng cho là anh ta xem như mình đang ở nhà, cái áo khoác gió thổi bật lên, áo không gài nút trông lộn chồn. Hai ngón tay cái móc vào hai túi áo và cái nụ cười quỷ quái mắc dịch ấy toé toét trên mặt anh ta. Nàng chưa bao giờ thấy người nào trông mạnh mẽ hơn hay là thích hợp hơn với thời tiết xấu, với cảnh trời đang giông bão như thế hơn anh ta cả. Nàng quay đi để lấy cái kẹp áo quần khác, vì nàng biết rằng có phản ứng chống lại anh ta cũng chẳng mang lại được gì cho nàng ngoài sự bối rối mà thôi. Anh ta hỏi nàng:

- Nhà cô không có ai đến lấy đồ giặt đã phơi khô về à?

- Sự tiến bộ thường đẩy lùi tính cổ truyền.

Bruke sai bước về phía nàng, những bước đi của một kẻ tiến đến mục tiêu mà hắn muốn. Anh tháo móc một cái quần lót bằng vải - cái quần lót bằng vải của nàng - anh xếp lại, rồi bỏ vào trong chiếc giỏ. Erin cắn chặt hai hàm răng lại với nhau và nàng tự nhủ, chỉ có đồ điên mới không biết xấu hổ. Nàng nói:

- Không cần ông để tay vào áo quần.
- Cô đừng bận tâm, áo quần sạch rồi mà!

Như để chứng minh cho điều đó, Bruke soạn áo quần ra. Lần đầu tiên nàng nhận thấy một vết sẹo nhỏ lờm chờm chạy qua mấy khớp ngón tay của anh ta. Nàng hỏi:

- Ông làm gì ở đây?
- Tôi đến thăm cô.

Nàng không nói gì trong một chốc. Anh ta làm cho nàng khó ăn khó nói khi mà anh không làm gì đáng trách hết.

- Tại sao lại đến thăm tôi?
- Vì tôi muốn thế.

Anh lấy xuống hai cái quần lót màu trắng, xếp lại rồi không tỏ ra thẹn thùng gì hết, anh chồng lên cái xi líp. Erin cảm thấy có cái gì đó cằn cào âm ỉ, khó chịu trong bụng nàng. Nàng hỏi:

- Thế ông không đi với Travis và Dee sao?
- Tôi cho là không có tôi họ vẫn sống được buổi chiều mà. Tôi rất thích nông trại của cô khi chúng tôi đến đây hôm qua. - Anh nhìn qua ngôi nhà sạch sẽ. Ngôi nhà trệt hầu như lớn bằng một nửa ngôi

nhà của Adelia Grant đã lớn lên trước đây, nhưng mái nhà cũng lợp bằng tranh màu vàng đã ngả màu trắng, và những tường xây bằng gạch chắc chắn. Ở đây cũng có nhiều hoa. Người Ai Len hình như thấy sung sướng khi để cho chúng mọc tự do, vui mắt, không cắt tỉa và rậm rạp. Một hàng rào đầy cây dây leo vân anh đang độ nở hoa. Nó làm cho anh nhớ đến quê nhà và cảnh tuyết phủ đầy các đồng ruộng.

Mái vữa lúa có nhiều nơi mới chữa lại. Nước sơn trên nhà kho đã tróc, không còn màu trắng nữa, nhưng gà trong chuồng lại mập và chúng luôn mồm kêu cục cục. Anh nghe là gia đình McKinnon phải làm việc liên tục mới duy trì được cơ ngơi này. Đời sống của một chủ trại là phải thế. Anh nói:

- Mảnh đất này thật đẹp, chắc là bố cô điều hành tài tình lắm mới được như thế này.

- Nghiệp của ông là thế mà.

Erin vừa đáp vừa lấy đồ phơi cuối cùng xuống.

- Còn nghiệp của cô thì sao?

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì?

Anh xách cái giỏ lên trước khi nàng kịp nắm lấy:

- Đây là một nông trại phát đạt, đời sống ở đây ổn định. Cô thì không có ý định sống ở đây.

- Ông không hiểu tôi rõ để nói là tôi có dự định như thế nào đâu.

Nàng giật lấy cái giỏ xách nơi tay anh, rồi đi về phía cửa bếp. Vừa đi nàng vừa nói:

- Nhưng tôi đã nói cho ông biết là tôi sẽ lên miền Bắc để kiếm việc trong một văn phòng trong vòng một hay hai năm nữa.

Hít một hơi thở dài, nàng tung cánh cửa rộng ra. Mẹ nàng chắc là phải hoảng hồn lên nếu nàng không mới anh ta vào chơi và uống tách trà. Nàng quay lại nhìn anh, nhưng trước khi nàng mời thì anh đã bước vào rồi. Anh nói:

- Chúng ta đi dạo một vòng. Tôi có việc này đề nghị với cô. - Anh lại lấy cái giỏ áo quần nơi tay nàng, để vào phía trong cửa, rồi đẩy nhẹ cái giỏ vào trong nhà:

- Cô đi trước đi, cô em Ai Len. Khi nào tôi muốn ngủ với cô thì chúng ta hãy bàn, nhưng tôi không đòi hỏi đâu.

Hai người nhìn nhau, nàng nghĩ chắc là anh không đòi hỏi đâu. Anh không phải loại tán gái bằng cách tặng hoa hay những lời hoa mỹ, anh cũng không phải loại người giả dối với phụ nữ trong vòng tay dịu dàng của anh. Tốt đấy, nàng cũng không phải là loại phụ nữ muốn bị chèn ép khinh khi. Nàng hỏi anh:

- Ông muốn cái gì đây, ông Bruke?

Anh lập lại:

- Chúng ta đi dạo một vòng.

Vừa nói xong, anh lại nắm chặt lấy tay nàng. Nàng có thể từ chối, nhưng nàng lại cũng muốn biết anh muốn nói cái gì. Erin nghĩ, nếu mình vùng ra khỏi anh và đóng sầm cửa lại vào mặt, thì thế nào anh

cũng thọc tay vào túi rồi bỏ đi, và mình còn lại một mình hậm hực mà thôi.

Nàng tự nhủ: đi với anh ta cũng chẳng sao, thế là nàng bước đi với anh. Mẹ nàng ở trong nhà, bố nàng thì làm việc đâu đó trong trại với hai anh em trại. Hơn nữa, nàng đủ tự tin, nàng đủ khả năng giữ mình.

Nàng nói nhanh với anh ta:

- Tôi không rảnh rồi đâu nhé. Hôm nay tôi phải làm nhiều việc đấy.

- Việc này không mất nhiều thì giờ đâu.

Nhưng khi đã đi xa nhà, anh vẫn không nói gì nhiều. Hình như anh không nhìn ngó mà thấy hết mọi việc - công sức, mồ hôi đã đổ xuống nông trại, đợi chờ và hi vọng. Anh đếm được ba mươi con bò. Anh nghĩ một người chắc phải làm vất vả lắm. Anh cũng từng làm việc nhiều giờ đến ẹo cả lưng mới đây thôi. Anh không quên được, cũng như anh không bao giờ quên số phận đã cho anh một cuộc sống dễ dàng như hiện nay. Erin lại lên tiếng:

- Nếu ông chỉ muốn đi một vòng để xem nông trại thì...

- Cô nhớ là hôm qua tôi đã xem rồi chứ?

Anh nghĩ nói một chốc và đưa mắt nhìn ra cánh đồng. Anh biết là phải nhặt đá ra, phải đổ mồ hôi xuống khá nhiều, phải nguyên rửa, phải cầu nguyện đất đai. Anh hỏi:

- Cô trồng ngũ cốc ở đây cho gia súc ăn à?

- Đúng. Sắp đến lúc cà xáo rồi đấy.

- Cô cũng làm ngoài đồng à?

- Tôi biết làm chứ.

Bruke lật hai bàn tay nàng lên xem. Lòng bàn tay không thô ráp, không nứt nẻ. Nhưng có nhiều vết chai. Những móng tay cắt ngắn và không tô vẽ.

Anh nói:

- Cô không chăm sóc đến hai bàn tay.

- Để làm gì chứ? Tôi không lấy làm xấu hổ vì có hai bàn tay lao động.

- Đúng. Cô quá thực tiễn trong công việc.

Anh lật bàn tay nàng lại, rồi nhìn vào mặt nàng:

- Cô không phải loại thiếu nữ chỉ biết mơ mộng viễn vông đến những kẻ có bộ mã hào hiệp.

Nàng lại bật cười khi nghe anh nói thế, nhưng đôi mắt anh vẫn làm cho nàng khó chịu. Nàng đáp:

- Tôi luôn luôn cho rằng những kẻ có bộ mã hào hiệp chắc là thảm nỗi lắm, tôi chỉ muốn được làm một phụ nữ đảm đang thôi. Những hình ảnh phi thực ấy, tôi loại hết.

- Tốt đấy. Thứ đàn bà đồng đánh, tôi cũng chẳng mấy ưa.

Anh vẫn nắm bàn tay nàng, vẫn nhìn gió thổi mạnh qua tóc nàng.
Anh hỏi:

- Tại sao cô không sang Mỹ với tôi, Erin?

Nàng nhìn anh chăm chăm, không nói. Bầu trời đang mở ra cho nàng. Cả hai đã bị cơn mưa đổ ầm xuống rất nhanh làm ướt hết. Nàng cứ đứng đấy, mở to đôi mắt, há hốc mồm, nhưng anh đã nắm lấy cánh tay nàng lôi mạnh nàng chạy vào một cái nhà kho gần đấy.

Bên trong nhà kho, không khí ẩm mốc. Các dụng cụ làm vườn sắp dọc theo tường.

Phân tro và hạt giống của mẹ nàng chất đầy các kệ, đợi để gieo trồng. Mưa xối xả trên mái tôn, gió luồn qua các khe hở của vách ván, rên rỉ.

Erin đứng sau cánh cửa người run lập cập, tóc tai dính chặt vào đầu, chiếc áo len ướt sũng tận mép. Nhưng nàng cần tỉnh táo, khỏe khoắn, nàng nói với anh:

- Ông Bruke Logan, ông điên! Lạy trời, ông điên rồi đấy! Ông nghĩ là tôi sẽ ôm áo quần vượt đại dương theo ông sao?

Nàng vẫn còn run lập cập, nhưng càng nói nàng càng hăng hái ra:

- Thật ra ông là một con người tự phụ, tin chắc là ông đưa ngón tay ra sẽ móc tôi theo ông được. Thật tôi không hiểu nổi ông!

Nàng lấy tay lau mặt, rồi lấy bàn tay khác đẩy mạnh vào ngực anh:

- Nói có Chúa chứng giám, thật tôi không ham đâu.

Nàng quay ra cửa nhà kho và nếu anh không níu hai vai nàng lại, thì chắc nàng đã mở cửa đi ra rồi. Nàng nói:

- Ông cất tay đi, đồ rắn rít.

Nàng chồm đến chụp lấy cái cào rồi dang lên trước mặt anh.
Nàng nói:

- Đụng đến tôi lại là tôi đập nát ông ra cho mà coi, không dễ gì cứu vãn được đâu.

Vậy là nàng sẽ giết chết những gì phi thực với chiếc cào làm vườn, anh vừa suy nghĩ vừa lật ngửa hai bàn tay đưa lên cao, dáng điệu đầu hàng:

- Này cô gái Ai Len, cô khỏi cần phải bảo vệ danh dự của cô. Tôi không động đến danh dự của cô đâu, thật mà. Tôi muốn bàn công việc với cô.

- Tôi sẽ làm việc gì với ông?

Khi thấy anh tiến đến phía nàng, nàng dang chiếc cào lên rồi nói:

- Ông đến gần thì tôi hứa với ông là ông sẽ mất lỗ tai ngay đấy.

- Tốt.

Anh giả bộ bước lui. Rồi anh tiến nhanh đến. Erin chỉ còn nguyên rủa anh khi anh hất cái cào ta khỏi tay nàng. Ngay khi cái cào rơi xuống nền nhà, thì lưng nàng đã bị anh đẩy sát vào tường. Anh nói:

- Cô phải học cách biết đề phòng chứ.

Mặt anh sát vào nàng, sát đến nỗi nàng thấy được đôi mắt anh, mờ đục và nhỏ nhắn. Nàng vùng vằng, nhưng mấy ngón tay của anh có dịp ấn chặt vào thêm mà thôi. Anh nói:

- Hãy yên một chút, được không? Cô chỉ tổ gây phiền phức mà thôi.

Nói gì thì nói, nàng cứ nổi nóng lên. Nàng hậm hực gầm gừ:

- Rồi sẽ có lúc, có dịp ông sẽ trả giá cho mà coi.

- Ai cũng trả giá hết, cô em Ai Len ạ! Tôi chỉ đề nghị cho cô một công việc mà thôi.

Nàng thôi vùng vẫy, nhìn chằm chằm vào anh. Anh nói tiếp:

- Tôi cần người linh lợi, giỏi tính toán để làm sổ sách.

- Sổ sách của ông à?

- Về trang trại, về chi tiêu, về lương hướng. Người làm việc cho tôi để việc ra quá. Vì anh ấy sẽ làm việc cho nhà nước trong những năm sắp tới, cho nên tôi phải thuê người khác. Tôi cần người tôi hiểu rõ, người tôi có thể đến bàn bạc được, người điều động tiền của tôi tốt hơn là một công ty lớn có bề ngoài bề thế mà lại không được gì cho trang trại của tôi hay là cho chính tôi.

Vì đầu nàng mãi ngược lên, nàng phải hít một hơi thật dài trước khi nói:

- Ông muốn tôi sang Mỹ để làm sổ sách cho ông à?

Anh mỉm cười vì giọng nàng nghe có vẻ hoài nghi, anh nói:

- Tôi không đề nghị cô một chuyến đi chơi đâu. Erin, nhìn cô không chán nhưng bây giờ tôi cần bộ óc của cô.

- Ông dớm lui đi, ông đề mạnh tôi vào tường quá, tôi nghệt thở đấy.

Nàng nói như ra lệnh, giọng nói đột nhiên gay gắt. Anh hỏi:

- Cô không lấy dụng cụ làm vườn tấn công tôi nữa chứ?

Nàng héch cằm lên:

- Được rồi. Tránh ra một bên đi!

Khi anh tránh sang một bên, nàng hít mấy hơi thật dài. Nàng phải giữ cho đầu óc mình mẫn mới được. Nàng không phản đối việc đi theo một con đường mới: thật vậy, nàng đã luôn luôn nghĩ đến chuyện đó mà. Nhưng nàng phải xem xét thật kỹ vấn đề cái đã. Nàng hỏi:

- Ông muốn thuê tôi sao?

- Đúng thế.

- Tại sao thế?

- Thì tôi đã nói với cô rồi.

Nàng lắc đầu, vẫn dè dặt:

- Ông đã nói ông cần một người kế toán. Tôi nghĩ là chán khối gì thứ ấy ở Mỹ.

- Nói cho cô biết là tôi rất thích kiểu người như cô.

Anh cúi người xuống, nhặt chiếc cào lên rồi để vào chỗ cũ. Anh phân vân không biết nàng có sử dụng nó lại không. Đúng vậy, anh vừa nghĩ thế vừa cười mình.Ồ, đúng lắm chứ, đúng thế mà.

- Ông biết cho là tôi không thể tính toán được.

- Bà Malloy và O♦Donnelly ở nhà hàng thực phẩm khô lại nói khác đây.

Anh dựa lưng vào một cái bàn thợ mộc. Đứng đấy nhìn nàng, anh nghĩ mình phải nói thật với nàng. Ngay khi nàng đang còn bị ướt mềm, nàng vẫn rất dễ thương, nhìn không chán. Nhưng nàng lại nói:

- Bà Malloy? Ông đã nói chuyện với bà ấy? Ông dám gặp ông O♦Dennelly để hỏi về tôi à?

- Để kiểm tra những tài năng của cô thôi.

- Không ai biết ông phải mất công lùng sục khắp cả thành phố để thăm dò về tôi hết.

- Vì công việc thôi mà, cô em Ai Len ạ. Đúng là vì công việc mà thôi. Tôi nhận thấy công việc cô làm rất rạch ròi và đáng tin cậy lắm. Những số liệu chính xác và sổ sách sạch sẽ. Thế là đủ cho tôi rồi.

Để trấn an cơn kích thích đang trỗi dậy trong lòng, nàng đưa một bàn tay vuốt lại mái tóc đang còn ướt sũng, rồi nói:

- Ông thật điên đấy. Ai lại đi thuê một người mà mình chỉ biết có vài hôm.

- Cô em Ai Len ơi, người ta tuyển nhân viên chỉ sau mười phút phỏng vấn thôi.

- Tôi không muốn nói đến điều đó. Đây không phải là chuyện nộp cho ông một sơ yếu lý lịch rồi đáp xe vào thành phố để nhận một công việc mới. Mà đây là một công việc ở bên Mỹ, lớn lao hơn cả việc trong quán trọ, ở nông trại, và ở cửa hàng đồ khô gộp lại cơ mà.

Bruke chỉ nhún vai, nói:

- Cô sợ phải làm nhiều việc chứ gì? Cô đã nói, cô sẽ đi lên miền Bắc trong vòng một năm nữa. Tôi chỉ tạo cơ hội cho cô sang Mỹ mà thôi. Cô hãy nắm lấy cơ hội này đi.

- Vấn đề không đơn giản như thế đâu.

Xen lẫn với sự kích thích là nỗi hoảng hốt đang dâng lên trong lòng nàng. Thì đây không phải là chuyện nàng luôn luôn mơ ước sao? Bây giờ chuyện đang trong tầm tay thì nàng lại sợ.

Anh lại bình tĩnh, chăm chăm nhìn nàng:

- Một canh bạc mà thôi. Điều quan trọng là phải thắng. Tôi chi phí vé máy bay để cô tin vào tôi. Cô sẽ nhận lương hàng tuần.

Anh quan sát một chút, rồi nêu ra một kế hoạch khiến nàng phải há hốc mồm kinh ngạc:

- Nếu làm việc ngoài trời, thì lương sẽ tăng mười phần trăm trong vòng sáu tháng. Muốn thế cô phải coi sóc hết các công việc, coi sóc hết các hóa đơn chi tiêu thu nhập. Tôi muốn cô báo cáo hàng tuần. Chúng ta sẽ ra đi trong vòng hai ngày nữa.

- Hai ngày nữa?

Nàng điếng cả người, nàng chỉ còn biết đứng đực nhìn anh:

- Nhưng nếu tôi có bằng lòng đi nữa, thì tôi cũng không thể nào chuẩn bị cho kịp được.

- Cô chỉ có việc chuẩn bị đồ đạc và từ giã bà con. Mọi thứ khác tôi lo cho cô.

- Nhưng tôi...

- Cô phải quyết định đi, Erin à. Ở hay đi.

Anh bước lại phía nàng:

- Nếu cô ở lại, cô sẽ được yên ổn, và cô lại cứ mãi phân vân cho mà coi.

Anh ta nói đúng. Vấn đề đã làm cho nàng bực bội:

- Nếu tôi đi, tôi sẽ sống ở đâu?

- Tôi có vô số phòng.

- Không được đâu.

Về chuyện này, nàng phải cương quyết mới được, ngay từ lúc khởi đầu:

- Tôi không bằng lòng chuyện này. Tôi có thể bảo là tôi sẽ làm việc cho ông, nhưng tôi sẽ không sống với ông đâu.

- Tùy cô chọn lựa thôi.

Anh lại nhún vai như không có vấn đề gì quan trọng. Anh đã đoán trước trở ngại này:

- Tôi cho là Adelia sẽ không có gì khó khăn trong việc để cho cô ở trong nhà. Thật vậy, tôi nghĩ là bà ấy rất thích có cô đi theo. Đây không phải là chuyện thương hại đâu.

Anh bước đến một bước trước mặt nàng, nói tiếp:

- Cô sẽ có lương hàng tuần, do đó cô có thể kiếm một chỗ ở riêng, nhưng tôi cho là ban đầu cô ở với bà chị họ là tiện nhất. Nông trại của chúng ta ở rất gần nhau, cũng tiện lợi lắm.

- Để tôi gặp chị ấy xem sao.

Chỉ trong vòng hai phút, nàng đã dứt khoát. Nàng sẽ đi. Những ràng buộc sau lưng nàng chưa dứt đoạn, nhưng chúng có lẽ đang lung lay. Nàng nói:

- Tôi phải nói chuyện với gia đình đó, nhưng tôi thì tôi bằng lòng chấp nhận lời đề nghị của ông.

Nàng đưa tay ra, Bruke nắm lấy bàn nàng xem như tình cờ mà thôi, nhưng anh lại thấy khoan khoái trong lòng vô cùng. Anh nói:

- Tôi cho là cô làm có ăn. Tôi tin cô cũng nghĩ như thế.

- Tôi muốn thế lắm. Tôi rất biết ơn ông đã cho tôi dịp may này.

- Tôi sẽ nói cảm ơn cô sau khi cô bỏ ra vài ngày để gỡ rối sổ sách mà người kế toán cũ đã để lại cho tôi đấy.

Nàng đứng rất yên lặng trong một chốc, lòng tràn ngập nỗi niềm vui sướng. Rồi nàng vụt quay người lại và bật cười:

- Tôi không thể tin được. Mỹ quốc! Chẳng khác nào một giấc mơ hão huyền. Tôi chưa hề rời khỏi Skibbereen quá năm mươi cây số, mà nay bỗng trong nháy mắt tôi vượt hàng ngàn cây số.

Bruke thích nhìn thấy nàng như thế, mặt nàng ửng hồng vì thích thú, mắt nàng sáng long lanh. Mưa vẫn còn rơi đều đều trên mái. Anh nói:

- Vượt qua Đại Tây Dương còn lâu hơn nữa đấy.

- Xin ông đừng chính xác quá như thế.

Nhưng nàng đã bị kích thích quá, không còn chống đối nữa. Nàng nói tiếp:

- Trong vài hôm nữa, tôi sẽ có mặt ở một nước mới, có một chỗ ở mới, có việc làm mới. Có tiền mới.

Anh lấy ra điều thuốc, rồi vui vẻ nói:

- Tiền bạc làm sáng mắt cô.

- Kẻ nào từng nghèo khổ, đến khi có khá tiền, đều sáng mắt lên cả.

Anh gạt đầu biểu đồng tình. Anh đã từng nghèo, nhưng không ngờ Erin lại thấm được cảnh nghèo đến thế. Anh biết coi trọng đồng tiền, mặc dù anh đã để mất đi, rồi kiếm lại được như trước đây, nhưng anh vẫn muốn xem đó như là chuyện bình thường thôi, vì anh lại làm ra tiền nhiều hơn. Anh nói:

- Rồi cô sẽ kiếm ra tiền.

- Tôi khó mà kiếm ra được bằng cách khác.

Nàng ngưng lại vì nàng thấy thực tế đang hiển nhiên trước mắt:

- Nhưng tôi cần một hộ chiếu và một thẻ xanh để có thể kiếm được việc làm. Chắc là phải làm giấy tờ phiền phức lắm.

- Tôi đã nói là tôi sẽ lo liệu hết cho cô mà.

Anh lôi trong túi ra một tờ giấy:

- Cô hãy điền vào tờ giấy này, và tối nay cô gọi lại nơi quán trọ cho tôi. Đây là một tờ đơn xin việc.

Anh giải thích cho nàng nghe khi nàng xem tờ giấy:

- Tôi sẽ thu xếp để lo cho xong các thủ tục vào ngày mai. Hộ chiếu và tất cả những gì cô cần đều có ở Cork khi chúng ta đến đó.

Nàng vỗ nhẹ cái đơn vào lòng bàn tay:

- Ông tự tin quá nhỉ?

- Thì trả tiền để cho họ làm. Cô nộp cho họ một cái ảnh, cái mới nhất.

- Nếu tôi nói không thì sao?

Anh mỉm cười:

- Thì cô là một người điên và tôi sẽ vứt cái đơn đi.

- Thật tôi không hình dung ra được ông.

Nàng bỏ cái đơn vào túi chiếc quần rộng thộn thện, lắc đầu nhìn anh:

- Ông thật tốt khi giúp tôi một công việc như thế, ông cho tôi có cơ hội thực hiện được những ước mơ của tôi, tôi nhớ mãi ơn ông. Nhưng khi ông làm thế, thì không hẳn là ông không có vấn đề này nọ!

Bruke nhớ đến nguyên nhân thúc đẩy anh giúp đỡ, nhưng lại tảng lờ không hay biết. Anh đáp:

- Có nhiều việc dính dáng đến nhiều người. Vì thế nó cần được chạm đến họ.

- Ông muốn nói là những việc này không dính dáng đến ông ư? Thật không có gì hết ư? Nông trại của ông thì sao?

Anh lúng túng một chút, khi nghe nàng hỏi như thế, anh ngạc nhiên khi thấy câu hỏi đã khiến anh khó chịu. Anh đáp:

- Nông trại đáng kể lắm. Hiện thời nông trại có lợi tức rất lớn và rất khang trang. Nhưng tôi chỉ biết có thế. Tôi không gắn bó mật thiết với nó như là cô gắn bó mật thiết với đất đai của cô ở đây đâu, Erin à. Vì vậy nếu tôi muốn xa lìa nó thì tôi xa ngay chứ không hề luyến tiếc. Khi cô rời Ai Len, cô không hề muốn thế, cho nên cô sẽ thấy đau đớn.

Nàng lẩm bẩm:

- Thật thế đấy. Đây là quê hương tôi. Chỉ có vấn đề nhớ quê hương mà thôi.

- Có sẽ không có quê hương. Họ sống được ở bất kỳ đâu và sẵn sàng từ nó để mà đi.

Bây giờ thì nàng đã thấy rõ ràng rồi, mặc dù vẫn còn cái gì đó mờ ảo. Mặc dù nàng đã tự nhủ nàng không thêm lưu tâm đến, nhưng nàng vẫn thấy rằng có nhiều điều trong con người của anh mà không ai, không một phụ nữ nào có thể động đến được.

- Sống như vậy thì lạnh lùng và buồn bã quá!

Anh chỉnh lại:

- Vì tôi thích thế mà!

Thế rồi anh xếp vấn đề này sang một bên. Anh nói:

- Cô nhớ là phải đưa cho tôi lá đơn đêm nay đây. Sáng sớm mai tôi phải đi Cork để lo việc này.

- Nhưng anh đã báo chúng ta sẽ đi trong vòng hai hôm nữa?

- Tôi sẽ gặp cô ở đây.

- Được rồi. Tôi phải chuẩn bị mọi thứ. Có khối việc phải làm.

- Có nhiều việc mà tôi cho là chúng ta phải tranh thủ đấy.

Bruke quay gót dậm bước, rồi thỉnh thoảng nắm lấy hai cánh tay nàng lôi mạnh nàng vào anh:

- Đây không phải là chuyện làm ăn đâu nhé.

Quá bức tức, nàng đặt hai tay lên ngực anh và cố đẩy anh ra. Anh không hề nhúc nhích tí nào. Thế rồi anh áp môi anh vào môi nàng, đôi môi mạnh mẽ, ham hố và liều lĩnh.

Nàng muốn cắn anh, muốn cào cấu anh. Nàng muốn chống lại anh và chửi rửa anh. nàng đã tự nhủ như thế và nàng sẽ làm như thế nếu nàng không choáng váng vì hơi ấm của anh. Môi anh chắc nịch. Nàng đã kinh qua rồi. Nhưng nàng không ngờ đôi môi ấy lại ấm áp đến thế, lại cuồng nhiệt đến thế, lại cám dỗ đến thế.

Nhiều âm thanh lung bung trong đầu nàng - những âm thanh ồn ào, sâu lắng hơn cả tiếng mưa đang ào ạt rơi trên mái nhà. Hai bàn tay nàng bị kẹp giữa hai cơ thể đến nỗi nàng cảm nhận được tiếng tim đập thình thịch mà nàng không biết được nó xuất phát từ đâu.

Nàng lại suy nghĩ mung lung, phải chăng nàng đang nếm trái táo như bà Eva cắn trái cấm lần đầu. Trái táo mọng nước, chát chát chua chua, thú vị không chịu được. Không có gì nàng đã nếm mà lại dễ chịu như thế. Đắm đuối với hương vị, nàng hé môi để cho anh dần sâu vào trong.

Anh đã đoán được những điều anh muốn, nhưng anh không ngờ sự thể lại xảy ra như thế này. Nếu nàng chống đối, chắc anh cũng mặc và cứ làm theo ý muốn của mình. Nếu nàng đánh anh, chắc anh sẽ xoay xở chống đỡ dễ dàng và thích thú vì nàng giận dữ. Anh đã từng đánh lộn hay đã từng đánh bạc để giành lấy những gì mà anh muốn. Đã mấy hôm nay, anh cứ nghĩ rằng Erin McKinnon chắc cũng chẳng khác gì. Nhưng nàng đã khác thật.

Nàng hiến dâng. Sau giờ phút kinh ngạc ban đầu, nàng đã dâng hiến một cách nhiệt tình, với thái độ liều lĩnh đến độ khiến cho anh ngạc nhiên và đâm ra cáu kỉnh. Môi nàng thêm khát và vồ vập, cơ thể nàng căng cứng và run rẩy. Anh có thể cảm thấy khát vọng tự nhiên, vái nhu cầu bức thiết đang trỗi dậy trong người nàng, dâng cao, ào ra để đón nhận, để hòa hợp với nhu cầu của anh.

Anh muốn đặt nàng nằm xuống đó, trên nền nhà ẩm ướt tràn ngập mùi nước mưa và mùi đất. Anh muốn nàng sờ mó khắp người anh, mân mê khắp da thịt anh. Anh muốn nghe nàng gọi tên a. Muốn nhìn thấy mặt nàng tối sầm lại như đêm khuya khi anh ôm nàng vào người. Giờ thì anh có thể thực hiện được. Anh có thể cảm thấy làm được điều đó khi anh ôm chặt cơ thể nàng vào người, khi thấy đôi môi nàng dâng hiến.

Bây giờ thì anh có thể làm được. Có nhiều lần đã gặp nhiều phụ nữ anh không hề ngần ngại gì hết. Tại sao bây giờ anh lại không làm thế. Anh buông nàng ra, nhưng hai bàn tay vẫn còn để trên vai nàng và vẫn nhìn vào mắt nàng, đôi mắt từ từ mở ra.

Nàng không nói nên lời, không nói một lời. Cảm xúc quá lớn khiến nàng không thốt ra lời được. Nàng chưa bao giờ biết đến một cơ thể tràn đầy cảm xúc nhanh chóng như thế, hay là biết đến một tâm hồn trống rỗng vội vàng đến thế. Bây giờ thì nàng biết đến. Nếu trước đây có ai nói với nàng là thế giới sẽ đổi thay do một phút hồi hộp của trái tim, thì chắc nàng đã cười. Bây giờ thì nàng hiểu.

Bruke không nói. Erin loay hoay cố tìm cách đứng cho vững khi anh im lặng. Nàng không thể để cho mình tái diễn cảnh điên cuồng này nữa. Nếu nàng có phải đi qua đại dương với anh, làm việc cho anh, hiểu được anh chút ít, thì nàng vẫn không thể để cảnh này tái diễn được nữa. Không thể tái diễn với một người như anh. Hít một hơi thật dài, nàng thấy mình bình tĩnh lại. Không, sẽ không bao giờ với anh nữa. Nếu những giây phút vừa qua có dạy được cho nàng điều gì, thì chính anh là một kẻ biết quá nhiều đàn bà và hiểu rất rõ các điểm yếu của phụ nữ. Nàng nói:

- Ông không được phép làm như thế.

Nàng không kiềm hãm được tính bộc trực của mình, mặc dù nàng biết rằng nàng có khả năng làm được.

Anh dao động tận tâm can, nhưng không phải lúc để biểu hiện tình cảm đó ra. Anh đáp:

- Đó không phải là vấn đề được phép, mà là vì ham muốn. Đây là một nụ hôn đúng đắn, cô em Ai Len ạ, và chúng ta cần phải thể hiện nó ra, cho dù cô em có đi với tôi hay không.

- Ông đừng có hòng tôi hứa hẹn cái gì. Ông sẽ thất vọng đấy.

Anh bước đến phía cửa, đẩy rộng cánh cửa ra, đến nỗi gió và mưa đã ào vào nhà. Nhờ thế mà đầu óc anh tỉnh táo ra và anh vững tâm lên. Anh đáp:

- Cô nói chuyện với Dee và Travis đi, khi cô đem giấy tờ đến. Làm ơn chuyển lời từ biệt của tôi đến gia đình cô.

Nói xong anh biến vào trong cơn bão táp. Erin chạy nhào đến cửa, nhưng anh chỉ còn lại là một cái bóng mờ nhạt di động nhanh nhẹn trong bóng tối mờ ảo mà thôi.

Nàng nghĩ đây là một cái bóng mà nàng không biết gì hết. Thế mà nàng vẫn theo anh về Mỹ.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Mỹ quốc đây rồi. Erin không ngây ngô để tin rằng đường sá ở đây đều lát bằng vàng cả, nhưng nàng đã quyết dùng mảnh đất này để làm nơi tạo thời cơ. Thời cơ của nàng.

Điều đập mạnh vào nàng trước hết là tốc độ, ai nấy đều có vẻ vội vã lạ lùng. Tốt thôi, rồi nàng cũng sẽ vội vàng, nàng nghĩ như thế khi ngồi đằng sau xe của bà chị họ, và nàng cố gắng bình tĩnh hết sức.

Cái lạnh cũng làm cho nàng kinh ngạc, cái lạnh điếng người, nhức xương, cái lạnh nàng không bao giờ gặp ở Ai Len, nơi có thời tiết ôn hòa, dễ chịu. Nhưng tuyết thì lại là một điều hết sức lạ lùng, khiến cho ta cảm thấy ít bị phiền phức hơn. Những đồng tuyết chưa bao giờ nàng thấy, phủ tràn khắp đồi núi, chảy xuống thành đồng ở hai bên vệ đường. Bầu trời trên cao cũng khác, không khí chung quanh nàng cũng khác, Erin tự nhủ: nếu nàng cứ trở mắt ra nhìn thì đã sao, rồi nàng mỉm cười khi đưa mắt nhìn mọi vật.

Bruke đã nói thật. Công việc giấy tờ anh đã lo xong trong vòng mấy hôm, sau ngày anh đề nghị cho nàng một việc làm bên kia bờ Đại Tây Dương. Anh để nàng ở lại với gia đình bà chị họ của nàng ở phi trường Virginia, dặn dò rằng anh sẽ gặp nàng trong hai ngày sau, để nàng có thì giờ ổn định chỗ ở. Thế là được rồi. Nhưng Erin cứ vẫn bồn chồn trong dạ.

Nàng đã hi vọng anh sẽ nói nhiều hơn. Nàng đã hi vọng - có lẽ ngốc nghếch chẳng, anh sẽ hài lòng lắm vì nàng đã đến đây. Nàng lại còn chờ mong thấy được nụ cười nửa miệng ấy, thấy được niềm vui thích trong đôi mắt anh, hoặc là cảm thấy ngón tay anh búng nhẹ vào má nàng. Nhưng anh chỉ xua nàng đi như ông chủ xua nhân viên. Erin thấy rõ tình trạng của hai người lúc ấy, sẽ không còn những giờ phút nhảy valse nữa, hay là những lúc ôm nhau điên cuồng nữa.

Nàng ao ước lắm sẽ có những giờ phút như thế ư? Điều quý quái là nàng cứ nghĩ đến Burke Logan mãi, khi nàng đặt chân lên đất Mỹ. Cái gì đó đã cho nàng biết là cả anh cùng đất nước này, đều là những dịp may tình cờ đến với nàng. Thỉnh thoảng nàng phối hợp cả hai lại, và nàng nhận ra rằng nàng muốn có cả hai. Nàng biết thế, nếu nàng quyết định ổn định đời sống chỉ vì đất nước này, thì quả thật nàng điên rồi.

Trời thật đẹp, những dãy núi mờ mờ xa xa nhắc nàng nhớ về quê hương nàng, khiến nàng thấy yên ổn trong lòng, trong lúc đó tiếng ù ù của xe cộ chen lấn nhau trong đường ba lối đi, quả thật là lạ lùng đối với nàng và đã kích thích nàng vô cùng. Erin thấy cảnh vật chung quanh đã phối hợp nhau một cách rất tài tình, và nàng đã thấy nhiều hứa hẹn trong tương lai.

Adelia nhích người lại, mỉm cười với cô em họ ở đằng sau. Chị nói:

- Chị nhớ ngày đầu tiên chị đến đây, Pac Paddy đón chị cũng ở phi trường này. Chị cảm thấy như mình bị lọt vào giữa một đám xiếc vậy.

- Em sẽ quen thôi.

Erin cười với chị, rồi nàng lại nhìn ra cửa xe:

- Em sẽ quen rất nhanh cho chị xem, vì em tin là em đã thực sự ở đây rồi.

- Chị rất cảm ơn Burke.

Chị lại quay sang nói nhỏ với Brady, chú bé đang quậy trong chỗ ngồi, chị đưa cho chú con chó nhồi bông để dỗ chú. Chị nói tiếp:

- Khi trở về Ai Len, chị chưa bao giờ có ý nghĩ là vợ chồng chị lại đem theo người trong gia đình về nhà được.

Một cảm giác có lỗi rân rân trong người khiến nàng mất vui, nàng đáp lại lời chị:

- Em biết chuyện xảy ra quá đột ngột, em rất biết ơn chị, chị Dee à.

- Ô, ơn nghĩa quái gì. Chị thấy mình như trẻ lại, có người bạn thân đến ở lại chơi thôi. Chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc đấy.

Ý nghĩ chợt đến, Adelia quyết định liền, chị nói với chồng:

- Anh Travis này, tổ chức buổi tiệc cho thật nghiêm túc, anh nghĩ sao?

- Anh thấy mình nên tổ chức.

Erin chen vào:

- Em không muốn anh chị phải bận rộn đâu đấy.

- Nếu cô không để cho Dee bận rộn thì cô làm cho chị ấy buồn lòng đấy.

Travis nói một cách chân thật. Họ rẽ qua xa lộ để về hướng Maryland. Anh nói với vợ:

- Gần đến nhà rồi, cưng!

- Em quá xôn xao trong người chẳng khác gì lúc ra đi. Nay Brendon, nếu con cứ nghịch với em con, thì con sẽ phải bị nhốt trong phòng cho đến sáng mai đấy.

Dee thở dài rồi quay người đi.

Travis liếc nhìn vợ, lo lắng, anh hỏi:

- Em khỏe chứ?

- Chúng quậy quá!

Chị vỗ vỗ lên bàn tay chồng để lấy lại một ít thư thái trong người:

- Có lẽ chúng đã cãi cọ nhau rồi đấy.

Càng đến gần nhà. Erin càng nôn nóng. Nàng nói với chị:

- Em rất thích chơi với trẻ con. Hay là chị để em trả ợn cho chị đã em đem đi như thế này nhé.

- Cô là người trong nhà mà.

Adelia chỉ nói thế rồi chị ngồi thẳng người lên khi xe đã chạy vào giữa các trụ dẫn vào nhà. Chị nói:

- Chào mừng em đến Royal Meadows. Chúc em vui vẻ.

Erin không biết phải nói sao cho hết lời. Dinh cơ quá đồ sộ. Nàng thấy phấn khởi trong người. Ánh mặt trời chói chang trên tuyết tháng hai, tạo nên một lớp vỏ vụn mỏng sáng long lanh. Erin nhận ra diện tích rộng đến hàng chục mẫu là ít. Cả một vùng mênh mông trắng xóa lung linh. Cả cây cối cũng phủ dày tuyết, nước đá trong veo lạnh lẽo chạy dài xuống từ các cành cây. Nàng tưởng như là vùng đất thần tiên, rồi bỗng nàng thấy Erin thẹn trong lòng.

Khi ngôi nhà đã hiện ra, nàng chỉ biết đứng đấy mà nhìn. Nàng chưa bao giờ thấy một ngôi nhà lớn đến thế, xinh đẹp đến thế. Những trụ đá vươn lên vững chắc uy nghiêm trên mặt đất trắng xóa. Những chiếc ban công bao quanh bằng sắt rèn tăng thêm vẻ duyên dáng của những chiếc cửa sổ xinh xắn. Erin thì thầm:

- Đẹp quá, chưa bao giờ em thấy được ngôi nhà đẹp như thế này.

- Chị cũng cứ mãi nghĩ như em thế đấy.

Dee với tay tháo nịt an toàn cho Brady khi Travis vừa dừng xe lại. Chị nói tiếp:

- Mỗi lần chị nhìn lại, lại thấy nó quá đẹp. Nào, nhóc, đến nhà rồi đấy.

Ngồi ở ghế sau, cả Brendon lẫn Keeley đều la lên:

- Bác Paddy!

Chúng bước xuống xe, lấy chân đá vào tuyết. Một người đàn ông thấp, vạm vỡ, tóc quân xám, khuôn mặt xấu xí dang rộng hai cánh

tay đón lấy chúng.

Hannah nói với Dee:

- Cô đưa cháu nhỏ cho tôi. Cô đã mang thai hai đứa trong bụng rồi! Cứ để cho đàn ông họ lo chuyển hành lý cho, cô vào nhà uống trà nóng và hơ chân đi.

Dee đáp:

- Đừng náo lên đấy, bà!

Khi ông bác ôm chặt chị vào lòng, chị cười phá lên.

- Cháu ngoan của bác khỏe chứ?

- Dạ quá khỏe, cháu rất vui trở về nhà bình an. Bác xem cháu mang theo ai từ Skibbereen kia kìa.

Chị vừa cười vừa đưa tay chỉ vào Erin:

- Bác Paddy, bác còn nhớ Erin McKinnon chứ. Con gái của Mary và Matthew McKinnon đấy.

- Erin McKinnon à?

Mặt ông nhăn nhúm lại khi ông cố nhớ. Thế rồi mặt ông sáng ra. Ông ré lên:

- Erin McKinnon đấy à? Nói thật cháu biết, lần cuối bác gặp cháu, cháu còn bé tí. Thỉnh thoảng bác nhậu với ba cháu mà, nhưng chắc là cháu không nhớ đâu.

- Dạ không, nhưng người làng cứ nhắc đến bác Paddy Cunnane mãi.

- Bây giờ họ còn nhắc à?

Ông cười toe toét như là ông biết chắc họ nhắc đến ông:

- Thôi, vào trong nhà đi kéo lạnh.

- Để cháu giúp chuyển đồ đạc vào nhà đã.

Erin phụ giúp khi Adelia xua bầy con vào nhà. Nhưng Travis lại nói với nàng khi anh kéo xuống bao hành lý đầu tiên:

- Nếu cô vào nhà với Dee thì tốt, vả lại để chị ấy chỉ phòng cho cô.

Y như khi họ ngồi trong xe, anh luôn luôn để mắt theo dõi vợ:

- Cô ấy không thích nghe ai nói là mình mệt mỏi hết, có cô chuyện trò để cô ấy bớt làm việc thì hay đấy.

Erin đứng lại một chốc, nàng phân vân không biết nên đem hành lý của mình vào hay là làm theo lời anh yêu cầu. Rồi nàng đáp:

- Thôi được, em theo lời anh.

- Nếu cô ngồi uống trà với chị thì lại càng hay đấy.

Erin nghĩ bụng nên theo làm theo lời anh ấy. Nàng chồm người lên, hôn vào hai má Travis:

- Vợ anh thật là diễm phúc. Em thấy chị ấy nghỉ ngơi chứ có hay biết công việc gì đâu.

Tuy nhiên nàng cũng xách một chiếc vali đem theo vào nhà.

Nàng thấy ấm áp liền khi vào nhà, không phải vì thay đổi nhiệt độ mà vì màu sắc và không khí trong nhà. Những đứa bé chạy khắp các phòng, như muốn để xem có cái gì thay đổi không, trong thời gian chúng đi vắng.

Dee đã cởi găng tay để trên chiếc bàn trang hoàng sạch sẽ ở giữa phòng khách, chị nói:

- Trước hết là em lên lầu xem phòng của em cái đã.

Chị quàng lấy cánh tay Erin, dẫn nàng lên lầu:

- Em phải nói cho chị biết em có thích cái phòng hay không. Nếu không vừa ý, chị sẽ kiếm phòng khác cho em.

Erin chỉ biết gật đầu. Khung cảnh chung quanh khiến cho nàng khó ăn khó nói quá. Adelia mở cửa một căn phòng và ra dấu cho nàng bước vào.

- Đây là phòng khách. Chị muốn mình sẽ có thì giờ để kiếm hoa cho em.

Chị liếc mắt nhìn quanh, lấy làm tiếc chị không đích thân sửa sang lại chút đỉnh.

- Phòng tắm ở đằng cuối phòng khách ấy, chị rất bực vì mấy đứa trẻ cứ vắt khăn ướt quanh phòng và để ngổn ngang quá.

Căn phòng quét màu hồng nhạt, kê một chiếc giường bằng đồng lớn và lót một tấm thảm thật dày. Chiếc tủ bằng gỗ gụ bóng loáng, những tay kéo bằng đồng bóng lộn, một tấm gương soi cao, lòng

khung, treo trên bàn giấy. Có nhiều đồ trang sức lặt vặt rải rác trong phòng, một con chó bằng sành nhỏ, một cái ly có chân màu hoa hồng, một cái tượng bằng đồng thau đúc hình con sư tử kỳ lạ để trên bàn viết. Những cánh cửa mở ra hành lang, nhìn ra một bầu trời mênh mông tuyết phủ qua những tấm màn sa mỏng lét, tạo ra một thế giới huyền ảo giữa sự ấm áp ở trong phòng và không khí lạnh lẽo ở bên ngoài. Không thốt nên lời, chỉ biết hai bàn tay nắm chặt chiếc va li và đứng nhìn.

- Em vừa ý không? Em cứ thay đổi vị trí đồ đạc trong phòng tùy thích.

- Dạ không.

Erin cố đằng hắng giọng, nhưng hai bàn tay vẫn không rời quai chiếc vali:

- Đây là cái phòng tuyệt nhất em chưa bao giờ thấy hết. Em chẳng biết nói sao nên lời.

- Thì cứ nói cái phòng làm em vừa ý đi.

Dee lên lấy cái túi xách trên tay nàng:

- Erin, chị muốn em cảm thấy thoải mái như ở nhà. Chị biết được tâm trạng của kẻ từ bỏ quê hương để đến nơi xa lạ mà!

Erin hít một hơi thật dài. Nàng không nín được, không đợi một giây phút nào nữa, nàng thốt lên:

- Em không đáng được như thế này!

- Em điên rồi!

Bản chất năng động, chị đặt cái va li lên giường định giúp cô em họ lấy đồ ra.

- Không được, chị để em.

Erin lấy tay ngăn chị lại, rồi ngồi xuống giường. Nàng không muốn chị làm việc mệt mỏi, và nàng cũng không muốn chị nhìn thấy những đồ đạc thảm hại mà nàng đã mang theo. Nàng nói với chị:

- Em phải xưng tội mới được.

Dee cảm thấy thích thú, chị ngồi xuống bên cạnh Erin:

- Em cần linh mục không?

Erin bật cười chảy cả nước mắt, khiến nàng hổ thẹn. Nàng lắc đầu rồi đáp:

- Em ganh với chị đấy.

Thế. Xong chuyện rồi đấy. Dee nhìn nàng một chốc:

- Nhưng mà em đẹp hơn chị nhiều lắm.

- Không, không hơn đâu, khía cạnh nào cũng không hơn.

Erin lại há hốc miệng, rồi thở dài:

- Ồ, em ghét cảnh xưng tội quá.

- Chị cũng thế. Tội lỗi là việc quá tự nhiên của chúng ta thôi.

Erin ngược mắt nhìn, nàng thấy chị vừa nồng nhiệt vừa dí dỏm, nàng lại thấy nhẹ nhõm cả người:

- Tội lỗi thật tự nhiên đến với em. Em đã ganh với chị chị.

Nàng đã bộc bạch lòng mình để hỏi cải:

- Em cứ nghĩ chị ở đây trong một ngôi nhà đẹp đẽ. Có nhiều đồ đạc xinh xắn, áo quần sang trọng, gia đình chị cùng những thứ chị có, thật em đã ganh tị với chị. Khi em gặp chị ở phi trường vào hôm ấy, em rất phần uất và căng thẳng.

- Căng thẳng à? Chị bỏ qua được lòng phần uất nhưng sao lại căng thẳng được?

Chị hỏi tiếp:

- Thấy chị mà em căng thẳng à? Erin, chúng mình đã cùng nhau lớn lên kia mà!

- Vì chị đã sang sống ở đây. Chị đã giàu có.

Nàng nhắm mắt lại:

- Em mơ ước có tiền kinh khủng.

Dee định cười, nhưng chị kèm lại được:

- Nào, không có gì quá đáng đâu. Có lẽ ngẫm nghĩ vài ngày thì em thấy khuây khỏa thôi. Erin này, chị biết cái gì không nên làm, cái gì nên mơ ước.

Ngẫm nghĩ một chốc, chị nói thêm:

- Thực ra thì chị cũng lấy làm hãnh diện lắm. Chị cho như thế cũng là có tội rồi đấy.

- Tệ một nỗi là vì chị lại quá tốt với em, cả gia đình chị đều tốt, em cảm thấy em đã lợi dụng chị quá.

- Cũng có thể. Nhưng chị cũng sẽ lợi dụng lại em, đó là em đã đem quê hương Ai Len đến cho chị gần hơn, em sẽ làm bạn với chị. Chị có cô em - em gái của Travis. Cô ấy đã bỏ đi từ hai năm nay rồi. Có thể nói là chị nhớ cô ấy kinh khủng. Chị hi vọng là em sẽ thay thế vào chỗ cô ấy.

Sự đón nhận niềm nở làm cho Erin mát dạ, nàng sờ bàn tay Dee:

- Em nghĩ, nếu chúng ta có lợi dụng nhau thì cũng được thôi.

- Để xem rồi sự thể ra sao. Giờ thì chị phụ với em lấy đồ đạc ra nhé.

- Cứ mặc em. Em muốn xuống dưới uống trà với chị.

Khi Erin đứng dậy, Adelia nhìn nàng:

- Có phải Travis bảo em giữ chân chị lại không?

- Em không biết chị định nói cái gì nữa?

- Nói láo cũng có tội đấy.

Dee nhắc cho nàng biết thế, nhưng chị lại cười khi dẫn nàng xuống lầu.

o O o

Đêm đó, nàng nằm mơ về Ai Len, nàng thấy những ngọn đồi xanh lơ bông bình, nàng ngửi thấy mùi thơm của hoa thạch nam. Nàng thấy những ngọn núi sẫm màu với những đám mây theo gió

trôi qua trên bầu trời. Nàng mơ thấy nông trại của nàng, đất mới cày phì nhiêu và đàn bò đang gặm cỏ. Nàng mơ thấy mẹ đang nói lời tạm biệt với nàng, bà cười, hai hàng nước mắt lăn tròn trên má. Nàng mơ thấy bố đang ôm chặt nàng vào lòng khiến nàng đau cả hông. Nàng nghe lời các anh trai nàng đang chọc ghẹo nàng.

Đêm đó, nàng đã khóc vì nhớ Ai Len, những giọt nước mắt lặng lẽ, từ tốn, nàng khóc vì nàng đã rời bỏ quê hương, quê hương đã cướp mang nàng.

Nhưng khi nàng tỉnh dậy, mắt nàng ráo hoảnh và tâm trí nàng sáng suốt. Nàng đã định tâm lại, thấy được con đường mình đang đi và nàng quyết theo đuổi.

Nàng mặc chiếc áo dài màu xám bình dị, chiếc áo vừa vặn trông nàng cứng cáp ra. Đường may mũi chỉ của mẹ nàng thật chính xác. Erin kẹp tóc lại, rồi nàng đổi ý, bèn tết lại thành một bím. Nàng dùng con mắt khách quan, phân tích để xem xét việc trang điểm của mình. Xong xuôi, nàng xuống lầu.

Xuống đến lầu một, nàng đã nghe tiếng trẻ em chơi trong nhà bếp, nàng thấy lòng lâng lâng, bèn bước về phía nhà bếp.

Hannah đang đứng trước lò, bà vừa rán trứng vừa nói với Brendon:

- Cháu sẽ có nhiều điều kể cho bạn ở trường nghe rồi đấy!

Ngồi nơi bàn ăn trong nhà bếp, Dee đang buộc một dải vải vào tóc của Keeley, chị vừa nói với cậu:

- Thế là con bỏ học hai tuần rồi đấy con trai của mẹ ạ. Không có lý nào hôm nay con lại không đi học được.

- Con đang bị say máy bay phản lực mà.

Chú nhìn mặt em gái rồi "tấn công" mấy quả trứng bà Hannah vừa để trước mặt chú.

Dee vẫn cố gắng giữ nét mặt bình tĩnh, chị hỏi:

- Tốt, nếu thật thế thì mẹ nghĩ chúng ta hãy quên chuyện học lái máy bay khi con được mười sáu tuổi. Một phi công phản lực không thể say máy bay được.

- Có lẽ con không say máy bay phản lực đâu.

Cậu chữa lại như thế mà không quên đập một cái trứng trên bàn.

- Có lẽ con đã mắc một bệnh lạ khi chúng ta ở Ai Len.

Erin xuất hiện ở ngưỡng cửa, nàng lên tiếng:

- Bệnh sốt đằm lầy đấy.

Chắc lười, nàng bước đến đặt một bàn tay lên trán Brendon:

- Chắc đấy. Đây là bệnh truyền nhiễm tai hại nhất ở Ai Len.

- Sốt đằm lầy à?

-Ồ, không phải đâu, Erin. Không thể được. Con tôi không thể mắc bệnh ấy được đâu.

- Trẻ em rất dễ mắc bệnh ấy, em sợ lắm. Chị biết chỉ có một cách chữa lành thôi.

Dee nhún vai và nhắm mắt lại, chị rên rỉ:

- Ô, không thể được. Tội nghiệp con trai tôi. Chắc tôi không chịu nổi!

- Nếu cậu bé mắc phải bệnh sốt đằm lầy, thì phải chữa thôi.

Erin đặt một bàn tay lên vai cậu để trấn an:

- Chỉ dùng rau bina còn sống và củ cải xanh trong vòng mười ngày. Chỉ hi vọng vào các thứ ấy thôi.

Brendon hỏi:

- Rau bina sống à?

Cậu cảm thấy bao tử mình lộn lên. Cậu không biết chắc chắn củ cải xanh ra sao, nhưng chỉ nghe thôi là cậu đã thấy lợm người rồi. Cậu nói:

- Con thấy đỡ nhiều rồi.

- Thật không?

Dee chồm người tới sờ vào trán cậu:

- Trán bé mát mà, nhưng tôi không biết có nên thử xem sao không?

- Con thấy khỏe rồi.

Để chứng tỏ điều này, cậu nhảy lên lấy áo khoác:

- Nào, Keeley, ta đi kéo trẻ xe.

- Tốt, nếu con chắc...

Dee đứng dậy hôn vào má con, rồi hôn má Keeley:

- Bác Paddy sẽ lái xe đưa các con ra tận cuối đường. trời lạnh, các con cứ ngồi trong xe cho tới khi xe buýt tới.

Dee đợi cho tới khi cửa đóng chị mới ngồi xuống ghế lại và phá lên cười:

- Sốt đầm lầy? Cô đào thứ ấy ở đâu ra thế?

- Mẹ em thường dùng bệnh này với Joe. Không khi nào thất bại.

- Cô nhanh trí lắm.

Hannah cười khúc khích, bà quay người lại:

- Cô ăn điểm tâm gì đây, tôi làm?

-Ồ, tôi không...

- Nếu cô cho bà Malloy nấu ăn giỏi, cô cứ ném món bánh xốp phết bơ của Hannah rồi biết.

Biết cô em họ đang lúng túng, Dee lật tấm vải đậy cái giỏ mây:

- Tại sao cô không dùng ít quả trứng với bánh xốp?

Chị ăn rất ngon miệng khi có thai, mà chị lại không thích ăn một mình.

Bà Hannah đứng ngang vai nàng, tay cầm cái bình:

- Cô dùng café chứ?

- Dạ, xin cảm ơn bà. À, còn anh Travis chưa dậy à?

Dee bình tĩnh đáp:

- Anh ấy dậy và đi rồi. Anh ấy xuống trại ngựa đã hơn một giờ. Khi anh ấy đi làm công việc, tôi không chắc là anh ấy nhớ tôi hay nhớ ngựa nhiều hơn.

Chị nhìn đĩa bánh xốp, đọc kinh cầu nguyện. Sau cùng chị ăn ba cái bánh. Chị nói:

- Brendon đã vào lớp một, và Keeley chuẩn bị vào mẫu giáo. Cho nên chỉ còn Brady ở nhà.

Chị làm dấu chỉ chú bé đang ngồi trên chiếc ghế cao, mặt chú dính đầu bột ăn khi chú đang nhìn mấy ngón tay vừa hát nghêu ngao:

- Cháu là đứa bé đảm đẹ nhất trong nhà. Bây giờ thì cô định làm gì?

- Tôi đến nhà ông Logan để bắt đầu làm việc.

- Đã làm rồi à?

Dee mỉm cười cảm ơn bà Hannah khi bà đặt những đĩa thức ăn điểm tâm trước mặt họ. Chị nói:

- Em cứ ở đây đã. Chắc là ông Burke đang muốn để cho cô nghỉ ngơi một hai hôm để chuẩn bị đã chứ.

- Em biết thế, nhưng em lo lắng muốn đi làm cho rồi, để xem công việc ra sao, và để xem thử mình có làm được không.

- Chị tin là Burke Logan đã thu xếp cho ai công việc gì mà ông ta chịu trả lương, là ông tin chắc người ấy phải làm được việc.

- Trường hợp Erin lại khác. Thay vì tính toán bằng đồng bánh Anh thì nay em lại tính bằng đồng đô la, thế là khác nhau rồi. Nếu em lo liệu trước, thì em sẽ tránh được nhiều rắc rối sau này.

Dee nhớ lại chị cũng đã từng lo âu biết bao lúc chị mới sang Mỹ làm ăn, chị tỏ ra mình có năng lực xoay xở để giải quyết công việc làm ăn của mình:

- Thôi được rồi, ăn xong chị sẽ lái xe đưa em đi.

Hannah đang đứng ở lò lên tiếng:

- Không được đâu, cô chủ à.

-Ồ bà đừng lo, tôi còn ngồi sau tay lái được mà.

- Cô hãy đợi bác sĩ khám nghiệm cho phép đã rồi hãy lái. Paddy lái cô McKinnon đi là được rồi.

Dee nhếch mũi sau lưng bà Hannah, chị đành thua:

- Tôi là tù nhân trong nhà này mà. Nếu tôi xuống trại ngựa thì Travis chống tay trừng tôi như con điều hâu. Bà làm như tôi chưa từng sinh con đấy.

- Con sinh đôi thường sinh sớm, bà biết quá rõ mà.

- Càng sớm càng tốt.

Nói xong chị cười:

- Thôi được, tôi ở nhà vạch kế hoạch tổ chức buổi tiệc. Brady và tôi sẽ xây nhà bằng những khối gỗ, phải không cưng?

Để đáp lời, bé cười lên the thé và vỗ tay vào bánh bột bé đang ăn, chị nói:

- Mà phải tắm rửa cái đã.

- Tại sao em lại không chăm sóc cho cháu nhỉ?

Erin đứng dậy, bước đến bế Brady ra khỏi ghế.

- Cô cũng đừng làm hư tôi chứ. Tôi nổi điên lên đấy.

- Có gì đâu mà chị. Em vừa thấy đã đến giờ tắm rửa cho anh chàng xinh trai này rồi, công việc mà em đã quen.

Khi đã xong, Erin cũng phải rửa rấy bột yến mạch dính trên người nàng. Nàng mặc một chiếc áo len cài nút, rồi khoác thêm chiếc áo ngoài, nàng đi xe với Paddy Cunnane đến trại ngựa kế đó của Burke. Nàng lại thấy mình nôn nóng. Nàng cảm thấy sự căng thẳng ấy hiện ra trong mấy ngón tay khi nàng đan hai bàn tay lại với nhau.

Nàng tự nhủ: có bức bối về sở thích của anh ta thì cũng chỉ phí thì giờ mà thôi. Những gì xảy ra trong nhà kho vào buổi sáng trời giông tố ấy đã qua rồi và chấm dứt rồi. Bây giờ hai người chỉ là chủ và người làm công. Anh ta đã nói là anh muốn có tinh thần có làm có ăn, và nàng cũng định đối xử với anh như thế.

Dù thế, nàng vẫn suy nghĩ lung tung. Nàng nghĩ đến nỗi thèm khát, nàng tự nhủ nàng đã chín chắn lắm rồi để đương đầu với thực tế của cuộc đời. Nàng đã đủ sức để chống chọi với cuộc sống.

Bây giờ nàng đã làm kế toán. Bỗng nàng lại bị kích động. Nàng nhắc nhở mình: Kế toán viên, một công việc hãn hoi, một đồng lương khá khá. Trong vòng một tháng, nàng có thể gửi tiền về nhà,

lại còn dư để mua... Trời, nàng không thể nghĩ đến được mua thứ gì trước đây.

Paddy rẽ xe vào một cánh cổng hình cung. Tấm bảng hiệu thật lớn bằng sắt rèn, những chữ gắn vào đấy gọi cho người ta nhiều tưởng tượng. "Ba con bài át" Erin cắn chặt lấy môi. Phải chăng đây là ván bài anh ta đánh thắng, hay là ván bài người chủ cũ đánh thua?

Ở đây tuyết cũng phủ khắp cả, nhưng quả đồi lại dốc hơn. Nàng trông thấy một cây liễu đã già, xù xì, lá ử rũ vàng vọt vì trải qua mùa đông. Có lẽ vào mùa hè, nó sẽ xanh tươi xinh đẹp hơn, nhưng giờ thì trông nó ghê quá. Thế rồi ngôi nhà hiện ra trước mắt m. Nàng cứ nghĩ không có ngôi nhà nào làm cho nàng ngạc nhiên bằng nhà của Grant. Nàng đã lầm.

Ngôi nhà có nhiều vòm như một lầu đài, đá xây âm u xám xịt. Cửa sổ có hình vòm cung, nhiều cái có lan can nhỏ. Qua khỏi các bậc áp và con đường xe chạy bao quanh là một ốc đảo hình bầu dục đang bị tuyết phủ dày không có dấu chân người dẫm lên.

Nàng nói như nói cho mình nghe:

- Có người thích ở trong những chỗ như thế này ư?
- Cunningham đấy, ông ấy là chủ trước của Logan, ông ấy thích cho mình là dân hoàng tộc.

Paddy khịt mũi tỏ ý chê bai, nhưng Erin không hiểu tiếng khịt mũi của ông muốn chê bai người chủ hiện nay hay là người chủ cũ. Ông ấy nói tiếp:

- Phí biết bao nhiêu tiền bạc để làm ra chôn này, còn nhiều tiền hơn là đầu tư vào trại ngựa và trại súc vật nữa. Lại còn xây cả một hồ tắm trong nhà nữa đấy.

- Bác nói đùa chắc?

- Không đùa đâu. Ngay trong nhà ấy. Bây giờ thì cháu cứ việc gọi bác khi cháu làm xong việc ở đây. Bác sẽ đến đón cháu, hay là đưa nào đấy sẽ đến.

- Cháu thật cảm ơn bác.

Miệng nói nhưng mấy ngón tay của nàng như cồng lại trên tay nắm.

- Chúc cháu may mắn, - bác ta nói.

- Cháu cảm ơn bác.

Cổ lấy hết can đảm, nàng bước ra khỏi chiếc xe jeep. Nàng những mừng vì xe đậu ngay chỗ các bậc cấp trước cửa lớn vào nhà.

Lại cái cửa nữa, nàng ngẫm nghĩ. Lớn bằng cả một cái vĩa lúa, lại còn chạm trổ nữa. Nàng lấy tay vuốt ve cánh cửa rồi mới kéo cái vòng sắt để gõ cửa.

Nàng đứng hồi hộp, chờ đợi. Một người đàn bà ra mở cửa cho nàng. Tóc bà ta đen, mắt lớn và dáng người nhỏ thó, lưng thẳng băng. Erin nuốt nước bọt rồi ngẩng mặt lên, nàng nói:

- Tôi là Erin McKinnon, kế toán của ông Logan.

Người đàn bà lặng lẽ nhìn nàng, rồi bước lui nhường lối. Erin nghiêng đầu mỉm cười chào Paddy rồi nàng bước vào.

Khi nàng đứng trước tiền sảnh, nàng lại không thốt nên lời được, chỉ nghĩ thầm trong bụng. Lạ trời, chưa bao giờ nàng thấy nơi nào giống như thế này, những trần nhà cao ngất, các cửa sổ đồ sộ ngất nghểu chót vót trên cao. Mặt trời hình như lọt vào tứ phía, chiếu nghiêng trên lá cửa những đám cây leo rậm rạp trong nhà. Một cái ban công chạy quanh một vòng thật rộng, tay vịn bóng loáng và chạm trổ như cánh cửa lớn vậy. Gót đôi giày mảnh mai của nàng kêu lách cách trên nền gạch men, rồi khi nàng đứng lại, tất cả đều im lặng, nàng chẳng biết phải làm gì tiếp theo.

- Tôi sẽ báo cho ông Logan biết rằng có cô đang đợi ở đây.

Erin chỉ biết gật đầu. Giọng nói của bà ta nghe như giọng người Tây Ban Nha, khiến nàng cảm thấy như mình đang ở một nơi nào đó xa lạ. Erin lau hai bàn tay vào váy, rồi tự hỏi không biết Alice cảm thấy như thế nào khi lạc vào xứ thần tiên.

- Cô hằng hái làm việc, hay là cô nhớ tôi đấy?

Nàng quay người lại. Nàng biết mình đã bị anh ta bắt gặp đang đứng trân người ra nhìn. Anh mặc quần bò mang boots, nụ cười vẫn thế. Sự tự tin nàng đã để mất khi bước vào nhà, nay lại ào đến với nàng. Đây là sự tự vệ hữu hiệu nhất. Nàng đáp:

- Hằng hái làm việc để lãnh lương.

Lạnh và sự kích thích làm ửng hồng hai má, và hai mắt nàng long lanh hơn. Khi nàng đứng ở giữa căn phòng trống trải rộng mênh

mông, Burke thấy nàng đã sẵn sàng và có thể bắt tay vào việc được.

- Cô cứ nghỉ ít hôm để ổn định đã.

- Nghỉ cũng được, nhưng tôi không muốn. Tôi đã quen làm việc rồi!

- Tốt. Vậy thì làm thôi.

Anh đưa bàn tay lên và ra dấu nàng đi theo:

- Morita, tay kế toán cũ của tôi đã tìm cách biến thủ của tôi 30 ngàn, tôi chưa chộp được. Trong quá trình làm việc, hắn đã làm sổ sách loạn xạ cả lên. Việc đầu tiên cô phải làm là chấn chỉnh lại cho rõ ràng. Trong khi làm việc đó, cô đảm trách luôn cả việc trả lương và lập hóa đơn chi thu luôn.

- Tất nhiên rồi.

Tất nhiên rồi, giọng nói nhỏ nhỏ của nàng thật buồn cười.

Burke đẩy rộng một cánh cửa rồi dẫn nàng vào trong:

- Cô sẽ làm việc ở đây. Hi vọng cô chớ hỏi tôi những điều khó xử, nhưng nếu có gì cần, cô cứ gọi Rosa, rồi chị ấy sẽ chuyển lại cho tôi. Cô lập ra một danh sách những thứ cô thấy cần thiết, cô sẽ được cung cấp đầy đủ.

Nàng dang hắng giọng rồi gạt đầu. Văn phòng của nàng lớn bằng cả nhà kho chứa hàng của O'Donnelly. Vật dụng trong phòng cổ kính và lộng lẫy, tấm thảm thoi cũng giống trong cung điện. Quyết định không nhìn đến những thứ ấy nữa, nàng đi đến bàn làm việc

của mình. Nàng chỉ còn một việc mà thôi, đó là sổ sách lộn xộn nàng phải chấn chỉnh lại. Đây là lần đầu tiên từ khi nàng bước vào ngôi nhà đá đồ sộ này, nàng cảm thấy thoải mái. Đây là công việc quen thuộc với nàng.

Sổ sách, giấy tờ chồng chất thành một đống. Có một máy cộng, nhưng không giống máy cộng bằng tay mà nàng đã dùng trước đây. Bên cạnh các thứ linh kinh ấy, có cái điện thoại, cái giá bằng sứ để gắn bút chì và một cái giỏ có ghi rõ ràng hàng chữ: linh tinh.

Burke bước đến sau cái bàn, lôi ra đóng vào cái hộp bàn:

- Có tem thư này, văn phòng phẩm này, giấy đánh máy thừa thãi này, sách kế toán này. Khi vụ Morita xảy ra, cái gì cũng phải có chữ ký của tôi mới được làm.

- Nếu ông cẩn thận trước đó, chắc là ông giàu thêm được 30 ngàn đô la rồi.

- Chuyện qua rồi.

Anh không nói cho nàng biết là Morita đã làm cho anh mười năm rồi, trong thời gian anh còn nghèo cho đến lúc anh giàu có:

- Cô cứ làm việc theo sức của cô, miễn là đừng chậm quá. Rosa sẽ làm cơm trưa cho cô. Cô có thể ăn ở đây hay ở trong phòng ăn. Có thể thỉnh thoảng tôi đến ăn với cô.

- Ông suốt ngày ở đây sao?

Anh dựa vào một góc bàn, nói:

- Cô không ngủ được đấy nhé!

- Vâng, tôi...

Nhưng mấy ngón tay nàng đã tự động đưa lên sờ vào những vết mờ mờ ở dưới mắt:

- Tôi chắc là vì thời gian thay đổi.

- Cô ở với gia đình Grant có dễ chịu không?

- Dễ, họ cư xử rất tuyệt với tôi. Tất cả mọi người.

- Họ rất tuyệt vời. Cô khó mà tìm được nhiều người như thế lắm.

- Cũng khó mà tìm người giống như ông.

Nàng không định nói thế, nhưng trễ rồi, nàng không giữ lời kịp. Nàng đành phải nói tiếp:

- Ông có khía cạnh riêng của ông.

- Vậy thì cô coi chừng chớ đến gần quá đấy. Các cạnh có thể sắc bén lắm đấy.

- Bản thân tôi đã được nhìn thấy rồi.

Nàng nói đến điều đó thật nhẹ nhàng khi nàng với tay lấy chồng giấy đầu tiên. Anh nắm lấy cổ tay của nàng, từ từ bóp lại.

- Cô có công kích tôi không, cô em Ai Len?

- Không, nhưng tôi không cho đó là điều chủ chốt.

- Cô nói đúng đấy. Tốt hơn là tôi nên báo cho cô biết tôi là một người rất nóng nảy, nóng nảy đến độ nguy hiểm.

- Tôi đã thấy rõ điều ấy nơi ông rồi.

Nàng thấy thích thú, nhưng khi nàng cố gỡ tay ra thì mấy ngón tay của anh cứ siết chặt vào thêm.

- Cô cần biết nhiều hơn nữa. Vì cô đã nhập vào cuộc sống hạn hẹp của chúng tôi rồi, thế nào cô cũng nghe nhiều người nói đến. Khi tôi tìm thấy được người phụ nữ nào hấp dẫn được tôi, là tôi tìm cách để chiếm lấy họ. Dù biện pháp có đẹp đẽ hay điên cuồng đi nữa, thì cũng chẳng có nghĩa lý gì với tôi cả.

Erin nhận ra đây không phải là một điều cảnh báo. Mà là một lời đe dọa. Dưới mấy ngón tay của anh ta, nhịp đập của trái tim mạnh và nhanh lên, nhưng nàng vẫn nhìn vào mắt anh:

- Tôi chưa hề nghe ai nói cho biết điều đó, cũng như tôi không hề có ý định lôi cuốn ông.

- Quá trễ rồi.

Anh cười toe toét nhưng lại buông tay nàng ra:

- Tôi thấy cô đã thỏa thuận khiêu vũ với tôi dưới ánh trăng, bằng lòng hôn tôi trong nhà kho vườn và lại còn say sưa nghĩ đến chuyện làm tình với tôi nữa đấy.

Nàng bồn chồn vì lo sợ, vì ao ước:

- Tốt thôi, đầu óc đàn bà có thể sáng suốt ra vì được tặng bốc như thế đấy. Ông Logan à, ông hãy cho tôi biết, ông mang tôi về Mỹ để ngủ với ông hay là làm sổ sách cho ông đấy.

Anh đáp gọn lỏn:

- Cả hai, nhưng trước hết chúng ta lo sở sách cái đã.
- Chúng ta lo công việc đã. Bây giờ tôi muốn bắt tay vào việc đây.
- Tốt đấy.

Nhưng thay vì bỏ đi, anh lại vuốt cánh tay nàng. Erin sượng người, nhưng nàng không quay đi. Nàng không muốn nổi chứng, chống cự. Mặc dù nàng cảm thấy rất khao khát như nàng đã trải qua trước đây, nhưng anh chỉ hôn nhẹ lên má nàng mà thôi. Burke đã nghĩ đến, và khi về lại thì anh nghĩ ít đi. Anh đã nghĩ đến cảm nghĩ của nàng khi nàng nằm trong vòng tay anh, nghĩ đến cơ thể anh phản ứng ra sao khi nàng cười, nghĩ đến giọng nói của nàng dồn dập, ấm áp, êm dịu ra sao, đến nỗi anh không thềm lưu tâm đến nàng đã nói cái gì.

Anh biết anh có thể chiếm đoạt được nàng. Nàng đã đáp ứng lại rất nhanh, rất phong phú, khiến cả hai không giả vờ được. Anh biết nàng muốn anh, mặc dù nàng không nói ra. Ngay giờ đây, khi anh hôn nhẹ lên má nàng, anh tránh đôi môi nàng, anh vẫn thấy hơi thở nàng bắt đầu đứt quãng. Anh chưa bao giờ thấy một người phụ nữ nào mà đam mê lại hiện ra ngoài rõ rệt như thế. Giờ đây, nàng đã ở trong nhà anh rồi, anh biết anh sẽ không yêu được cho đến khi nào anh chiếm hết cả người nàng.

Nhưng nàng phải đến với anh. Niềm tự hào của anh yêu cầu như thế. Cho nên chỉ lấy môi của mình để ghẹo nàng, anh biết anh đã làm cho nàng xao động. Anh lấy môi để ghẹo nàng, biết rằng dần dà rồi anh cũng phải vấp.

Anh lấy tay nhay nhẹ vào dải tai của nàng, thì thào:

- Biện pháp có đẹp dễ hay điên cuồng, thì anh vẫn muốn chiếm cho được em.

Nàng nhắm hai mắt lại. Làm sao lại có thể để mình bị lôi cuốn mau đến thế, làm sao lại ham muốn vô vọng những gì mình biết là mình không nên như thế? Nàng để một bàn tay lên ngực anh, nàng muốn bàn tay nằm yên ở đây. Nàng nói:

- Ông thường đạt được những gì ông muốn. Tôi hiểu rõ lắm. Tôi không chối cãi ông đã làm cho tôi xao động, nhưng tôi không phải đến đây vì chuyện đó, Burke ạ.

- Có lẽ đúng thế.

Burke lẩm bẩm. Một số đàn bà nào đấy chỉ đến đây vì việc ấy. Anh nói tiếp:

- Cô em Ai Len, anh có thể nhẫn nại chờ đợi. Khi người đàn ông đánh bài, hẳn phải biết khi nào thì phải giữ bài, khi nào thì phải lật bàn lên bàn.

Vừa suy nghĩ anh vừa vuốt mấy ngón tay lên bím tóc nàng:

- Không chóng thì chầy, chúng ta sẽ chơi ván bài này. Anh sẽ để cho em chơi trước đấy.

Erin đợi cho Burke ra khỏi phòng, nàng mới thở ra một hơi thật dài. Làm sao anh ta lại có thể ngạo mạn như thế và cứ làm cho nàng buồn cười như thế? Nàng lắc đầu ngồi xuống một cái ghế sau chiếc bàn, cái ghế da có bọc vải mịn như nhung, nàng thở dài.

Burke đúng một điều, nàng nghĩ như thế. Họ sẽ không chóng thì chầy chơi ván bài đó. Vấn đề khó khăn là, Erin sợ ngay khi nàng

thắng đi nữa, nàng cũng phải thua.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trong vòng một tuần lễ, Erin đã triển khai một thời gian biểu làm cho nàng vui thích. Buổi sáng nàng dậy sớm để giúp Dee chuẩn bị cho các đứa bé đi học, rồi lái một chiếc xe mượn đến trại "Ba con át" để tường trình công việc lúc chín giờ.

Việc rồi ren trong sổ sách kế toán của Burke đã giảm thiểu rất nhiều. Sự phỏng đoán về mức độ giàu có của anh cũng bớt đi. Khi nàng đối chiếu các con số và miệt mài xem xét các sổ cái, thì nàng đã cố gắng để suy nghĩ vấn đề trong các điều kiện đơn giản, thực tiễn. Sau cùng thì con số vẫn là con số.

Nàng ít khi bị gián đoạn công việc, nàng ăn trưa ở bàn làm việc do Rosa lặng lẽ dọn ra cho nàng. Vào cuối tuần đầu, nàng đã làm được nhiều tiến bộ, nàng thấy vui thích vô cùng. Chỉ có một hai lần nàng gặp phải một vài chuyện ngốc nghếch. Nàng đã yêu cầu anh cung cấp cho nàng cái gọt bút chì. Anh chỉ lấy một cái xi lanh rồi đưa cho nàng. Nàng hỏi:

- Thứ này làm sao gọt? Có tay quay đầu mà mọt!

Anh ấy cái bút, đút vào lỗ, thế rồi khi nàng hết sức ngạc nhiên thấy cây viết gọt rồi, anh phá ra cười, đúng là đồ mắc dịch. Anh nói:

- Chạy bằng bình điện chứ không phải ảo thuật đâu.

Nàng lại vùi đầu vào sổ sách để che giấu nỗi hổ thẹn. Có lẽ nàng không quen dùng các dụng cụ nhỏ nhặt mà thôi, nhưng nhờ trời, nàng lại cân bằng sổ sách rất giỏi. Bây giờ nàng đã biết dùng máy đánh chữ điện nhỏ và dùng nó để làm báo cáo hàng tuần. Sau khi đã dọn dẹp ngăn nắp bàn làm việc, Erin cấp bản báo cáo đi tìm gặp Burke.

Nàng vẫn còn hoàn toàn chưa quen thuộc với ngôi nhà của anh. Đứng ở tiền sảnh, Erin ngần ngại. Nàng có thể gọi máy để nhờ Rosa giúp, nhưng nói chuyện trên cái thứ ấy khi nào nàng thấy mình cũng có vẻ ngốc nghếch. Cho nên Erin cứ đi theo hướng mà nàng cho là hướng sẽ xuống nhà bếp.

Erin thấy đường đi cứ đi mãi, khó mà mở cửa ra hay nhìn vào bên trong được. Nàng nghe tiếng ù ù, bèn quay lại đi về hướng đó. Chắc là cái máy rửa hay cái máy giặt gì đấy.

Nàng lại nhún vai, định đi tìm cho được Rosa ở cuối con đường ấy.

Người đàn bà này quả cũng bí mật, Erin vừa đi vừa suy nghĩ. Rosa rất ít nói và hình như khi nào cũng biết được Burke đang ở đâu. Mặc dù bà quản gia cứ gọi Burke là ông Logan, nhưng Erin lại cảm thấy giữa hai người ít có kiểu cách. Mặc dù điều này không khiến cho nàng cảm thấy khó chịu, nhưng nàng vẫn tự hỏi phải chăng hai người hiện đang yêu nhau hay là tình nhân cũ. Không nghĩ đến nữa, nàng đi về phía nam của ngôi nhà.

Nhưng nàng không thấy nhà bếp hay phòng giặt nào hết. Khi nàng đẩy một cánh cửa đôi, nàng bước vào trong một khu như là vùng nhiệt đới. Hồ tắm nước trong xanh hấp dẫn, lấp lánh dưới ánh mặt trời đang chiếu qua mái nhà và các bức tường bằng gương. Ở

đây có các loại cây nài chưa bao giờ thấy, chúng được trồng trong các chậu sứ và có nhiều hoa nữa. Nàng bước vào trong ngôi nhà tràn ngập hương thơm và nàng vẫn thấy tuyết ở bên ngoài lớp gương. Có nhiều cánh hoa màu đỏ đậm, nhiều loại màu vàng, màu da cam và màu xanh kỳ lạ. Nàng nghĩ nếu nàng nhắm mắt lại, nàng sẽ nghe tiếng những con vẹt thỏ thẻ. Đúng là thiên đường, nàng mỉm cười vừa bước đi. Đôi mắt lim dim, thân hình nhẹ nhõm, Burke đưa mắt nhìn nàng. Nàng không có cuồng nhiệt như không khí trong căn phòng, nhưng trông nàng tươi mát và trinh nguyên. Ánh sáng mặt trời chiếu trên mái tóc nàng, màu tóc đỏ quện lấy ánh sáng mặt trời. Nàng vuốt tóc ra đằng sau, buộc trong một dải vải như anh đã từng thấy ở Ai Len. Anh nhớ rất rõ, quá rõ mái tóc ra sao khi anh luôn mấy ngón tay vào.

Anh thấy nàng đưa tay nắm một đóa hoa, tưởng như nàng muốn ngắt lấy, rồi nàng kéo tay lại và giấu mặt vào trong đám hoa đang nở. Anh cười lạnh lẽ, sung sướng, anh biết nàng tưởng chỉ có mình nàng.

Thế là đóa hồng Ai Len rất yêu hoa, anh nghĩ như thế, rồi thấy nàng lắc đầu nhìn quanh ra dáng phân vân, thỏa thích. Rồi còn chuyện tiền bạc nữa. Nghĩ đến việc này, anh nhún vai. Ở vào địa vị của anh, ai lại đi nữ trách nàng.

Tuy nhiên anh vẫn trách đấy. Cơ thể anh đang xôn xang không yên đây. Anh lên tiếng;

- Muốn tắm không, cô em Ai Len?

Nghe tiếng anh, nàng quay người lại. Nàng đã quên mất tiếng ù ù. Bây giờ thì nàng biết được nguồn gốc của nó. Burke đang ở trong đó. Một cái hồ khác - không, không phải hồ, nàng chữa lại cho đúng.

Nàng đâu phải là con ngốc. Nàng đã xem những tranh ảnh về suối nước khoáng có vòi phun, có nước sulfat, nước bốc hơi rồi mà. Trong phút chốc, nàng không cảm lòng được, nàng muốn ngâm mình vào đấy để xem thử ra sao. Anh lại cất tiếng hỏi nàng:

- Cô muốn tắm với tôi không?

Vì khi nói thế xong, anh cười toe toét, cho nên Erin chỉ nhún vai, nàng đáp:

- Cảm ơn ông, tôi phải đi về trong vòng ít phút nữa thôi. Tôi đã xong việc trong ngày, tôi đem đến cho ông tờ báo cáo đầu tiên.

Anh gạt đầu, nhưng chỉ ra dấu cho nàng đến một chiếc ghế mây trắng ở bên cạnh hồ nước khoáng:

- Cô ngồi đi đã.

Dấu tiếng thở dài, nàng làm theo yêu cầu của anh.

- Ông chắc là rảnh rồi, nhưng tôi có nhiều việc để làm.

Burke sai tay trên mép hồ. Anh không nói cho nàng biết anh đã dậy để xuống trại ngựa từ sáng sớm tinh mơ hay là anh đã phải căng thẳng từng thớ thịt trong người, vì canh chừng một con ngựa giống rập một con ngựa cái có giống tốt. Anh nói:

- Theo đồng hồ thì cô còn mấy phút nữa mà, cô em Ai Len ạ. Tài chính của tôi ra sao rồi?

- Ông giàu lắm, ông Logan ạ, mặc dù sổ sách của ông quá lộn xộn đã làm cho tôi khiếp luôn. Tôi xem xét thật kỹ, rồi làm ra một hệ thống mới đây.

Sự thực là nàng đã thức trọn hai đêm trường để xem xét sổ kế toán của anh. Nàng nói tiếp:

- Nếu ông muốn, tôi sẽ đợi đến khi ông tắm xong rồi tôi sẽ trình bày cho ông xem.
- Cứ để đấy đã.
- Tùy ông. Chắc là cuối tuần sau tôi sẽ điều hòa xong công việc.
- Thế thì tốt quá. Tại sao cô không cho tôi biết công việc như thế nào?

Anh vươn vai ra, Erin nhìn những bắp thịt cuộn dưới lớp da ướt. rồi cố ý, nàng nhìn lên phía trên đầu anh. Đây không phải là chỗ cho nàng đến, nàng tự nhủ như thế. Nhất là khi tâm trí nàng không chú ý đến việc kế toán. Nàng đáp:

- Tất cả trong báo cáo này, nếu ông chịu khó bước ra khỏi hồ tắm và xem qua thì biết.
- Nghe theo lời cô thôi.

Burke bấm nút tắt vòi nước, rồi anh đứng dậy. Người của Erin mềm nhũn đi khi nàng thấy anh trần truồng như lúc mới sinh. Nàng mừng vì thấy mình không đỏ mặt, nhưng nàng không giữ mình khỏi tái mặt được.

Burke lấy một cái khăn tắm và quán tạm thời quanh hông khi anh bước ra khỏi hồ nước khoáng.

- Ông không xấu hổ à, ông Burke Logan?
- Không xấu hổ gì hết!

- Này, nếu ông muốn kích thích tôi, thì ông sẽ thất vọng đấy. Tôi có bốn anh trai, và...

Nàng lại nhìn lên, nhìn vào anh mà không thêm quan tâm đến gì cả. Chợt nàng thấy một vết bầm tím ngay dưới lớp xương sườn bên trái của anh.

- Ông bị thương à?

Nàng vội vàng đứng dậy và nhẹ nhàng đặt mấy ngón tay lên đấy.

- Ồ, một vết thương nặng đấy!

Không còn suy nghĩ nữa, nàng lần mấy ngón tay lên lớp xương sườn của anh, kiểm tra một cách cẩn thận:

- Ông không bị gãy xương?

- Không bị gãy gì hết!

Anh nói thì thảo. Anh đứng yên lặng đấy, niềm vui thích vừa rồi tan biến mất. Anh cảm thấy mấy ngón tay nàng mát lạnh, dịu dàng trên da thịt mình. Nàng sờ mó như là nàng chăm sóc cho anh. Anh cảm thấy có thứ gì đó đã từ lâu anh không có được.

Nàng chắc lười rồi nói với anh:

- Ngày mai chắc là tệ ra nữa đấy. Ông nên lấy thuốc xoa bóp đi.

Thế rồi nàng nhận ra mấy ngón tay mình xoa ra trên ngực anh, cái ngực rắn chắc, láng nhẵn, ẩm ướt. Erin co tay lại, đặt tay sau gáy mình. Nàng hỏi:

- Làm sao ông lại bị như thế?

- Vì con ngựa đực non tôi mua ở Ai Len đấy!

Nàng nắm bàn tay lại thành một nắm đấm. Bàn tay ướt vì đã sờ vào da thịt của anh. Nàng nói:

- Lần sau, ông phải cho nó chỗ ở rộng rãi hơn.

Vô cớ nàng cảm thấy rung mình và vội vã tự trấn an. Anh đáp:

- Tôi đã định thế. Tôi đánh giá rất cao tính khí của giống ngựa Ai Len.

- Ông phải thế mới được. Nếu ông xem bản báo cáo ngay bây giờ, tôi có thể trả lời những thắc mắc của ông trước khi tôi về nhà.

Burke lấy lên xấp giấy đánh máy sạch sẽ. Erin đứng hắng trong cổ rồi quay lại nhìn qua mái gương, bây giờ đã bị hơi nước làm mờ chút ít. Thế nhưng cũng đủ cho nàng không thấy được tuyết ở bên ngoài. Nàng vẫn nhìn anh - hai cánh tay dài, bắp thịt cuộn cuộn như giầy chằng, bộ ngực rắn chắc còn dính nước long lanh, cặp hông hẹp chạy dọc theo hai bắp vế rắn chắc.

Nhiều người sẽ xếp anh vào loại thượng đẳng, nàng nghĩ như vậy, và nàng có thể nói bậy bạ về anh vì anh đã gọi lên lòng ham muốn nơi nàng.

- Rõ ràng lắm rồi.

Anh làm cho nàng giật mình, nàng tự rửa thầm.

Anh nói tiếp:

- Cô rành việc lắm, Erin à, nếu tôi không tin như thế thì tôi đã không thuê cô làm việc cho tôi!

Đúng thế, nhưng chắc là anh sẽ tìm cách khác để mang nàng về.
Anh hỏi:

- Cô đã định làm gì với tiền lương đợt đầu này?
- Có một vài ý định đấy.

Nàng thấy người thư thái, mỉm cười với anh, cố không nhìn phía dưới cổ của anh. Nửa lương sẽ gửi về Ai Len vào sáng mai, và số còn lại... nàng không thể nghĩ đến được. Nàng nói:

- Nếu ông vừa ý, thì bây giờ xin phép ông tôi về.

Burke nói nho nhỏ với nàng:

- Tôi quá vừa ý đi rồi. Nay cô em, cô có nghĩ rằng nếu cô biết thêm về việc nuôi ngựa, về việc đua ngựa, thì việc kế toán sẽ còn lý thú hơn nữa không?

- Không!

Đáp xong, nàng nghiêng người tới trước như là ý kiến của anh đã làm cho nàng chú ý:

- Tuy nhiên tôi thấy ý kiến của ông hay đấy!
- Ngày mai tôi có một cuộc đua ngựa. Tại sao cô không đi xem để biết đồng tiền từ đâu ra và nó mất vào đâu?

- Đi xem đua ngựa à?

Nàng cắn môi suy nghĩ:

- Tôi đánh cá à?

- Chỉ làm người tình cho tôi mà thôi. Cô chuẩn bị sẵn sàng vào lúc tám giờ. Tôi sẽ đón cô, rồi trước hết mình thăm các chuồng ngựa và bãi tập trung ngựa.

- Được rồi. Chúc ông may mắn.

Nàng quay đi, rồi dừng lại một lát nhìn xéo anh, nàng nói:

- Tôi sẽ đắp một ít cỏ thuốc lên vết bầm cho ông.

o O o

Erin bước đi trong phòng khách. Hôm nay là ngày nghỉ đầu tiên của nàng, mà nàng lại đi xem đua ngựa. Chắc sẽ có rất nhiều người nàng chưa bao giờ gặp, chắc là lần đầu tiên nàng sẽ nghe được nhiều giọng nói. Nàng lấy tay vuốt tóc, nàng hi vọng mình trông được lắm. Không cho Burke, nàng nghĩ như vậy, mà cho mình, thế thôi. Nàng muốn mình trông xinh xắn ra, nàng cảm thấy mình có vẻ xinh xắn khi nàng đứng trong đám đông ấy.

Vừa nghe tiếng xe của Burke, nàng vội bước ra khỏi nhà. Nàng đứng ngẩn ngại trên các bậc cấp, nhìn xuống chiếc xe thể thao màu đỏ quạch có mui dài, láng bóng. Nàng ghi nhớ để còn viết thư về nhà kể cho Brian nghe chứ. Khi nàng leo lên ngồi bên cạnh anh, Burke khen:

- Cô rất đúng giờ!

- Tôi nôn nóng lắm!

Bây giờ nói thế nàng thấy mình chả ngốc nghếch tí nào. Nàng nói tiếp:

- Trước đây tôi chưa khi nào xem đua ngựa hết. Cullen đã có xem, anh ấy cho tôi biết ngựa đẹp lắm mà mọi người rất say mê. Mà kìa, mặt số kia kìa.

Nàng nhìn bảng số trên xe, nàng nói tiếp:

- Ông chắc phải là kỹ sư mới lái được chiếc xe này.

- Cô muốn lái thử không?

Khi nàng nhìn anh, nàng thấy anh nghiêm trang, nàng rất muốn lái thử. Nhưng nàng nhớ lại cảnh xe cộ chạy trên xa lộ khi ở phi trường về:

- Tôi xem cái đã. Cuộc đua bắt đầu khi nào?

- Chúng ta còn nhiều thì giờ. Dee khỏe không?

- Chị ấy khỏe. Bác sĩ đã khám kiểm tra cho chị ấy rồi, nhưng ông ấy lại bảo chị phải nghỉ ngơi. Chị cầu nhàu vì không có thì giờ xuống thăm chuồng ngựa. Nhưng chị đã có việc để làm. Tuyết lại đang tan.

- Trong vài hôm nữa thì tuyết sẽ tan hết.

- Tôi mong đừng tan hết. Tôi thích nhìn tuyết.

Nàng ngồi tựa lưng ra sau, nghĩ rằng đi trong xe thể thao cũng như cưỡi gió mà đi. Thấy anh mặc chiếc áo khoác mỏng và chiếc quần bò, nàng hỏi:

- Ông mặc thế có đủ ấm không? Bên ngoài trời vẫn còn lạnh lắm mà.

- Cô chớ lo. Ngoài tuyết ra, cô còn thích cái gì nhất ở Mỹ?

Nàng đáp liền:

- Cách họ nói chuyện.
- Nói chuyện sao?
- Ông biết rồi, giọng nói ấy mà. Nghe dịu dàng lắm!
- Dịu dàng?

Anh nhìn nàng rồi bật cười cho đến lúc vết bầm nhói đau. Vẫn cười khúc khích, anh lên lấy tay thoa vết thương.

- Vết bầm làm ông khó chịu à?
- Cái gì? Vết bầm à? Ồ, không!
- Ông có đắp lá thuốc lên không?

Anh lại bật cười sung sướng:

- Tôi không thể đặt tay lên chỗ nào được hết.
- Tôi chắc là ông cũng đôi ba lần có dịp thoa thuốc cho ngựa ở dưới chuồng ngựa chứ. Mà kìa, ông nhìn thấy mấy chiếc máy bay nhỏ kia kìa.

Khi anh lái xe vào phi trường, nàng nhìn anh:

- Chúng ta làm gì ở đây?
- Đi một vòng máy bay chơi.

Ruột nàng xóc lên một cái. Nàng nói:

- Nhưng chúng ta đi xem đua ngựa cơ mà!
- Thì đúng thế. Con ngựa của tôi đua ở Hialeh, ở tận Florida!
- Florida ở đâu?

Burke không nói vì anh bận đóng lại cánh cửa cho chặt. Ngồi bên kia xe, Erin đưa mắt nhìn anh. Anh đưa một bàn tay, rồi nói với nàng:

- Ở miền Nam.

Quá bị kích thích, nàng không còn biết suy nghĩ gì nữa, quá hãi hùng, nàng không còn chống chọi được, cứ để anh lôi bừa vào một chiếc máy bay. Buồng máy bay quá nhỏ đến nỗi nàng phải cúi người xuống, nhưng khi đã ngồi vào rồi, nàng cảm thấy chiếc ghế mềm mại và vừa vặn. Burke ngồi bên nàng, anh chỉ cho nàng cách thắt lưng an toàn. Khi nàng đã an toàn, anh bật nút máy nói:

- Tom hả, chúng tôi đã an vị rồi.

- Tốt, ông Logan. Bay được rồi đây. Trời tốt, chỉ có một đám mây nhỏ ở vùng Carolina thôi. Chúng ta có thể tránh được chúng.

Khi Erin nghe và cảm thấy động cơ máy bay, nàng nắm chặt lấy tay ghế:

- Ông có chắc chắn máy bay an toàn không?
- Đờ! là một canh bạc, cô em Ai Len ạ.

Nàng lắp bắp nói cái gì đấy, rồi nàng thấy ánh mắt của anh có phần thích thú. Nàng thả hai tay, lằm bằm:

- Được rồi!

Khi máy bay nghiêng cánh, nàng nhìn qua cửa sổ. Mặt đất nghiêng trong mấy phút liền. Nàng cười, dựa người sát cửa hơn, nàng nói:

- Cảnh đẹp quá nhỉ? Khi các người đáp xuống Cork, tôi đứng nhìn máy bay mà cứ phân vân không biết ngồi trong ấy ra sao. Bây giờ thì tôi biết rồi.

- Biết như thế nào?

Nàng nghiêng mặt cười với anh:

- Tuyệt! Nhưng chỉ không có sâm banh mà thôi.

- Có chứ.

- Uống vào lúc này, tám giờ rưỡi à?

Nàng cười, dựa người ra sau:

- Tôi không uống đâu. Tôi phải cảm ơn ông đã mời tôi đi hôm nay. Gia đình Grant rất tử tế với tôi, cho nên tôi phải cảm ơn họ bằng cách dành một ngày cho họ tự do với nhau.

- Cô cảm ơn tôi chỉ vì có thể thôi sao?

Anh đứng dậy, bước vào trong một góc nhỏ. Nàng nói:

- Không phải thế. Tôi cảm ơn ông vì đã tạo cho tôi dịp may để đi.

- Cô có cần kem trong café không?

- Cần.

Nàng nghĩ: chắc anh muốn nói nàng được đón tiếp nồng hậu, thế rồi anh bỏ qua không nói. Không có gì làm cho nàng hư thân mất nét hết.

Khi anh trở lại chỗ ngồi, anh đưa cho nàng tách café nhưng máy bay đang lượn quanh, nàng không uống được. Nàng hỏi:

- Ông cho phép tôi hỏi một câu ngoài chuyện nghề nghiệp được không?

Burke lấy ra điều thuốc, bật lửa châm hút:

- Tôi sẽ trả lời, nàng không nhất thiết phải đúng sự thật.

Anh duỗi hai chân ra, gác mắt cá chân lên chỗ cạnh nàng ngồi.

- Có phải ông đã đánh ăn trại Ba con át trong một ván xì phé phải không?

Anh phà khói thuốc rồi đáp:

- Đúng và không.

- Đây không phải là trả lời.

- Đúng là vì tôi đánh bài xì phé với Cunningham - và ông ấy đã thua sạch. Khi mình đánh bài, mình phải biết khi nào đánh khi nào thôi. Ông ấy thì không biết.

- Thế là ông đã ăn của ông ấy cái nông trại.

Nhìn đôi mắt nàng, anh nghĩ: chắc là nàng thích thú lắm. Anh nghĩ là nàng hình dung ra được một căn phòng đầy khói thuốc, nồng nặc mùi rượu với hai người đàn ông nghiêng mình trên năm con bài và văn tự chủ quyền trang trại nằm giữa họ. Anh nói:

- Nói đúng ra thì tôi đã ăn tiền của ông ta, ăn nhiều hơn số tiền ông hiện có. Ông ta không đủ tiền mặt trả cho tôi, hoặc là vì trả cho mấy đám khác đang bực bội vì cứ giữ giấy nợ mãi. Cho nên cuối cùng, tôi mua cái trang trại của ông ấy, rẻ như bèo.

Thế thì có gì đáng ngạc nhiên đâu. Nàng nói:

- Ờ, vậy chắc trước đó ông đã giàu rồi.
- Có thể nói lúc đó tôi đang may ghê lắm.
- Nghề đánh bạc khó sống lắm.
- Nó làm tán gia bại sản đấy.

Nàng đồng ý như thế, im lặng một chốc rồi hỏi:

- Thế trước đó ông đã rành về ngựa rồi chứ?
- Tôi chỉ mới biết ngựa có bốn chân mà thôi, nhưng khi đã có tiền đánh cá rồi, thì mình học rất nhanh. Cô học kế toán ở đâu?
- Tôi rất có khiếu về môn số học. Khi đi học, tôi học kế toán ở trường, rồi tôi làm sổ sách cho trại ở nhà. Làm việc này thú vị hơn vắt sữa buổi sáng. Thế rồi người ta nghe tiếng và tôi được mới làm cho bà Malloy, rồi cho ông O'Donnelly. Tôi cũng có làm cho ông Francis Duggan ở ngoài chợ một thời gian, nhưng gã con trai của

ông cứ tưởng tôi sẽ lấy anh ta và để đủ mười đứa con, thế là tôi bỏ việc ở đấy.

- Cô không muốn lấy Donald Duggan à?

- Để rồi phí cả một đời để đếm ba củ khoai và củ cải à? Không được, xin lỗi ông. Chỉ còn việc hoặc là bịt cả hai mắt anh ta lại hoặc là bỏ việc. Bỏ việc là tiện nhất. Ông cười gì?

- Tôi nghĩ thế là may cho Donald Duggan đấy, vì cô không mang theo cái cào.

Erin nghiêng đầu nhìn anh:

- Tôi rút lui là may cho ông đấy!

Nàng thấy người khoan khoái, co hai chân lại dưới chỗ ngồi và nhấm nháp café lạnh:

- Ông nói cho tôi biết về con ngựa ông đưa hôm nay đi.

- Đó là con Đại Bịp, nó được hai tuổi. Tính khí nó thất thường, nóng nảy, trừ khi nó đang chạy. Nó chứng tỏ nó thuộc giống thượng đẳng, cuối tuần trước nó đã tham dự trận đua ở Florida rồi. Tiền thưởng của tiểu bang rất lớn.

- Đúng rồi, tôi đã nghe Travis kể lại. Anh ấy cho nó là con ngựa tuyệt nhất trong vòng mười năm nay, phải không?

- Có thể lắm. Trong bất kỳ dịp đua nào trong năm nay, tôi cũng chọn con đó đấy. Bố nó đã từng thắng một triệu đô la trong các cuộc đua, còn mẹ nó thì từng đoạt "Vương miện Ba giải". Nó cứ thích chạy đằng sau rồi vượt ra ngoài và phóng lên.

Burke hít một hơi thuốc khác, và Erin lại thấy cái sọc vắt ngang mấy khớp ngón tay. Anh nói:

- Nó sẽ thắng.

- Còn con ngựa ông mua ở Ai Len thì sao, con ngựa đã đá ông đấy?

- Tôi sẽ cho nó thử sức ở địa phương cái đã - ở Charles Town. Ở Laurel, Pimlico để tôi tiện theo dõi cái đã. Nếu cái linh cảm của tôi đúng, thì trong vòng một năm thôi, tôi sẽ thu lại gấp hai số vốn đã chi ra.

- Còn nếu linh cảm của ông sai?

- Thường không sai đâu. Vả lại tôi phải lấy lại chi phí mà tôi đã chi ra trong thời gian tôi tới Ai Len chứ.

Nàng thấy khó chịu khi anh nhìn nàng. Nàng nói:

- Làm nghề đánh bạc, ông phải tính chuyện thua chứ.

- Tôi lại thường tính chuyện thắng mà thôi.

Nàng để tách café xuống, hỏi:

- Tại sao ông có cái sọc trên bàn tay thế?

Anh không nhìn vào cái sọc như nhiều người thường nhìn, mà lại gẩy tàn thuốc ra ngoài và nhìn nàng, đáp:

- Vì một mảnh chai trong một cuộc xô xát ở quán Texas Star ở ngoại ô El Paso. Cãi nhau vì một ván bài đánh bảy con, và vì một cô gái tóc vàng xinh đẹp.

- Ông thắng chứ?

- Thắng ván bài. Cô gái chẳng nghĩa lý gì.

- Tôi cho là toạc tay vì một ván bài khôn ngoan hơn là toạc tay vì một người đàn bà!

- Cũng còn tùy chứ.

- Tùy cái gì? Tùy vào cô gái hả?

- Tùy vào canh bạc, cô em Ai Len ạ. Luôn luôn phải tùy vào canh bạc.

o O o

Khi họ đến nơi, Erin bước ra khỏi máy bay, nàng thấy mình bước vào một thế giới mới khác. Burke đã bảo nàng để lại áo khoác trên máy bay, nhưng nàng vẫn thấy trời ảm áp và ánh sáng chói chang.

- Cây cọ kia kìa.

Nàng thốt lên lời, rồi cười và nắm lấy tay Burke:

- Loại cọ đấy chứ gì.

- Cô lạ lắm à?

Không để cho nàng kịp tiếp xúc với ai, anh quàng tay lên vai nàng và kéo đi. Một chiếc xe đang đợi hai người. Erin bước vào xe, muốn tỏ ra mình đã đi như thế hàng ngày. Nàng thốt lên:

- Xe không có tay ở cửa sổ à.

Burke chồm người qua, bấm vào một cái nút để hạ cửa xuống. Nàng "ồ" lên một tiếng rồi khoảng mười giây sau, không thể kìm được, nàng nói:

- Tôi không tin được như thế. Trời thật ẩm, và nhiều xe quá! Ôi, mẹ tôi chắc là phải chết khiếp vì hoa. Giống như trong phòng ở nhà gương của ông ấy. Hai tuần trước tôi đang còn kỳ cọ nền nhà cho bà Malloy, nay thì lại ngắm nhìn những cây cọ.

Burke lái xe rất giỏi, không hỏi đường xá hay là xem bản đồ. Erin nhận ra đời sống ở đây không có gì mới mẻ với anh hết. Ở đây nàng nói năng như đồ điên. Nàng đã cố kìm giữ mình lại, nhưng vô ích. Nàng không còn giữ gìn ý tứ nữa.

Burke cảm thấy quá vui sướng khi thấy nàng chú ý đến cả những vật nhỏ nhoi và lấy làm ngạc nhiên. Anh chỉ muốn chăm chú lái xe để cho nàng mặc sức nói năng, cười đùa, hỏi chuyện này chuyện nọ. Hầu như anh quên băng đi là lại có người vẫn còn thấy được nhiều điều mới mẻ, mặc dù chúng đã cũ rích rồi.

Việc đi đây đi đó là nghề của anh, và cũng như phần lớn những người đi đây đi đó vì nghề nghiệp, trước đây anh đã từng dừng lại nhiều nơi để xem cho biết. Bây giờ khi thấy Erin đưa tay chỉ bãi cát trắng, chỉ những đứa bé trượt ván, những khách sạn cao ngều nghệu, anh lại nhớ đến lần đầu tiên mình cũng như thế.

Ở trường đua, mọi người đều biết anh. Erin nhận thấy điều này khi họ bước qua bãi cỏ xanh lơ để đi về phía các chuồng ngựa, nàng thấy mọi người đều gật đầu về phía anh hay là chào anh: thưa ông Logan. Có nhiều người nài ngựa, nhiều người luyện ngựa, và nhiều người chăm sóc ngựa đã chuẩn bị các cuộc đua vào buổi chiều rồi.

- Logan!

Erin ngược nhìn và nàng thấy một người đàn ông to lớn, bụng phệ, đội chiếc nón rơm. Nàng thấy viên kim cương lóng lánh trên ngón tay y, mồ hôi nhễ nhãi cả mặt. Burke lên tiếng đáp:

- Durman!

- Tưởng ông không về xem đây!

- Tôi thích để mắt coi sóc cho biết. Tuần rồi ngựa ông chạy khá đấy.

- Đua ở Charles Town. Tôi không biết có ông ở đấy.

- Tôi không có mặt ở đấy thật. Xin giới thiệu Erin McKinnon, đây là charlie Durman. Ông chủ trại ngựa Durman ở Lexington.

- Chào bà, đây là quê hương của ngựa.

Anh ta bắt tay nàng và cười với nàng:

- Hân hạnh biết bà, thật hân hạnh. Không ai cặp kè với những cô gái trẻ măng như Logan hết.

- Tôi không đua, ông Durman ạ.

Nàng nói với anh ta, cười đáp lời anh ta, tưởng anh ta chân thật.

- Cô ở Ai Len phải không?

- Cô ấy là em họ của Adelia Grant.

Burke nói một cách hòa nhã với anh ta, nhìn thẳng vào mặt anh ta cho đến khi anh ta buông tay nàng ra.

- Tôi, tôi không làm phiền chứ? Thưa bà, ba biết cho là bạn của Grant đều là bạn của Charlie Durman. Những người chân thật cả mà.

- Xin cảm ơn ông Durman.

- Tôi đi kiểm tra ngựa đây, Charlie. Hẹn gặp lại ông.

- Ông xem giúp con Niềm Kiêu Hãnh của Charlie giúp tôi với nhé. Con ngựa quý đấy! - anh ta la toáng lên sau lưng hai người như thế.

Erin nói nhỏ với Burke:

- Con người vui tính đấy chứ?

- Con người vui tính ấy có cả một trại ngựa tốt nhất vùng và dòm ngó khắp nơi đấy.

Nàng liếc mắt nhìn lui và cười khúc khích:

- Anh ta nhòm ngó khắp nơi anh ta thích. Tôi không tưởng tượng ra được anh ta lại may mắn đến thế trên đời được.

- Cô còn ngạc nhiên hơn nữa là y có thể vừa rút ra hàng mười mươi lăm triệu để mua chuộc người ta đấy.

Burke gật đầu chào một người chăm sóc ngựa, anh nói:

- Hôm nay tôi đua với hấn đấy.

- Thế hả?

Erin hát mái tóc ra sau, nàng chắc là ánh mặt trời đã dịu hơn:

- Vậy là ông phải thắng y chứ?

Burke cười toe, anh lại khoác tay lên vai nàng:

- Tôi quyết như thế.

Anh đi qua vài chuồng ngựa. Erin cẩn thận đứng xa anh ra. Mùi ngựa và mùi cỏ tuy quen thuộc, nàng cũng thấy bụng cồn cào. Nàng tự nhủ: quên đi, rồi nàng bước đến đứng một bên Burke khi anh đứng lại ở một chuồng ngựa.

- Đây là con Đại Bịp.

Nàng đoán con ngựa màu hung xám này Erin cũng khoảng mười lăm gang tay, bộ ngực thật nở và thân hình cân đối giúp tăng tốc độ khi phi. Thoạt tiên là vẻ đẹp của con ngựa đã kích thích n, rồi khi nó gục gặc cái đầu, nàng khựng người lại:

- Nó lớn quá nhỉ.

Cuống hòng nàng khô khốc, nhưng nàng cũng cố bước gần lên một bước nữa.

- Sàng thắng chứ?

Burke bật cười, anh đưa tay vuốt mũi nó. Chú ngựa đực vênh tai lên ra chiều hiểu biết, nhưng chú cứ nhảy dựng lên.

- Kiên nhẫn đi nào. Nó không thích chờ đợi. Nó là con ngựa quý ngạo mạn đấy, tôi chắc nó sẽ giật cho trại Ba Con Ất "Vương miện

ba giải" đầu tiên cho mà coi. Cô có ý kiến gì về nó?

- Nó xinh quá!

Erin bước lùi một bước khi lần đầu con ngựa nhìn về hướng nàng:

- Tôi chắc nó sẽ làm cho ông tự hào đấy.

- Để ta xem lại cho kỹ một chút, xem thử người chăm ngựa có chăm lo tốt không?

Burke mở cửa chuồng ngựa và bước vào trong chuồng. Erin cố bạo gan, tim nàng đập thình thịch, nàng vẫn bước đến cửa chuồng. Anh nói:

- Ờ, tốt đấy, ông bạn.

Burke lấy tay vuốt hông chú ngựa, rồi thọc tay xuống bụng để kiểm tra hông bên kia. Anh nâng từng móng chân ngựa lên xem, rồi gật đầu hài lòng:

- Mình mấy sạch bong. Đợi xem nó đóng yên cương rồi phải biết. Khi đóng yên cương là nó sẵn sàng rồi đấy. Mình sẽ đón nhận nó ở cửa xuất phát.

Như là nó hiểu, con Đại Bịp lấy móng cào xuống đất. Nó gục gặc đầu rồi hí lên nho nhỏ. Burke phá ra cười. Erin xui xuống.

Khi nàng tỉnh dậy, nàng thấy có ai đưa tay đỡ nàng. Có gì mát lạnh chảy qua môi nàng. Nàng nuốt theo phản xạ, rồi mở mắt ra:

- Cái gì thế?

- Cô mới cho tôi biết chứ.

Giọng Burke có vẻ gắt gỏng, nhưng bàn tay vuốt má nàng lại dịu dàng.

- Có lẽ vì nắng quá nhiều.

Erin nghe giọng nói kéo dài ra, nàng quay mắt nhìn qua vai của Burke. Nàng thấy một thanh niên có mái tóc dài màu cát. Nàng lên tiếng xin lỗi:

- Ổn rồi. Tôi khỏe rồi!

Khi nàng định đứng dậy thì Burke đặt nàng xuống:

- Cô hãy ngồi yên đã. Đứng đấy, bobby ạ. Tôi sẽ đi khỏi đây thôi.

- Dạ đứng đấy, thưa ông Logan. Thưa cô, cô đỡ rồi đấy, cô ngồi vào bóng mát đi.

- Xin cảm ơn anh, ồ...

Erin nhắm mắt lại và nguyên rửa mình đủ thứ. Nàng nói:

- Tôi xin lỗi đã gây ra chuyện này. Tôi không biết sự thể đã xảy ra ra sao nữa.

- Cô khỏe lại thôi, rồi sẽ bình phục liền mà.

Không có gì, tuyệt đối không có gì trong đời Burke đã gây cho anh lo sợ quá như thế. Anh nói tiếp:

- Cô còn xanh quá. Sao không theo lời khuyên của Bobby đứng dậy đến cho im mát ngồi nghỉ một lát.

- Vâng.

Nàng thở ra một hơi khoan khoái. Ngay khi Burke định đỡ nàng đứng dậy thì con Đại Bịp lại thò cái đầu ra và lay cánh cửa chuồng. Thét lên một tiếng nghen ngào, Erin ôm chặt lấy cổ của Burke.

Thoáng một cái hai người ôm lấy nhau. Anh nói:

- Trời đất ơi, Erin, tại sao cô không cho tôi biết là cô sợ ngựa?

- Tôi không nói được.

- Đồ ngốc!

Anh lăm bắm như thế rồi ôm siết nàng vào lòng.

- Ông đừng bế tôi. Tôi đã thấy nhục nhã quá rồi.

- Cô im đi.

Khi đã đi xa khỏi chuồng ngựa rồi, anh mới đặt nàng dưới một cây cọ. Anh nói:

- Nếu cô nói thật với tôi, tôi đã khỏi giảm thọ đến mười năm đấy.

Rồi vừa nguyên rửa, anh vừa ngồi phịch xuống bên nàng. Anh bắt đầu lấy lại bình tĩnh và nói:

- Tôi muốn cô nói rõ cho tôi lý do cô sợ ngựa.

Nàng muốn đứng dậy và chạy đi khỏi, nhưng nàng biết đôi chân mình không đứng vững được.

- Cũng chẳng có gì hết để nói. Vả lại tôi thấy tôi đã khỏe rồi.

- Chưa khỏe đâu.

Thế rồi vì nàng vẫn còn xanh xao, nên anh thông cảm, nắm lấy tay nàng. Anh hỏi:

- Tại sao cô không kể cho tôi nghe chuyện ấy?

- Vì chuyện trẻ con quá.

- Cứ kể đi.

- Nhà tôi có mấy con ngựa kéo cày, hai con thật giỏi - nàng thở ra một hơi dài. Anh không còn cho nàng là đồ ngốc nghếch nữa. Anh nghe nàng kể tiếp: - Chúng tôi dẫn chúng ra đồng và một cơn bão đã ập đến. Brian tháo ra một con ngựa để dẫn nó về trại. Trời nổi giông và nhiều sấm sét, cho nên ngựa rất sợ. Joe lo tháo con thứ hai, còn tôi thì đứng trước đầu nó để trấn an nó. Tôi không biết là sấm sét làm cho ngựa nổi điên, nên nó cất hai chân trước lên, chuyện xảy ra nhanh quá. Lạy Chúa, mấy cái vú khổng lồ đưa lên trên đầu tôi.

Nàng rùng mình rồi nói tiếp:

- Tôi nhào xuống và nó phi lên người tôi.

- Ôi, lạy Chúa!

Burke bóp chặt máng ngón tay lên bàn tay nàng.

- Tôi gặp may, sự thể không đến nỗi nặng lắm. Chỉ gãy hai cái xương sườn, mấy vết bầm, nhưng rồi không, nhưng rồi không bao giờ tôi đến gần một con ngựa mà lại không khiếp lên được.

- Nếu cô cho tôi biết trước, chắc là không bao giờ tôi đem cô đến đây.

- Tôi tưởng bây giờ mình đã hết sợ. Đã hơn năm năm rồi còn gì. Thật là ngốc!

Nàng thoa một bàn tay lên mặt, rồi vuốt lại mái tóc:

- Tôi đã xin lỗi Dee và Travis suốt tuần, vì tại sao tôi lại không xuống chuồng ngựa.

- Tại sao cô không nói cho họ biết?

Nàng chỉ nhún vai không nói. Anh ngồi xích gần nàng và nói:

- Lấy làm xấu hổ vì chuyện đó còn ngu ngốc hơn là sợ nữa!

Nàng nghech mặt lên, rồi thở dài đáp:

- Có lẽ thế!

Rồi tránh cặp mắt anh, nàng ngắt một cọng cỏ:

- Xin ông đừng kể cho họ nghe.

- Bí mật thế hả?

Với thái độ nhẫn nại, anh đưa hai ngón tay lên cầm nàng, quay mặt nàng về phía anh. Lúc này anh thấy khó mà trách móc nàng, vì hai má nàng đang xanh, mắt nàng rơm rớm và xem nàng như đang rất dễ tổn thương. Anh nói:

- Cô không cần phải lo âu nhiều về những gì mà người ta nghĩ về cô. Tôi biết cô rửa bát đĩa và cô sợ ngựa, nhưng tôi vẫn thích cô.

- Thế hả? thật không?

Nàng mím một nụ cười miễn cưỡng.

- Thật!

Không quen dần được lòng mình lâu, anh cúi xuống đặt môi lên môi nàng, anh ngậm lấy, mút và nhay. Nàng đưa một bàn tay lên ngực anh như là muốn đẩy anh ra, nhưng rồi mấy ngón tay của nàng lại luồn vào trong áo anh và nắm lấy ngực anh.

Những nụ hôn khác của anh không hề làm cho nàng yên ồ và an toàn. Không một chút nào hết. Tuy nhiên, nụ hôn này thì lại khác. Ngay cả khi sự kích thích đang còn làm cho lòng dạ nàng xôn xao đi nữa, nàng vẫn cảm thấy bình an. Có lẽ vì bàn tay anh ôm quanh cổ nàng, mấy ngón tay dịu dàng êm ái chẳng. Anh có lẽ vì môi anh đã làm cho môi nàng mềm nhũn ra và dính chặt vào nhau.

Anh muốn kéo nàng sát lại, ôm áp nàng, vồ về nàng trong lòng, và thì thào cho nàng nghe những điều vớ vẩn. Trước đây, anh chưa bao giờ có điều thôi thúc này. Đây là một cảm giác kỳ lạ, khó chịu... và ngay lúc này đây nó lại êm ả.

Anh nhích ra từ từ, nhưng vẫn giữ nàng ngồi gần.

- Để anh đưa em về nhà.

- Về nhà ư? Em muốn xem đua ngựa mà!

Vì một lý do nào đó, nàng cảm thấy nàng phải đương đầu với mọi sự ngay lúc ấy.

- Em khỏe rồi, em xin hứa với anh như thế. Vả lại, có lẽ nếu em ngồi ở xa mà xem thì chắc là em không hoảng lên như khi em đến gần ngựa đâu.

Nàng đứng dậy, mừng thầm vì chân nàng đã cứng cáp trở lại:

- Nào, Burke, chúng ta bay cả một đoạn đến... chúng ta đến đâu nhỉ?

- Florida.

Anh đáp xong, bèn đứng dậy.

- Vâng, đến Florida chỉ để đi loanh quanh rồi về nhà. Con vật khổng lồ ấy sẽ thắng, phải không nào?

- Anh đã đánh tiền vào nó mà!

- Em chấp mười đấy.

Anh cười, nắm lấy bàn tay nàng chìa ra. Anh nói:

- Ta đi tìm chỗ ngồi đi.

Các khán đài chật ních người. Trong số đó, Erin đã thấy nhiều khuôn mặt rám nắng, nhiều khuôn mặt da đã nhăn nheo quanh khóe mắt, và nhiều khuôn mặt láng mượt như đánh kem.

Nhiều người chăm chú nhìn vào tờ giấy ghi lịch trình đua, nhiều người khác lại hút những điếu xì gà to tướng, hay giải khát bằng những tách nhựa.

Nhưng trong các ô đặc biệt, người ở đây lại thanh lịch hơn, họ đánh giá và phân tích. Những chiếc áo dài mùa hè mỏng lét, màu

nhạt, cặp kè với những bộ com lê vải màu tươi sáng, và những chiếc mũ rơm. Nàng trông thấy nhiều phụ nữ rám nắng mảnh mai nghiêng đầu về phía Burke. Thỉnh thoảng Burke đưa một bàn tay lên vẫy chào, nhưng anh không có ý định đến nói chuyện với họ.

Ngồi với Burke ở ô phía trước, nàng thấy rõ đường đua hình bầu dục rộng có màu đất xám xịt, và ở giữa là bãi cỏ xanh đầy hoa nhiệt đới với nhiều chim hồng hạc. Xa hơn nữa còn có nhiều khán đài, bây giờ cũng đã đông người. Mỗi chốc, người lại càng vào thêm.

- Em chưa bao giờ lại thấy nơi nào đông đúc như thế này. Họ đến xem đua ngựa phải không?

- Em uống bia nhé?

Erin gạt đầu và cầm lấy những gì Burke đưa cho nàng. Nàng trông thấy Durman gần đấy, y đang nói chuyện với một người đàn bà mặc chiếc quần cụt ngắn chưa bao giờ nàng thấy đến. Erin nhìn xa hơn chỗ y đứng, nàng thấy một tấm bảng có ánh điện đang chớp sáng in hình những con số và những tỷ lệ chấp của cuộc đua đầu tiên.

- Em muốn anh giải thích cho em rõ các điều ấy để em biết cách đánh cá ra sao chứ.

Erin nói xong, Burke bèn ngồi xuống lại bên nàng. Anh nói:

- Nếu em muốn ăn thì đợi đến cuộc đua thứ ba, đánh vào con số năm.

- Tại sao thế?

- Con ngựa này ở Royal Meadow đấy. Không kể vấn đề tình cảm, con ngựa này chạy khỏe lắm. Thành tích có phần còn ngại, nhưng hôm nay trông nó được đấy. Cuộc đua đầu để cho người khác chơi. Vì vậy tỉ lệ chấp theo được đấy.

- Anh đánh cá nó chứ?

- Không.

- Em thấy anh đúng là tay đồ bác.

- Anh muốn đánh riêng phần của anh.

Erin ngồi dựa lưng ra sau, lắng nghe người ta tuyên bố cuộc đua đầu. Nàng nói:

- Tên "Nàng Pha Lê" nghe hay đấy chứ?

- Những con có tên hay không thắng được. Cát tiền đi, em gái Ai Len à.

Nàng ngồi yên, vui sướng lắng nghe những âm thanh và những cảnh tượng xảy ra xung quanh nàng. Vừa lúc ấy, người ta dẫn ngựa ra cổng xuất phát, nàng chồm người tới trước nói:

- Chúng đẹp quá!

Nhưng nàng lại cảm thấy dễ chịu hơn khi Burke nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Nhịp tim đập thành thịch trong người nàng. Anh cho là vì nàng đang gặp phải cảnh kích thích quá. Anh nghĩ là do những mâu thuẫn đang xảy ra trong người nàng. Khi các cánh cổng mở rộng, mấy

ngón tay nàng bầu chặt lấy những ngón tay của anh, nhưng nàng vẫn giữ mình bình tĩnh.

Nàng lẩm bẩm nói:

- Ôn quá nhỉ!

Tim nàng đập mạnh theo vó ngựa gõ trên cỏ rậm. Khi chúng chạy giáp vòng thứ nhất, nàng đã cố gắng theo dõi chúng. Nàng nghĩ: cảnh tượng thật hào hùng, cả về mặt tự nhiên lẫn nhân tạo. Công việc làm ăn đấy, nhưng nàng vẫn thấy đây là một môn thể thao vương giả.

Khi cuộc đua chấm dứt, nàng để một bàn tay lên ngựa:

- Tim em vẫn còn đập mạnh. Đừng nhìn em cười như thế. - Nàng cảnh cáo anh, nhưng vẫn cười:

- Thật là cảnh tuyệt trần chưa bao giờ em thấy được. Với màu sắc ấy, với cảnh hùng vĩ ấy. Anh xem hàng ngày như thế này ư?

- Nhiều người đến xem chứ.

Nàng lắc đầu. Hôm nay là ngày đặc biệt, ngàn năm một thuở của nàng. Nàng nói:

- Em muốn đánh cá vào vòng sắp đến.

- Đợi đến vòng ba rồi đánh.

Burke nói xong, nhắm nháp bia.

Khi vòng đua thứ ba đến, nàng quyết định tự ý mình đánh. Erin đã để cuộn chi phiếu trong túi áo sơ mi mà, rồi nàng đổi ý, nàng nhét

cuộn chi phiếu cẩn thận vào cặp đựng chi phiếu. Ngồi bên cạnh Burke, nàng lo lắng cho đến lúc người ta dẫn ngựa ra cổng.

Nàng cười, nói:

- Em không lo thua, nhưng em muốn chắc ăn kia.

Khi ngựa phóng đi, nàng đứng dậy và tựa người vào lan can. Nàng nắm lấy tay Burke, kéo anh đến với mình, nàng hỏi:

- Con ngựa ấy đâu rồi?

- Thứ tư ở giữa. Đeo giải lụa màu vàng đỏ.

- Đúng rồi!

Nàng nhìn, cổ vũ nó.

- Nó phi khá nhanh đấy chứ?

- Vâng.

-Ồ, nhìn kìa, nó vượt lên.

- Tốt lên là nên đeo thôi, em à. Chúng phải chạy đến nửa dặm kia mà.

- Nhưng nó đang vượt đấy.

Nàng cười ré lên khi đưa tay chỉ:

- Nó lên thứ hai rồi.

Tiếng la hét vang dậy quanh nàng, tiếng người xướng ngôn hòa lẫn với tiếng vó ngựa. Nàng phải cố để phân biệt ba thứ tiếng ấy

trong khi nàng nắm chặt lấy áo Burke kéo về phía mình.

- Nó dẫn đầu rồi! Xem kìa!

Khi nó vượt nửa người qua đích thắng, thì nàng quay lại nhào vào vòng tay của Burke. Nàng cười và hôn mạnh Burke, rồi nàng hỏi:

- Nó thắng rồi. Em thắng rồi. Bao nhiêu hả anh?

- Xem như phần thưởng nho nhỏ.

- Không cần phần thưởng gì hết mà em đã thắng cuộc. Em sẽ nói cho Dee biết Erin đánh cá con ngựa của chị ấy và thắng. Bao nhiêu anh?

- Tỷ lệ chấp là năm ăn một.

- Năm mươi đô la?

Nàng lại cười to lên:

- Để em đi mua bia.

Nàng nắm tay anh hỏi:

- Ngựa anh khi nào đua?

- Đợt thứ năm.

- Lạy chúa, em còn thì giờ để hỏi tỉnh.

Nàng mua cho anh bia và mua xúc xích nóng kẹp bánh mì cho cả hai. Nàng nhớ cái ngày vui nhất như hôm nay là cái ngày nàng đi hội

chợ. Hôm nay cũng vui như vậy, cũng ồn ào, cũng mùi thơm ngon, cũng màu sắc sặc sỡ. Khi cuộc đua thứ năm được công bố thì nàng đã có vé khác trong túi và mang kính mát của Burke lên mặt.

Nàng nói với anh miệng đang ngồm ngoàm thức ăn:

- Em hi vọng nó thắng, không phải vì em đánh cá nó đâu.

- Cả hai ta đều hi vọng chứ.

Nàng phân vân:

- Phải nghĩ về con ngựa mình đánh cá ra sao chứ? Nó không phải là con ngựa bình thường, mà là con ngựa thuộc giống hảo hạng mà!

- Nhiều lúc anh xem nó như người yên, mình phải chi phí rất tốn kém, nó là con ngựa làm cho mình sung sướng và chi tiêu rất rộng rãi vào những lúc quá vui thích.

Erin quay lại, nàng hạ cặp kính xuống nhìn anh:

- Anh thật là một con người rộng lượng!

- Chút đỉnh thôi!

Burke quay lại nhìn con ngựa của anh đang phóng qua cổng. Burke tự hỏi: Biết nghĩ sao đây về một gã nghèo tội nghiệp ở New Mexico đang ngồi nhìn con ngựa bách thắng của mình đang phóng đi như bay ấy? Không thể tin được. Thật không thể tin được là anh không thể miêu tả lại được, và cũng không chắc anh có muốn tả lại không. Rồi ngày mai tất cả lại trôi qua.

Và cái gì thế?

Kinh nghiệm từ lâu cho anh biết rằng, khi mình bóp cái gì trong tay chặt quá, thì nó sẽ trào qua các kẽ tay. Anh đã làm cho trại "Ba Con Át" hết sức mình rồi, mặc dù anh không hề có ý định đích thân điều hành trại. Có lẽ không bao giờ anh có ý định gắn chặt đời mình với trại. Anh đã cố hết mình để chuyển dịch đi. Thế mà anh đã giẫm chân tại chỗ suốt bốn năm qua.

Ngay mới đây thôi, Burke đã nhủ mình rằng, có lẽ anh phải tìm một người quản lý để điều hành và đi nghỉ ngơi nhiều nơi. Monta Carlo, San Juan, Tahoe. Nếu người nào gắn bó vào một trò chơi nào lâu quá, y không thấy nhàm chán ư? Thế rồi anh đi Ai Len. Và anh trở về với Erin.

Cái việc đáng nguyên rủa nhất là Burke không nghĩ đến Monta Carlo nữa, hay tính chuyện đi đâu nữa. Anh thấy ở một chỗ lại trở nên càng dễ dàng cho mình hơn. Anh nghĩ về một phụ nữ rồi.

- Anh thắng rồi!

Bỗng anh nghe nàng cười lên và hai cánh tay nàng ôm quàng lấy cổ anh:

- Anh thắng đến hai mình ngựa, có lẽ đến ba lần đấy, em không chắc lắm. Ôi, Burke, em thật mừng cho anh.

- Thật không?

Anh đã quên cuộc đua, quên ngựa, quên cá độ.

- Dĩ nhiên là em nói thật. Con ngựa của anh đã thắng một cách tuyệt diệu, và rất là đẹp mắt!

Nàng cười toe toét:

- Tỷ lệ chấp là 8 ăn 5!

Anh đã làm cho nàng kinh ngạc vì anh kéo nàng vào người, hôn nàng hết sức dữ dội và cuồng nhiệt khiến cho nàng mềm nhũn người ra. Nàng không chống đối mà cứ mặc cho anh ôm chặt vào người, mặc cho anh hôn như bão táp dồn dập vào nàng.

Burke cứ hôn nàng, anh lẩm bẩm:

- Mặc xác tỷ lệ chấp!

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nàng không biết mình phải suy nghĩ sao đây. Thật không có ai tốt với nàng hơn Burke vào cái hôm nàng đi chơi với anh. Nàng đã xem đua ngựa, nàng đã xem những con ngựa tuyệt đẹp ganh đua với nhau. Nàng đã nhìn thấy những người phụ nữ áo quần lịch sự, thấy những chú nai mặc toàn đồ lụa rực rỡ. Nàng đã nghe hàng ngàn người chuyện trò náo nhiệt. Nàng đã trông thấy những con chim lạ và hoa lạ, nàng đã uống sâm banh trong một chiếc máy bay cá nhân. Nhưng nàng nhớ nhất hôm đó là lúc nàng ngồi trong vòng tay của Burke trên bãi cỏ.

Nàng không biết mình phải suy nghĩ ra sao đây?

Thế rồi từ hôm ấy, ngày lại ngày trôi qua, Erin phải nghĩ đến công việc của mình - làm việc để lãnh lương, bắt đầu một cuộc sống mới, nhìn xem những điều mới lạ. Nhưng Burke lại ít đến văn phòng làm việc của nàng, và khoảng cách xa hơn. Nàng cứ nhìn ra cánh cửa, ước mong cánh cửa bật mở ra.

Nàng tự nhủ mình rằng những tình cảm của nàng đối với chỉ là những tình cảm bên ngoài mà thôi. Anh làm cho nàng cười, chỉ cho nàng thấy những vật hấp dẫn. Anh tỏ ra lịch sự như thế chỉ để cảm chân nàng lại. Một phụ nữ thích được một người đàn ông như thế mà vẫn không yêu được chứ? Nàng không yêu, được chứ? Một phụ nữ có thể hôn hít một người đàn ông mà vẫn không dần sâu quá, có đúng đấy không?

Thế rồi nàng lâm vào tình trạng cứ nghĩ về anh mãi và mong chờ anh mãi.

Burke đã không gặp nàng khá lâu. Nàng đã tự nhủ mình như thế thì anh từ chuồng ngựa theo lối sau đi vào nhà. Anh đã không gặp nàng kể từ hôm hai người đi Florida đến nay vì tình cảm của anh rất hỗn loạn. Anh đã quen lối suy tư rành mạch, quen với những tình cảm rạch ròi, chứ không theo kiểu hồ lớn, nửa thì muốn, nửa thì dè dặt như thế này.

Burke cứ nghĩ mãi về cách nàng xem trường đua, cách nàng nhìn ngựa đua. Nàng rất sống động, kinh ngạc, say sưa. Nàng là mẫu đàn bà hợp với anh. Tuy nhiên anh lại cứ suy nghĩ mãi về thái độ của nàng khi nàng xỉu dưới chân anh. Nàng xanh xao, đơn độc, sợ hãi. Anh cần che chở và an ủi nàng.

Anh chưa bao giờ muốn chịu trách nhiệm về việc che chở, chăm nom một phụ nữ nào hết. Thế mà anh đã muốn như thế với nàng. Nàng không phải là loại phụ nữ mình mua vui qua đêm, rồi đường ai nấy đi. Thế mà anh đâm ra ham muốn nàng. Qua nhiều lúc chuyện trò thẳng thắn với nàng anh thấy nàng là người không cần thiết đến gốc gác và sẵn sàng quên hết các thứ ấy. Anh chưa khi nào muốn mình chịu gò bó hay chịu trách nhiệm về gia đình, gia đình theo nghĩa đúng đắn ấy. Thế mà anh lại muốn có Erin McKinnon.

Và anh đã vắng nàng lâu lắm rồi.

Khi anh bước vào phòng làm việc của nàng, nàng đang ghi chép rành mạch, kỹ càng trong cuốn sổ cái. Nàng biết anh đến - ngay khi không ngược mắt nhìn, nàng cũng đã biết rồi - nhưng nàng cứ làm cho xong việc đã, mới ngẩng đầu nhìn lên:

- Xin chào! Lâu rồi không thấy mặt anh.

- Anh bận quá!

- Báo chí có đề cập đến đây, trên bàn em kia kìa. Em vừa gửi chi phiếu trả cho bác sĩ thú y rồi. Bác sĩ Harrigan có thể về nhà sống thoải mái một năm với số tiền anh trả một tháng đấy. Máy con ngựa con khỏe cả chứ?

- Chúng khỏe lắm.

- Em thấy anh mới thuê một cậu làm việc trong chuồng ngựa.

- Người luyện ngựa của anh thấy cần phải thuê.

Erin nhướn mày nhìn anh. Như thế anh đã đóng vai trò ông chủ của một dinh cơ rồi?

- Em thấy cơ sở "đặt cược" của anh hoạt động rất tốt ở Santa Anita.

- Em đọc báo thể thao hàng ngày hả?

- Ở với gia đình Grant, làm việc cho anh thì phải thế thôi.

Erin lại cầm bút chì lên tay, nàng nói tiếp:

- Nãy giờ đã chuyện trò giải lao chút đỉnh rồi, em phải làm việc thôi nếu anh không cần gì em.

- Em đi với anh.

- Sao?

- Anh đã nói em hãy đi với anh.

Trước khi nàng kịp phản ứng thì anh đã nắm lấy cánh tay nàng, lôi nàng đứng dậy. Anh hỏi:

- Áo khoác em đâu?

- Sao? Chúng ta đi đâu?

Không đáp, anh đưa mắt nhìn quanh, tìm thấy cái áo vắt trên chiếc ghế, anh bảo nàng:

- Mặc áo vào đi!

Rồi, vừa đưa cái áo cho nàng xong, anh đã bước đi. Erin thấy hụt hơi khi đi theo anh xuống phòng khách:

- Hay nhỉ, bỗng làm gián đoạn công việc của em giữa giờ làm việc, lôi ào em đi mà không cho biết lý do. Chắc là vì anh trả tiền công cho em, rồi anh chả sợ em chống đối lại lệnh của anh chứ gì? Ở cái xứ này, người làm công cũng có quyền chứ? Luôn tiện em xin hỏi anh, những ngày nghỉ lễ em vẫn có lương chứ?

- Em học hỏi nhanh đấy. - Anh lẩm bẩm trong miệng vừa đẩy cửa ra.

- Nếu anh không thả tay em ra, em không mặc được áo đấy.

Khi anh thả tay nàng ra, nàng chuôi mạnh hai tay vào tay áo, nhưng vẫn không gài nút. Nàng nói:

- Rồi, trời đẹp quá! Mặt đất nhợt nháp vì tuyết tan, nhưng thế mới tốt vì mùa xuân đang đến. Nếu anh chỉ muốn cho em thấy cảnh tượng này, thì em xin phép lui giờ làm việc thôi.

Nàng định quay người đi thì anh đã nắm lấy cánh tay nàng, rồi lại bước đi. Nàng lên tiếng:

- Này Burke, ma quỷ nhập vào người anh rồi hả? Nếu anh muốn em làm gì hay xem gì cũng được, nhưng đừng làm đau cánh tay em chứ?

- Em làm việc cho anh bao lâu rồi?

- Ba tuần rồi.

Burke buông tay ra, nàng đi từng bước dài bên cạnh anh.

- Và trong ba tuần, ít khi em thò đầu ra khỏi văn phòng.

- Thì em làm việc trong văn phòng mà.

Nàng nhắc nhở cho anh biết thế.

- Em có khi nào nghĩ là em không thể hiểu gì về công việc hết, nếu em không chịu tìm xem tiền từ đâu đến và nó sẽ đi đâu không?

- Em nghĩ là việc chúng ta đi xem đua ngựa chính là lý do đấy.

- Có nhiều việc tìm hiểu ở đây hơn là xem một cuộc đua.

- Khi mà những số liệu tương ứng nhau rồi, tại sao em lại phải tìm hiểu nữa chứ?

Burke thấy khó trả lời, nhưng anh chỉ biết anh muốn nàng thấy hết những gì của anh, muốn nàng hiểu hết, muốn nàng tiếp cận với tài sản của anh.

Vừa hất tóc khỏi che mắt, nàng nhìn lên anh. Nhìn nghiêng trông anh nghiêm nghị, và nàng cảm thấy nàng khám phá ra được điều bí ẩn trong đôi mắt anh. Nàng hỏi:

- Anh có điều gì khó xử phải không?

- Không, không có gì hết.

Anh trả lời một cách chắc nịch, bình tĩnh, rồi tỏ ra thanh thản. Nhưng nàng vẫn cảm thấy được sự bồn chồn trong người anh. Cái gì đã làm cho anh chỉ nghĩ đến một phụ nữ, một cảm giác, một giọng nói như thế?

Nàng lặng lẽ bước đi bên cạnh anh, nhưng nàng lại đưa mắt nhìn những cây nghệ tây - những cây nghệ tây to mập có màu tím mọc trong đất sũng nước, bắt kể đến những đám tuyết bao quanh. Nàng thấy mặt đất thoai thoải xuống, mặt trời chiếu nghiêng trên đó. Rồi nàng thấy những chuồng ngựa gỗ trắng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nàng thấy những tấm ván có hình ô vuông ở bãi chăn thả ngựa và đường ngựa phi có hình bầu dục dài, ở đây đang có một con ngựa đang phi.

Nàng nói nhỏ:

- Đẹp quá! Trông giống như tranh ở trong sách. Anh phải tự hào vì tất cả các thứ ấy đều là của anh!

Burke không chú ý đến nhưng anh dừng lại và nhìn ra đường ngựa phi khi nghe nàng nhắc đến. Anh đã thành công mỹ mãn, nhưng anh cũng đã thất bại quá nhiều. Không bao giờ anh có ý định trụ lại cả, nhưng rồi anh đã tổ chức lại tốt hơn để thắng cuộc. Anh biết ít ỏi về ngựa, và lại không hiểu gì về đua ngựa hay là về gậy

giống ngựa hết, anh đã tự nhủ mình phải ráng tìm hiểu để quay ngược thế cờ hầu có lợi.

Bốn năm trôi qua, và anh vẫn còn trụ ở đây. Anh đứng bên cạnh Erin, đưa mắt nhìn ra, anh bắt đầu hiểu được lý do. Cảnh tượng thật xinh, nó là của anh, và nó là một canh bạc, sẽ vẫn mãi mãi là một canh bạc.

Giữ bàn tay Erin trong tay mình, anh lại bước đi và nói:

- Chúng ta có ba mươi con ngựa, hai con thuộc ngựa nòi, chỉ có việc làm thỏa mãn cho các con cái thôi.

Erin thêm vào:

- Và cả chúng nữa chứ!

- Hai con ngựa cái vừa mới sinh con, và chúng ta có hai con nữa sẽ sinh vào một ngày gần đây. Gần một nửa còn lại đang được huấn luyện, chuẩn bị cho năm sau. Hiện thời anh đã có năm con hai tuổi, thuộc loại nhất, và một vài con kỳ cựu sẽ được đem dùng vào một hay hai mùa đua, rồi cho chúng ra gây giống hay là cho hồi hưu. Kia, em có thấy con ngựa đang tập kia không? Đó là một con trong cặp ngựa anh đã mua ở Ai Len đấy.

Erin nhìn ra đường đua. Người cưỡi ngựa đứng thẳng trên hai bàn đạp và rạp mình xuống, nhưng anh vẫn không lơ đãng. Con ngựa thật đẹp, lông nó màu hạt dẻ, một đường trắng chạy dọc trên mũi nó. Bốn chân trái dài nhịp nhàng nhanh nhẹn, gõ đều trên đường đua sũng nước.

- Nó phi nhanh đấy chứ.

- Cũng vừa phải thôi.

- Đây chắc là con đã đá anh.

Erin lại nhìn nó. Con vật xinh đẹp đấy, nhưng nàng vẫn đứng xa:

- Nếu nó bất trị như thế, sao anh lại mua làm gì?

- Anh thích dáng của nó.

Khi anh dợm bước đi, Erin níu lại, bảo:

- Em không quen biết với ai hết mà.

- Anh muốn cho em thấy đôi điếu.

Erin tự nhủ rằng mình sẽ được yên ổn khi đi với anh. Nàng nói:

- Nếu anh bảo em đi với anh khắp cả khu vực thì chắc là giày em sẽ toạc hết đấy.

Anh nhìn xuống nhưng chân vẫn bước, anh nói:

- Đằng nào thì em cũng sắm ít đôi giày mới mà.

- Cám ơn anh lắm.

- Anh cứ tưởng em đã mua sắm gì rồi với hai đợt lương em vừa lãnh chứ!

- Em cũng định đi mua sắm đấy chứ.

Họ đi qua các chuồng ngựa, mùi ngựa và mùi cỏ ướt xông lên nồng nặc. Nàng nghe tiếng người nói chuyện ở bên trong. Erin ngần

ngại, nhưng Burke vẫn cứ đi. Thế rồi nàng thấy khu tập trung ngựa, ở đấy con ngựa cái đang đứng cho con bú.

- Đấy là chú ngựa mới nhất cư trú ở "Ba con át" đấy.

Erin thận trọng tiến đến gần hàng rào, nàng nói:

- Khi còn nhỏ chúng hiền quá nhỉ.

Nàng thư thái đưa hai bàn tay nắm lấy thanh ngang trên hàng rào, rồi tựa người vào sát hơn. Không khí trong lành, thời tiết đang chớm xuân. Không phải là màu xanh hay là mùi hương ngào ngạt trong không khí như ở Ai Len, nhưng bỗng nàng cảm thấy hài lòng vô cùng. Nàng nói:

- Bao giờ chúng ta cũng chỉ xem một con vật như là phương tiện để chúng ta đạt được cứu cánh của mình mà thôi.

Nàng mỉm cười khi thấy con ngựa con lại chui vào bú mẹ. Nàng nói tiếp:

- Joe rất thương yêu súc vật, anh ấy khi nào cũng chuyện trò, vuốt ve chúng. Chắc anh ấy thích xem cái cảnh này lắm.

- Em nhớ nhà rồi đấy.

- Chỉ có lạ là không thấy họ hàng ngày mà thôi. Em không nhận ra...

Nàng bỏ lửng câu nói, rồi lại nói tiếp:

- Tin tức ở nhà cho biết mọi người đều bình an. Cullen lại đi Dublin để chơi nhạc ở một câu lạc bộ, còn Brian thì mê mẩn Mary

Magaret Shamesy. Mẹ bảo anh ấy phát khùng lên rồi, nhưng cũng được thôi.

Con ngựa con đã bú no, nó nhảy nhót quanh bãi chăn thả ngựa. Erin thờ ơ nhìn nó, nàng nghĩ đến gia đình:

- Vợ của anh Frank sắp sửa có con. Em chuẩn bị lên chức cô rồi đấy. Thật vui, sáng nào ngủ dậy em cũng nghĩ đã đến giờ xuống chuồng gà. Nhưng ở đây chẳng có chuồng gà nào cả.

Con ngựa con chạy đến bên hàng rào, ngửi ngửi vào nàng. Tuy nhiên Erin đưa tay ra, vuốt giữa hai tai nó. Burke hỏi:

- Em có muốn có chuồng gà không?

- Em cho là em đã sống hạnh phúc lắm rồi, không cần phải nhặt trứng gà lại nữa.

Nàng nhìn xuống và chăm chú vào con ngựa non. Burke đặt hai bàn tay của anh lên tay nàng và để yên trên đầu chú ngựa non:

- Con vật bé bỏng đáng tin cậy mà, phải không?

- Đúng, nhưng mẹ nó...

- Có lẽ mẹ nó cảm thấy thoải mái khi cho con nó vui chơi đôi chút. Thỉnh thoảng nếu em thấy sợ thì tốt nhất là em tiếp xúc với những con còn bé.

- Em cũng nghĩ vậy.

Chú ngựa con mềm mại như bơ, chú đưa mũi vào giữa các thanh hàng rào để ngửi áo của nàng.

Nàng cười với nó:

- Mà tìm cái gì để nhai phải không. Tao chỉ có mang theo từng ấy thôi.

Không thấy gì hấp dẫn, chú ngựa con chạy đi, nó nhảy tung tăng quanh mẹ nó.

- Nó có thành vô địch được không?

- Nếu nó vào được trong kế hoạch.

Erin bước đi khỏi hàng rào, nàng thọc hai tay vào túi áo khoác, nhìn anh rồi hỏi:

- Tại sao anh đem em ra đây?

- Anh không biết.

Anh không lưu tâm đến những người đàn ông đi quanh trong sân, và đi ra đi vào trong các chuồng ngựa. Anh chỉ nghĩ đến có mình nàng, anh đưa tay vuốt má nàng. Anh hỏi:

- Tại sao lại phải thắc mắc làm gì?

Phải chăng hành động đưa mấy ngón tay lên sờ má nàng của anh quá đột ngột, quá bất ngờ, nên đã làm cho tim nàng nhảy mạnh? Hai lòng bàn tay của nàng trong túi áo cũng rịn ướt. Nàng đáp:

- Em thắc mắc chứ. Em phải quay về thôi.

- Hôm nay em đã đương đầu với một điều đáng sợ, tại sao em không đương đầu với một điều đáng sợ khác nữa?

- Em đâu có sợ anh.

Thật vậy, nàng cảm thấy một niềm hân hoan nữa là khác. Tim nàng không vững đấy thôi, chứ nàng đâu có sợ.

- Có lẽ em không sợ thật.

Anh nói xong bèn nắm lấy tay quàng ra sau cổ nàng, kéo nàng đến gần hơn. Anh sợ, sợ những gì nàng đang gây ra cho anh vì anh không có kế hoạch, không tính toán khi hành động.

Nàng nóng lòng sà vào lòng anh. Nàng vùng vằng:

- Em thấy anh không khôn ngoan chút nào hết, khi cứ hôn em theo cái kiểu ấy mãi.

- Được rồi. Chúng ta thử cách khác đi.

Thế là anh hôn nàng nhẹ nhàng, chậm chọc, cảm dỗ, day dứt. Nàng cảm thấy răng của anh cào vào môi nàng, lưỡi của anh mềm ướt trong miệng nàng. Bàn tay nàng sờ lên má anh, rồi nàng để bàn tay yên ở đấy, vì nàng đã cởi mở cả tấm lòng mình cho tình cảm tuôn ra như chưa bao giờ nàng trải qua như thế.

Vì vậy anh đã dịu ngọt với nàng, nhẩn nại và cảm dỗ nàng. Nàng không biết. Những ngón tay nàng lồng vào tóc anh, môi nàng hé mở đón nhận. Không, nàng không sợ, nàng không sợ anh, nếu anh có mang gì lại cho nàng nhiều hơn là những điều nàng mơ ước, thì nàng cũng bằng lòng thôi, nàng hăng hái chấp nhận thôi. Thở dài một hơi, nàng ngửa đầu ra đằng sau để cho anh chiếm hữu.

Burke kèm mình lại. Nàng càng tỏ ra rộng lượng với anh thì anh thấy càng phải thận trọng khi đón nhận những gì nàng ban cho. Khát

vọng cháy bỏng trong anh là mang nàng đến một nơi nào mờ tối, riêng tư, để cả hai cùng thỏa mãn ước muốn của mình. Để rờ rẫm nàng. Anh ép môi vào môi nàng và tưởng tượng ra tay mình đã rờ rẫm, sờ soạng nàng ra sao. Không có gì ngăn cản hết. Trong khi rằng nàng cắn nhẹ lên môi anh, anh lại tưởng tượng ra cảnh da thịt nàng trượt trên da thịt anh ấm áp ra sao.

Như thế là đã có được một hương vị nồng nàn dễ chịu hấp dẫn rồi. Nhưng anh muốn nhiều hơn hôn môi nữa. Khi nghe tiếng thở dài của nàng dội vào trong người anh, anh biết là anh cần nhiều hơn nữa.

Anh lồng bàn tay vào tóc nàng, kéo nàng áp vào người anh, anh nói với nàng:

- Anh muốn em ở lại với anh đêm nay.
- Ở lại với anh?

Nàng mở mắt và kinh ngạc khi thấy lửa tình, đam mê đang hiện ra trong đôi mắt anh. Anh lặp lại:

- Ở lại với anh. Đêm nay. Mà cần gì, nhiều đêm nữa chứ. Em về lấy đồ đạc và mang hết đến đây.

Nàng thấy ớn lạnh. Có cái gì đó trong lời ra lệnh này, trong ánh nhìn của anh ngay khi nó làm cho nàng lo âu:

- Chuyển đến đây ở với anh à?

Nàng đưa hai tay lên ngực anh và cố giữ giọng nói mình cho bình tĩnh. Nàng nói tiếp:

- Anh muốn em đến ở trong nhà anh, ăn với anh, ngủ với anh à?

- Anh muốn em sống với anh. Em biết quá rõ là anh rất muốn thế ngay từ lần đầu anh đặt tay lên người em.

- Cũng được, có lẽ em đến được. Nhưng điều em bằng lòng làm là làm việc cho anh cơ mà.

Nàng lại nghiêng đầu ra đằng sau, nhưng lần này nàng không chịu đầu hàng. Đúng thế, nàng bằng chấp nhận những tình cảm anh khuấy động lên trong người nàng, nhưng nàng không chịu nhượng bộ những nguyên tắc của nàng với chúng được. Nàng nói:

- Bộ anh tưởng tôi sẽ làm tình nhân cho anh hả? Bộ anh tưởng tôi sẽ để cho anh giữ tôi trong ngôi nhà lộng lẫy của anh được hả?

- Không ai nói đến chuyện giữ em hết.

- Không, anh không phải loại người giữ lại mà là chiếm lấy, vui đùa rồi thả đi. Tôi nói cho ông biết, bất kể ông làm cho tôi cảm xúc ra sao, bất kể ông làm cho tôi ham muốn ra sao, tôi vẫn không khi nào làm tình nhân của ông.

Thật ngốc khi để bị chạm tự ái, thật lố bịch khi để bị sỉ nhục, nhưng nàng rơi vào cả hai trường hợp. Erin vùng ra khỏi vòng tay của Burke, và đứng thẳng người lên:

- Nếu tôi hôn ông, là vì tôi thích như thế, chứ không có gì khác. Tôi sẽ không sống trong nhà ông, để làm gia đình tôi phải xấu hổ khi ông đã chán chê tôi.

Nàng lắc đầu hất mái tóc ra sau, vòng hai tay:

- Bây giờ tôi trở về làm việc, và ông nên tránh tôi ra nếu ông không muốn phải giải thích với nhân viên của ông tại sao lại chưa có lương.

Nàng quay người lại và bước đi. Burke dựa lưng vào hàng rào khu chôn thả ngựa. Một người biết điều thì nên xếp bài lại và dọn sạch bàn. Anh hình dung ra cảnh anh sẽ đánh vào ván bài sau, và phần thắng sẽ về đâu.

o O o

Dù nàng có thấy thích tiệc tùng hay không thì nàng vẫn phải làm theo những kế hoạch của bà chị họ đã vạch ra. Vả lại còn ngày nào đáng vui hơn ngày lễ Thánh Patrick? Erin bận bịu quá đến nỗi nàng nghĩ rằng nếu có chó trong nhà, chắc thế nào nàng cũng vấp phải nó.

Nàng nghĩ: không thể nào theo ý muốn của Burke Logan được "đến ở với anh và làm tình nhân cho anh ". Nàng đang lau một cái đĩa bằng bạc với một miếng vải sạch như thể nàng đánh bóng kim loại vậy.Ồ, không được, theo lời anh ấy ư, "thu xếp đồ đạc và nhanh chân lên". Ha!

Cứ làm như nàng muốn nghe những lời đường mật của con người ghê tởm ấy lắm. Sự thật là Erin McKinnon không muốn những lời đường mật của ai hết. Điều mà nàng muốn là được người ta để cho nàng yên, để theo đuổi sự nghiệp mới mẻ của mình mà thôi. Nàng nghĩ là chỉ trong vòng sáu tháng, là nàng đã có chỗ ở riêng của mình, và có công việc mới rồi. Nàng sẽ tìm một việc ở nơi nào mà nàng khỏi phải gặp một kẻ gian trá, dựng lên cảnh làm cho nàng cười đó, rồi làm cho nàng phải khiếp hãi sau đó. Mà lại nhiều cách

làm cho nàng khiếp hãi nữa chứ, nàng vừa lăm bắm vừa vút cái khăn lau sang một bên.

Lật cái đĩa trệt lên, nàng soi mình trong đĩa. Anh ta xem mình như đồ chơi, thật thế mà. Nàng không biết ngay từ đầu hay sao? Thôi được, cái gì hoan hỉ cho anh đều hoan hỉ cho nàng. Nàng biến mình thành đồ chơi cũng được, và đêm nay là đêm thuận tiện cho nàng bắt đầu đây. Theo Dee cho biết, thì đêm nay sẽ có nhiều người đến dự tiệc. Kể cả các đồ rắn rít trong cỏ nữa đấy.

Đứng bên kia bàn, Dee xếp sang một bên cái khay khác, chị hỏi nàng:

- Đã hết tụt cái kính với mình chưa?
- Hết rồi.
- Thế thì tốt! Vì chúng ta chỉ còn hai giờ nữa thôi.

Đứng dậy, chị chồng những cái bát lên những cái đĩa trệt bên cạnh các ly tách bằng thủy tinh. Ngoài công việc của bà Hannah và của những người cung cấp thức ăn, những việc còn lại để giải quyết thôi. Chị hỏi:

- Có gì em muốn nói với chị không?
- Dạ không.
- Không có, nhưng tại sao suốt tuần nay em cứ càu nhàu một mình mãi thế?

Erin cắn chặt răng lại, rồi nàng tựa cằm lên bàn tay:

- Em cho rằng đàn ông Mỹ cục cằn và ngạo mạn hơn đàn ông Ai Len.

- Chị cứ nghĩ là người ta đặt điều ra đấy thôi.

Adelia bước đến, đặt một bàn tay lên vai nàng:

- Burke làm cho em bực bội à?

- Đúng ra mà nói thì chút ít thôi.

Cách nàng nói khiến cho Dee phải cười, chị nói:

- Tính của anh ấy thế thôi.

- Không hợp tính em.

- Thôi được rồi, chúng ta đừng phiền hà gì về anh ấy nữa. Chúng ta sắp đến giờ tiệc rồi.

Erin gạt đầu, đứng dậy. Nàng thấy mình bực bội từ khi nàng trông thấy đĩa bạc và ly thủy tinh. Sự thể lại tệ ra nữa khi nàng thấy đám người cung cấp thức ăn bước xuống rồi làm náo lên với các món. Kem trứng đánh nổi cá hồi và món pate gan ngỗng. Nàng thấy người ta chở đến những thùng rượu sâm banh. Trời đất ơi, từng thùng. Rồi có cả trứng cá muối đen mà nàng phải thử, trong khi không có ai đặt mắt đến hết. Rồi còn hoa, nhiều chậu sắp từng dãy, khi nàng đi với Dee xuống phòng khách.

Khi hai người đi lên lầu, Dee nói:

- Như một cái nhà điên ấy, phải không? Lát nữa, nếu em ngán nghe các chuyện về ngựa, về đường đua, về giá cả ngựa giống thì em cứ ra giầu cho chị biết.

- Em lại thích nghe, nghe chuyện ấy giống như mình đang học một ngôn ngữ mới.

- Cũng đúng thế.

Dee đi vào phòng ngủ của mình rồi lấy trên giường ngủ một cái hộp lớn. Chị nói:

- Mừng em ngày lễ lớn Patrick được hạnh phúc.

Như cái máy, hai bàn tay nàng quàng sau ót:

- Cái gì thế?

- Thì quà chứ còn gì. Em không nhận à?

- Chị không cần phải cho em quà như thế.

Không cần, nhưng chị không nghĩ đây là điều ép buộc. Adelia hiểu rất rõ về lòng tự hào. Chính lòng tự hào của chị cũng đã từng bị tổn thương:

- Erin, chị muốn em nhận nó đi, vì tất cả chúng ta ai cũng đều được chào mừng nơi cư trú mới hết. Khi chị đến đây, chị chỉ có bác Paddy. Bây giờ chị mới hiểu là bác ấy sung sướng biết bao khi bác chia sẻ ngọt bùi với chị. Vui lòng nhận đi em.

- Em đành cảm ơn chị thôi.

- Thế là tốt, rồi em còn phải giả vờ là thích nữa, ngay khi em không thích.

Dee ngồi xuống mép giường, rồi lấy hai tay ra dấu:

- Mở ra. Chưa bao giờ chị kiên nhẫn như thế này hết.

Erin ngần ngại trong phút chốc, rồi nàng để cái hộp lên giường và mở nắp ra. Dưới một lớp giấy lót mềm, nàng thấy một cái áo lụa màu lá chuối non. Nàng thốt lên:

- Ôi, màu đẹp quá!

Chị bảo:

- Đợi đến hôm nay đây. Nào, lấy ra đi. Chị nóng lòng xem em mặc ra sao rồi đây!

Erin cẩn thận đưa mấy đầu ngón tay chạm vào chiếc áo lụa, rồi lấy nó ra. Vật trước chiếc áo phủ mềm mại và vật sau chiếc áo xòe ra đến đầu chiếc váy thanh mảnh. Dee đứng dậy ngắm chiếc áo dài trước mặt cô em họ. Mặt chị sáng ngời, chị nói:

- Chị biết mà! Chị bảo đảm là áo vừa vặn mà! Ôi, Erin, em sẽ làm cho mọi người chói mắt cho mà coi!

Nàng lấy mấy ngón tay vuốt lên chiếc váy một cách trân trọng, nàng đáp lời chị:

- Thật là một cái áo tuyệt đẹp, chưa bao giờ em được thấy! Nó gợi cho mình cảm giác tội lỗi.

- Đúng đấy.

Dee nói xong, chị cười to lên. Chị bước lui để nhìn cho kỹ hơn và nói tiếp:

- Nó cho ta cảm giác có tội thật. Sẽ không có anh chàng nào bịt mắt lại hết.

- Chị thật quá tốt với em khi em được món quà này.

- Có lẽ thế.

Chị lấy cái hộp lên, đưa cho Erin, chị nói:

- Đi thay áo đi, ngắm nghía một chốc đi.

Erin hôn má chị, rồi để biểu lộ tình cảm của mình, nàng ôm chặt bà chị họ, cười sung sướng:

- Em cảm ơn chị. Em sẽ chuẩn bị trong vòng mười phút.

- Đúng giờ đấy.

Erin ngừng lại trước cửa, nàng nói:

- Không, em càng mặc sớm thì nó càng mau cũ mà thôi.

o O o

Khi Burke lái xe đến thì buổi tiệc đã bắt đầu rồi. Hầu như anh đã tránh tất cả. Người bất ổn và tánh tình cáu kỉnh, anh đã tính chuyện lái xe đi Atlantic City, đánh cá vài ván, lái quanh quanh vài vòng. Đây là môi trường của anh, anh tự nhủ như vậy, các phòng bạc đèn đuốc sáng trưng, các phòng ở đằng sau thì lại mờ mờ. Một buổi tiệc với các chuyện về đua ngựa, về tiền bạc, về đạo hạnh thật không hợp với anh chút nào hết.

Anh tự nhủ: mình đến đây là vì gia đình Grant mà thôi. Sự hiện diện của Erin ở đây cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh. Anh tự nhủ như vậy. Từ buổi gặp nhau lần cuối, gần như anh đã nhủ lòng rằng, giữa hai người không có gì hết. Ồ, có lẽ một tia lửa, chỉ cần một hay

hai ánh lửa là đủ. Bất đắc dĩ anh đã nghĩ rằng, có cái gì sâu xa đây, có cái gì đích thực, và anh đã tưởng tượng ra những điều đó.

Anh không đến đây đêm nay để chứng tỏ điều đó đâu. Anh nhủ lòng như vậy.

Chính Travis đã dẫn anh vào. Burke nghe nhiều tiếng ồn ào trong phòng khách và phòng ăn, cùng với tiếng nhạc sáo Ai Len đang bắt nhịp.

Travis đóng cửa lại để tránh khỏi không khí lạnh buốt giữa tháng ba ở ngoài trời. Anh nói:

- Tôi có cần phải...
- Không có gì khó khăn chứ?
- Không.

Burke nói cho anh ta yên tâm. Nhưng nếu quả thật như vậy, thì anh tự hỏi tại sao vai anh lại nặng nề như vậy, tại sao anh cảm thấy sẵn sàng nhảy vào phía nào đấy.

Travis dẫn anh vào phòng khách và nói:

- Anh chắc biết hết mọi người ở đây rồi.
- Anh mời đông quá nhỉ.

Burke nói nho nhỏ, và anh cố lục lọi trong đám đông, mặc dù không bước qua ngưỡng cửa. Travis nói:

- Anh sẽ thấy Dee tiến bộ trong nhiều phương diện lắm.

Anh ra dấu nhè nhẹ khiến Burke nhìn về cuối phòng, và Erin đang ở đằng ấy.

Anh không ngờ là nàng lại có thể như thế được, kêu gọi, lộng lẫy như thế. Nàng đang nhăm nháp sâm banh và cười cợt với Lloyd Pentel, kẻ thừa kế một trang trại xưa nhất và nổi tiếng nhất Virginia. Đứng kế bên nàng là hai người đàn ông Burke quen biết. Một tay bá tước dòng dõi hệ thứ ba và thứ tư - học hành ở Ivy League và thực tập đóng phim. Burke cảm thấy mạch máu sôi sục lên, khi một tên nghiêng người sát vào nàng thì thảo cái gì đó bên tai nàng.

Cả hai đều vui vẻ và có thiện cảm với nhau. Travis để một bàn tay lên vai Burke, anh hỏi:

- Uống bia chứ?

- Uýt ky thôi.

Anh nốc cạn ly đầu tiên, khen nồng độ rượu. Nhưng gân cốt anh vẫn không giãn ra được. Anh rót cốc thứ hai, nhấp nhấp từ tốn hơn.

Erin đã thấy rõ anh có mặt ở đấy. Nàng ngại chắc là anh đã có mặt trong phòng mười giây rồi nàng mới thấy. Nàng tươi cười và ve vãn Lloyd, cười cợt với những người khác bám theo nàng, và cảm thấy nàng đang trải qua những giây phút tuyệt vời. Nhưng nàng cứ nhìn mãi về Burke và đám đàn bà đang hướng về anh.

Adelia nói đúng - câu chuyện lại xoay về ngựa. Họ thảo luận số tiền thưởng và phân tích mổ xẻ khía cạnh chính trị trong trò đua ngựa. Erin cũng tham gia vào câu chuyện này, nàng cũng cố góp ý, nhưng khi nàng uống sâm banh, mắt nàng lại láo liên.

Nàng nghĩ là anh không có cái lịch sự tối thiểu để chào "cô khỏe không" nữa. Nhưng hình như anh đang quan tâm một cô tóc vàng chân dài hơn là chú ý đến tư cách của mình. Erin bằng lòng khiêu vũ với Lloyd, và nếu anh ta có ôm nàng sát vào một tí cũng chẳng sao. Nàng nhìn Burke.

Cứ để cho con ngựa giống Pentel cào cào nàng cũng được, Burke nghĩ thầm như thế khi anh quay ly rượu trong tay. Lại còn cái áo kia nữa, nàng đào đâu ra thế? Đặt ly rượu xuống, anh đốt điếu xì gà. Có gì mà nàng phải khiêu khích, anh tự hỏi. Nếu nàng muốn mặc chiếc áo cắt theo sở thích của mình và đú đờn với thằng Pentel thì nàng cứ làm.

Đâu được, Burke vò nát điếu thuốc và bỏ cô tóc vàng lại, cô nàng đã đứng sát rạt bên anh. Anh nhìn, rồi bước về phía Erin. Anh lên tiếng:

- Pentel.

Bực mình vì bị quấy nhiễu, nhưng y cũng được giáo dục như con ngựa đáng giá của bố mình, Lloyd gật đầu chào:

- Logan!

- Tôi phải mượn Erin một chút, vì công việc.

Trước khi hai người kịp phản đối, Burke đã chen vào giữa hai người và ôm Erin vào lòng. Nàng sung sướng:

- Burke Logan, anh là đồ thô lỗ, không biết xấu hổ!

- Anh không muốn bàn đến chuyện xấu hổ khi em mặc chiếc áo như thế này.

- Anh thấy thích nó chứ?
- Anh chỉ thích nghe bố em nói về nó mà thôi.
- Anh không phải là bố em.

Mặc dù nàng cười, nhưng anh vẫn thấy nàng có ý thách thức, chứ không phải vì vui sướng:

- Người như anh không ưu tư về may mắn chứ, phải không? Anh không mặc màu lục non vào ngày thánh Patrick à?

- Ai nói anh không mặc?

Mắt anh nhướng lên ra vẻ thách đố lại nàng. Nàng đáp:

- Tiền bạc không đáng kể.

- Anh đang nói đến điều gì có tính người hơn là nói về tiền bạc. Nếu em muốn đi đâu đó riêng rẽ, anh sẽ rất sung sướng chỉ cho em thấy anh mặc màu lục non ở đâu.

- Em chắc là anh sẽ mặc.

Nàng thăm thì, rồi cố tỏ ra bực bội, nàng hỏi:

- Nào, chúng ta có công việc gì nào?

Anh không ôm nàng chặt, hầu như không chặt như Lloyd đã ôm nàng, nhưng nàng cảm thấy anh đang kéo nàng lại. Anh nói:

- Em đã khác xa với em hôm em nhảy với anh dưới ánh trăng, em Ai Len ạ.

- Đúng thế.

Khi nàng ngắm nghía anh, nàng có vẻ thích thú lắm. Nàng hỏi:

- Anh muốn nói cái gì đây?

- Em là một con người đầy tham vọng, một người ham muốn nhiều điều to tát lắm.

Lạy Chúa, anh ta đã điên lên vì thấy nàng làm thân với anh chàng này, anh ta điên lên vì thèm muốn nàng như cái lần trong nhà kho ở khu vườn âm u, mưa ào ạt trên mái ngà nào. Nàng hỏi:

- Mà sao đã chứ?

- Chọn anh chàng Lloyd Pentel này cũng được đấy. Hấn trẻ, giàu, mà không lưu manh như cha hấn. Hấn là loại đàn ông mà một phụ nữ đẹp có thể dặt dĩ là rất dễ dàng.

- Chỉ có anh mới nói ra được điều đó thôi.

Nàng nói bằng một giọng rất trầm tĩnh, rất lạnh lùng. Nàng không hiểu cái gì đã dẫn dắt nàng như thế, nhưng dù gì đi nữa, thì nàng cũng thấy khó mà quên được. Nàng nói tiếp:

- Tại sao tôi lại hài lòng nhận con ngựa con, khi mà tôi có khả năng lấy con ngựa đực không thiên đã chứ? Ông già anh ấy đang ở góa mà!

Burke cười méo xệch, anh đáp:

- Em tiến bộ nhanh đấy.

- Còn anh, cái cô tóc vàng ồm nheo đang bấu môi với anh đấy. Họ được hân hạnh dành cho một phòng để sáu cô nàng đã vướng vào anh đợi anh đấy.

- Cũng bánh ít trao qua bánh dày trả lại mà thôi.

- Thế thì tốt, vậy tại sao anh không quay lại với họ đi?

Nàng dợm quay đi, nhưng bàn tay anh đã bấu chặt vào lưng nàng khiến hai người va mạnh vào nhau. Khi anh bóp mạnh mấy ngón tay nàng, thồn thức:

- Anh là đồ mắc dịch.

- Anh ngán đóng trò lắm rồi!

Nói xong anh kéo nàng đi qua phòng khiêu vũ ra phòng khách trước khi nàng kịp lấy lại hơi để nói:

- Anh làm gì thế?

- Chúng ta rời khỏi đây. Áo khoác em đâu?

- Em không đi đâu hết và anh...

Anh chỉ còn biết cởi áo vét mình ra, choàng lên vai nàng rồi lôi mạnh nàng ra ngoài.

- Lên xe đi.

- Em không lên.

Anh chộp lấy nàng một cách dữ dội, rồi nói:

- Sau đêm nay, sẽ êm hết.

Khi anh đặt môi hôn nàng, thoát tiên nàng phản ứng chống lại, vì anh là con người đáng sợ. Nhưng phản ứng ấy tan biến rất nhanh, vì ham muốn đã khiến nàng áp môi vào môi anh.

- Erin, lên xe đi!

Nàng đứng lại ở bậc cấp dưới cùng trong một chốc, nàng biết nàng khỏi cần phải để cho anh quyết định, khỏi cần phải để cho anh xử mạnh với mình, nàng phải tự mình chọn lựa lấy. Nàng tự mở cửa xe và bước vào, không hề ngoài đầu trở lại.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nàng mất trí rồi chẳng? Erin ngồi trong xe của Burke, nhìn ánh đèn xe chiếu qua màn đêm, nàng không nghe gì cả ngoài tiếng tim đập thình thịch bên tai mình. Nàng hẳn là điên rồi, vì nàng đã vất cho gió cuốn đi tất cả tính thận trọng của mình, vất đi lý trí và tất cả những kỳ vọng về đạo đức của mình. Tại sao mọi người cứ bảo rằng điên là tự do?

Nàng chưa bao giờ buông thả hết. Hay là buông thả rồi? Nàng tự hỏi mình như thế trong khi người nàng lão đảo theo tốc độ băng băng của chiếc xe với bóng đêm, với gã đàn ông ngồi bên cạnh. Có lẽ đây là một điều nữa nàng nhận thấy nảy nở trong người nàng. Nàng đánh liều với số phận và mặc xác hậu quả. Nếu không đúng thế, thì tại sao nàng không bảo anh dừng xe lại và quay lui?

Erin nắm chặt mười ngón tay với nhau đến độ các khớp ngón trắng bệch ra. Chắc anh ta không còn nghe được gì đâu, nhưng đây không phải là lý do khiến nàng không hề mở môi được. Lý do mà nàng không hé môi ra được là nàng đã mất trí rồi. Trái tim nàng cũng mất luôn. Erin ngẫm nghĩ: có lẽ cả hai người đều giống nhau. Hẳn là phải điên mới yêu anh ta. Nhưng đã yêu anh rồi, thì nàng không tưởng tượng nổi nàng lại yêu ai khác nữa. Nghĩ thật tàn bạo cho nàng, nhưng nàng không hề thất vọng, bấn gắt, lòng nàng không đau đớn. Thật vậy, nàng chỉ cảm thấy có một cái gì cắn cái, nóng hổi dưới ngực nàng mà thôi.

Có phải tình yêu là thế đấy không? Nàng không thể hiểu được sao? Có thể tình yêu là một cái gì ấm áp, êm ái, dịu ngọt - chứ không chỉ toàn dữ dội và kinh hoàng đâu. Mặc dầu nàng đã tự vấn mình rồi, nhưng nàng vẫn không tìm thấy nét dịu dàng nào trong cảm xúc của mình cả. Có lẽ những cảm xúc của nàng là hình ảnh của anh. Nàng liếc nhìn anh, tuyệt không có nét gì dịu dàng nơi anh hết. Hai bàn tay anh nắm chặt tay lái và anh chỉ nhìn thẳng trước mặt mà thôi.

Erin mím chặt hai môi lại với nhau, và nàng tự nhủ lòng đừng có lảng mạn ngu ngốc. Tình yêu không dịu ngọt đâu. Khi yêu Burke, bộ nàng không biết rằng cảm xúc nàng chưa bao giờ được bình thường và đơn giản hay sao? Tuy nhiên nàng vẫn thích đặt tay lên tay anh, nói với anh đôi lời để cho anh thấy được tình cảm của nàng sâu đậm ra sao, và nàng muốn hiến dâng cho anh biết bao! Nhưng tim nàng chưa cho phép. Còn niềm tự hào và thể diện nữa chứ. Nàng phải thực tế để hiểu ra rằng nàng đã yêu rồi, mà nàng còn phải được yêu lại nữa chứ. Cho nên nàng im lặng cho đến khi anh lái xe qua dưới tấm bảng hiệu để vào lãnh địa của anh.

Tại sao anh lại cảm thấy như là đời sống của anh đã thay đổi hoàn toàn rồi? Burke thấy đèn đuốc trong nhà anh sáng trưng ở đằng xa, và anh thấy người căng thẳng như là đang sẵn sàng để đâm ai. Anh thèm muốn nàng, và nếu những gì anh đạt được chưa thỏa đáng với mong ước của anh, thì ít ra đêm nay, nó cũng được làm dịu đi phần nào. Nàng không nói một lời nào. Thần kinh anh căng thẳng tột độ khi anh bắt đầu cho xe vòng vào đường lên nhà. Như thế này có nhỏ nhen với nàng không, nàng có xem những gì xảy ra giữa hai người là quá bất ngờ đến nỗi nàng chỉ ngồi im lặng không?

Anh không muốn như thế này. Anh muốn sự thể phải quan trọng hơn bất cứ cái gì xảy ra trong đời anh.

Nàng suy nghĩ gì đấy? Mẹ kiếp, nàng đang nghĩ gì trong óc đấy? Nàng không thấy được hàng ngày, hàng giờ anh đã sống với nàng, đã đưa anh đến gần bờ dần đấy sao? Bờ gì đây? Burke tự hỏi mình như thế. Anh đang đi chập choạng trên ranh giới nào mà trước đây anh không qua được? Anh và đời nàng giống nhau cái gì, một khi anh bước qua ranh giới này?

Mặc xác cái đường ranh. Burke thắng xe lại dưới bậc tam cấp và không thèm nhìn đến nàng, anh mở mạnh cửa xe, rồi bước ra khỏi xe.

Hai chân run rẩy, Erin bước ra khỏi xe và bước lên bậc cấp. Cánh cửa trông có phần nào lớn ra, như là cánh cổng mở ra một thế giới khác. Hít một hơi thật dài, nàng bước qua cửa.

Phải chăng những cặp tình nhân thường yên lặng với nhau như thế? Nàng tự hỏi khi bước lên thang lầu. Bàn tay nàng đặt trên tay vịn khô khốc - khô và lạnh. Nàng muốn anh đưa tay nắm lấy nó, cho nó ấm lên. Thật vô nghĩa, nàng lại nhủ thầm. Nàng đâu phải trẻ con để được vỗ về, mơn trớn, nàng đã là thiếu nữ rồi.

Anh bước vào phòng ngủ ở trước mặt nàng, đợi nàng cười, đợi nàng đưa tay cho anh, đợi nàng tỏ dấu hiệu cho biết nàng rất hạnh phúc khi ở cùng anh. Nhưng khi cánh cửa khép lại thì nàng vẫn đứng yên đấy, héch cằm lên, đôi mắt ngang ngạnh nhìn anh.

Mặc xác nàng như thế, anh lại thầm nghĩ. Nàng không cần sự dịu ngọt và anh cũng không. Hai người đều lớn rồi, cả hai đều biết và đều ham muốn. Anh nên hài lòng thì hơn vì nàng không muốn sự

giả dối, nàng không muốn đèn cầy, nàng không muốn những lời hứa hẹn mà rất ít khi được giữ lời.

Thế là anh kéo nàng vào lòng, bốn mắt gặp nhau, hiểu nhau. Hai miệng áp vào nhau và cơ may để họ nói đôi lời thăm thẳm với nhau, cơ may để họ vuốt ve mơn trớn nhau đã vụt qua đi.

Thế là đủ rồi, Erin tự nhủ mình khi lửa tình bốc lên như ánh hào quang. Phải cho thật đầy đủ vì nàng sẽ không bao giờ được đầy đủ với anh đâu. Chấp nhận, nàng áp chặt vào người anh, nàng hiến dâng cả tinh thần, cả thể xác và cả trái tim mà anh không hề biết là nàng đã sẵn sàng hiến dâng cho anh.

Mấy ngón tay nàng chỉ run nhẹ khi nàng chuôi vào cánh tay anh. Sức mạnh của anh nằm ở đấy, cả một sức mạnh khủng khiếp đã làm cho tim nàng hồi hộp và làm cho cơ thể nàng nóng lòng mong đợi.

Lạy Chúa nhân từ, không có người đàn bà nào lại liều lĩnh ôm chặt anh một cách chóng vánh như thế cả. Khi nàng hôn anh một cánh đắm đuối, trong một chốc, anh liền tin tưởng anh là người yêu duy nhất của nàng rồi. Đấy cũng là một loại điên cuồng của tình yêu. Người lành mạnh chỉ nghĩ đến điều này một lần thôi, nhưng nó đã như chất thuốc nơi nàng ngấm vào cơ thể anh rồi, nó làm cho tim anh hồi hộp và tâm trí anh quay cuồng.

Nàng lẩm bẩm tên anh, giọng nghẹn ngào vô vọng đã làm cho nỗi đam mê của anh lớn mạnh ngoài sức tưởng tượng của anh.

Nàng lần người ra khỏi tay anh, run lẩy bẩy. Burke nằm trong bóng tối và cố bình tĩnh. Nàng vẫn còn là một cô gái, lạy Chúa nhân từ, anh đã làm nàng hồi hộp và lo sợ.

Anh đưa hai bàn tay lên vuốt mặt, anh chà thật mạnh. Anh không thấy được vì anh là một thằng khùng. Nét thơ ngây còn vương vấn trong mắt nàng kia kia: người nào chú ý sẽ thấy thôi.

Anh lại không thấy, có lẽ vì anh không muốn thấy. Anh đã làm cho nàng đau đớn. Trong quá khứ anh đã từng bắt cần, anh đã từng nhấn tâm với phụ nữ, nhưng anh chưa bao giờ làm ai khó chịu.

Tìm cách để xin lỗi nàng, anh sờ tóc nàng. Erin nằm sát vào anh.

Nàng không khóc, mắt nàng ráo hoảnh, tỉnh bơ. Nàng đã chịu đựng đủ rồi, nàng không còn nước mắt nữa. Anh nghĩ mình là trẻ con chắc, đồ khùng. Nhưng làm sao nàng biết được yêu đương phải nóng bỏng chứ đừng yếu đuối?

Mặc xác tất cả, anh ấy nói ra bậy bạ lắm!

Burke với tay xuống chân giường để lấy cái mền cho nàng. Khi anh cố chọn một cái mền tốt, anh vẫn cứ vuốt ve tóc nàng.

- Erin, anh xin lỗi nhé!

Lạy Chúa, anh ấy bậy bạ lắm nếu anh cứ chọn các chuyện dơ bẩn để nói.

- Anh đừng xin lỗi gì hết. Em không chịu được đâu. - Nàng úp mặt vào gối và cầu mong sao anh không làm lại như thế nữa.

- Thôi được. Anh chỉ muốn nói là đáng lý ra anh không được... - Cái gì? Thèm muốn nàng chăng? Lấy nàng chăng? Anh nói tiếp - Đáng ra anh phải cẩn thận với em kia.

Anh thấy ghét mình như thế là đẹp lắm rồi!

- Anh không biết được là em - anh nhận ra đêm nay là đêm tân hôn của em. Nếu anh biết thì chắc là anh phải...

- Chạy đi tìm mền chứ gì?

Nàng nói xong bèn ngồi dậy. Trước khi nàng bò ra khỏi giường, anh đã nắm cánh tay nàng lại.

- Chuyện xảy ra không có gì sai trái đâu em, chỉ có điều là mình làm hơi vội thôi. Do anh cả.

Anh nâng cằm nàng, nàng vùng vẫy quay đi.

- Kìa em, anh vội vì không hỏi em, nhưng anh muốn đền bù cho em.

- Chẳng cần thiết!

Nàng nhận ra chính lời nói dịu dàng của anh làm cho nàng dịu lại. Nàng nói tiếp:

- Em đã nói với anh là em không giận anh đâu. Đúng là lần đầu của em, nhưng Erin không phải là con nít.

- Bây giờ thì anh yêu cầu em ở lại với anh.

Anh nắm lấy tay nàng, lật ngửa bàn tay ra, anh áp môi vào giữa lòng bàn tay nàng. Khi anh nhìn lại nàng, nàng đang nhìn anh đắm đắm, môi nàng hé mở vì ngạc nhiên. Anh lại trách anh. Anh nói:

- Anh đưa em đi tắm.

- Anh sao thế?

- Đưa em đi tắm. Em sẽ thấy khỏe hơn cho mà xem.

Nói một hơi thật nhanh xong, anh đi vào phòng kế cận, Erin nhìn theo anh. Nàng tự hỏi anh định làm cái gì đây? Nàng quần tắm ra quanh người rồi đứng dậy đợi Burke trở lại. Anh mặc chiếc áo ngủ buộc sơ sài quanh hông.

Ánh đèn trong phòng tắm chiếu ra cửa. Nàng nghe tiếng nước chảy và cảm thấy anh có vẻ ngần ngại. Nhưng chắc là nàng nghĩ sai. Anh nói:

- Đi tắm đi cho thư thái trong người. Em uống nước gì không? Trà nhé?

Nàng không đáp, chỉ lắc đầu.

- Tắm mau đi. Anh sẽ trở lại trong vài phút thôi.

Erin bình tĩnh đi vào phòng tắm, nàng ngâm mình trong bồn tắm. Nước ấm tỏa hơi làm cho nàng cảm thấy trong người tiêu tan ngay căng thẳng và đau đớn. Nàng ngâm mình sâu xuống bồn tắm, nhắm mắt lại.

Vững tâm, nàng bước ra khỏi bồn tắm. Bây giờ thì nàng phải thẳng thắn với Burke. Không khóc, không Erin thẹn, không đổ lỗi cho nhau.

Không thấy còn cái mền nào khác, nàng quần cái khăn tắm cẩn thận quanh người rồi bước vào phòng ngủ.

Anh đã thấp nển lên. Hàng chục ngọn như thế. Erin đứng nơi ngưỡng cửa, nhìn ánh sáng dịu dàng. Lại còn cả âm nhạc nữa chứ, nhạc êm nhẹ, lãng mạn càng làm tăng thêm mùi thơm thơm của sáp

và hoa. Ra trái giường mới thay và xếp góc gọn ghẽ. Erin nhìn khắp, nàng thấy như niềm tin nàng mới nhen nhóm lên bỗng đổ sụp hết.

Anh nhìn ánh mắt của nàng hướng về chiếc giường, anh thấy một thoáng hoảng hốt hiện ra trong mắt nàng. Ánh mắt làm cho anh thấy mình có tội và anh quyết định xóa tan ánh mắt nghi ngờ đó đi. Có nhiều cách mà, nhiều cách thỏa đáng hơn. Đêm nay anh phải cho nàng thấy cả hai cách. Anh đứng dậy, tiến về phía nàng, tặng nàng một bông hồng anh vừa cắt nơi nhà tắm nắng. Anh hỏi:

- Em thấy đỡ chưa?

- Đỡ rồi!

Erin nắm lấy đóa hoa, nhưng mấy ngón tay vương đau khi nắm lấy cành hoa. Anh lại nói:

- Em nói em không thích trà, vì vậy anh đem rượu vang.

- Tuyệt quá, nhưng em...

Lời nói của nàng bị nghẹn lại trong cuống họng, vì Burke đã nhắc bông nàng lên trong vòng tay anh.

- Kìa, Burke!

Anh hôn vào thái dương của nàng rồi nói:

- Em nghỉ ngơi đi.

Anh bế nàng đến giường, đặt nàng tựa lên gối. Anh lấy hai cái ly rót đầy rượu vang màu vàng nhạt, đưa cho nàng một ly:

- Chúc em ngày lễ thánh Patrick hạnh phúc.

Mỉm cười, anh cụng ly với nàng. Erin gật nhẹ đầu rồi nhấp tí rượu. Nàng lập bập nói:

- Căn phòng đẹp quá... em không để ý... trước đó.
- Trời tối mà!

Anh quàng một cánh tay quanh vai nàng, rồi khi nàng vươn người lên, anh lại ngồi lùi lại. Nàng nói:

- Ờ! À này, Erin không biết những phòng khác ra sao.
- Rồi em sẽ thấy.
- Em không muốn nhòm ngó.

Nàng nhấp một ngụm rượu, rồi vô ý để cánh hồng cà vào má. Cánh hoa mềm mại, nhất là đầu hoa đang hé nở. Nàng nói:

- Một mình ở đây thì rộng quá!
- Anh chỉ dùng có mỗi một phòng lâu nay.

Nàng thắm môi. Nàng tự hỏi: Loại âm nhạc gì thế? Cullen chắc biết nhạc này. Nhạc rất hay, rất lãng mạn. Nàng nói với anh:

- Em nghe con Đại Bịp thắng trong cuộc đua mới đây. Travis nói là ngựa anh đã thắng ngựa của Durman một đoạn xa. Mọi người đều bàn về trận đua ở Kentucky và họ cho rằng con ngựa của anh thật tuyệt.

Khi nhận ra đầu nàng đang tựa trên vai anh, nàng đằng hắng giọng. Nàng muốn nhích đầu đi, nhưng anh đang vuốt tóc nàng. Nàng nói:

- Chắc anh hài lòng lắm.
- Khi thắng thì sao lại không hài lòng cho được.
- Đêm nay trong buổi tiệc, Lloyd đã nói cho em biết là con Đại Bịp là con ngựa bách thắng đấy.
- Anh chưa nói với em là đêm nay em quá tuyệt đấy.
- Vì cái áo dài mà. Dee may cho em đấy.
- Cái áo làm cho anh đứng tim.

Nàng cười khúc khích:

- Anh xạo đấy nhé!
- Thì thôi, Erin không mặc áo bảo hộ lao động nữa mà!

Nàng nhìn xéo lên mặt anh:

- Đúng, bây giờ thì em chắc là anh đã có vài cô Ai Len rồi đấy.
- Anh nhận ra anh thích đàn bà rửa bát hơn cơ.
- Em lại thấy anh thích đàn bà nói chung thôi.
- Đúng thế. Nhưng mới rồi anh lại thích những người có tàn nhang cơ.

Erin chùi mấy ngón tay lên mũi. Nàng nói:

- Nếu anh cố ve vãn em nữa thì anh nên làm cho khéo hơn.
- Làm cả hai cách mà.

Anh nâng bàn tay nàng đang nắm đóa hồng và hôn lên mấy ngón:

- Em có thể nói đôi điều tốt về anh đi.

Erin cắn môi chờ đợi cho đến lúc anh nhìn lên:

- Em nghĩ là...

Nàng bật cười khi anh cắn mấy khớp ngón tay nàng. Nàng nói tiếp:

- Này nhé, em cho là em rất thích khuôn mặt của anh.

- Anh sung sướng quá!

- Ồ, em cũng chọn phần tốt nhất rồi đấy nhé, cho nên anh nên hãnh diện đi. Và mặc dầu thân thể anh không đẹp bằng Travis, em lại thích cái phần khỏe mạnh của anh.

- Dee có biết em để ý đến chồng của chị không?

Erin vừa uống vừa cười.

- Thì có gì hại đâu khi chỉ nhìn mà thôi.

- Vậy thì em hãy nhìn đây.

Nghiêng mặt nàng về phía anh, anh hôn nàng. Môi anh dán vào thật êm, nhẹ nhàng hơn là dữ dội. Nàng thì thào:

- Đây cũng là phương pháp anh thực hiện đó!

- Thực hiện cái gì?

- Làm cho ruột gan em bấn loạn lên!

Môi anh vẫn dính chặt vào môi nàng, anh lấy cái ly nơi tay nàng để sang một bên:

- Được không?

- Em không biết. Nhưng em muốn anh thực hiện lại đi.

Đặt một bàn tay lên má nàng, anh hôn mũi vào mặt nàng. Anh hít một hơi thật dài mà anh không ngờ đến, anh đợi cho môi nàng ấm lên và mềm ra. Nàng rụt rè đặt một bàn tay lên vai anh. Nàng thấy được sức mạnh của anh,... môi anh lại còn từ tốn, thật nhẹ nhàng và thật dịu ngọt. Khi anh ép môi vào, mấy ngón tay nàng co quắp lại. Bỗng nàng giã người ra, nàng từ tốn thưởng thức nụ hôn cho đến khi anh cảm thấy nàng ngây ngất.

Anh muốn hôn từ tốn hơn, không phải vì nàng mà vì anh. Anh muốn thưởng thức, muốn khám phá, muốn mang lại khoái cảm cho cả hai người. Anh chưa bao giờ làm kẻ bận bịu với nết, với âm nhạc, và chưa bao giờ chạy theo trò lãng mạn như thế này. Bây giờ thì anh thấy mình cũng được vỗ về, được dịu dàng như nàng.

Mùi thơm sau khi tắm xong còn vương vấn trên da thịt nàng, tươi mát và sạch sẽ. Trên người nàng, mùi xà bông tỏa ra hương thơm của nữ giới, có phần huyền bí. Da thịt nàng mềm mại. Dưới lớp da là những bắp thịt rắn chắc, kết quả của một nếp sống lao động. Anh chắc không bao giờ tìm ra được một khuyết điểm nào hết. Anh lại còn cảm thấy người nàng xôn xao lên. Bây giờ thì anh phải đối đãi với nàng như là nàng chưa bao giờ được đụng chạm đến. Ở đâu còn trinh trắng thì ở đấy phải có lòng trắc ẩn. Ở đâu có niềm tin thì ở đó phải được nể vì.

Và dù sao, nghĩ cho cùng, anh cảm thấy như chính anh đã khởi xướng ra tất cả.

Nàng nghe tiếng ra trải giường kêu sột soạt khi anh chuyển người. Cơ thể anh cần hoạt động trong khi nàng sợ sệt tránh né. Nàng nhắc nhở mình: chuyện tự nhiên thôi mà. Và bây giờ thì nàng không mong chờ nữa. Nàng không muốn phải thất vọng nữa. Rồi nàng nín thở khi một luồng khí lạnh chạy trên da thịt nàng. Bối rối, nàng đưa một tay lên che ngực. Anh nói:

- Anh hứa sẽ làm cho em hạnh phúc.

Anh nhích người lui để vuốt hết tóc nơi mặt nàng. Mấy ngón tay anh luống cuống. Lạy Chúa, anh phải vững vàng, anh nhắc nhở mình. Anh không được để mất tự chủ, dù chỉ một giây.

Nàng không tin anh. Ngay cả khi nàng dang tay đón nhận anh, anh cũng thấy là nàng không tin anh. Thế rồi anh lại đặt môi xuống môi nàng, và anh chỉ còn nghĩ đến Erin mà thôi.

Anh chưa bao giờ là một người tình ích kỷ, nhưng anh cũng không bao giờ là một người tình vị tha. Bây giờ anh thấy mình tảng lờ không để ý đến nhưng nhu cầu của mình đối với nàng. Khi anh sờ nàng, thì không phải để thỏa mãn mình mà để mang đến cho nàng những đam mê mà anh có. Anh cảm thấy những biến đổi trong nàng xảy ra từ từ, anh cảm thấy cơ thể nàng từ từ thư giãn ra, nàng mơ màng thậm gọi tên anh.

Nàng chờ đợi, nàng ôm ấp, nàng chờ nhịp độ của anh, chờ sức ép nơi anh, chờ đau đớn. Nhưng anh lại từ tốn với nàng, anh âu yếm nàng làm cho nàng thật sự được hưởng hạnh phúc. Anh vuốt ve, mơn trớn, nâng niu cho đến khi nàng thấy mình trôi bồng bềnh

trên không trung. Cái cảm giác có thể bị tổn thương trở lại với nàng, nhưng nàng không hoảng hốt.

Anh thường sống ào ạt, yêu cuồng nhiệt rồi bỏ đi. Thắng, thua hay rút. Bây giờ thì anh thấy anh có thể chết một cách hạnh phúc, nếu anh được ở yên chốn này. Một khi mà Erin còn nằm với anh.

Ý nghĩ ấy làm cho anh dao động. Erin ở lại với anh. Anh bắt đầu nghĩ đến điều đó khi nào? Từ khi anh để mắt đến nàng. Lạy Chúa nhân từ, anh yêu nàng. Cả cuộc sống của anh có khi nào anh lưu tâm đến một người đàn bà nào đâu. Thế rồi có kẻ nào đó đã bung cái dù ra, và anh đã rơi xuống, giáp mặt với một thiếu nữ, rồi yêu nàng trước khi anh kịp rơi xuống mặt nước.

Anh không có thì giờ đáp xuống nữa. Đời sống của anh bất định, anh thích như thế. Anh làm chủ ngày tháng của anh, làm chủ quyết định, làm chủ đi lại. Anh có kế hoạch, anh có chỗ để đi. Anh có... không có gì nữa, anh nghĩ như thế. Tuyệt đối không có gì nếu như không có nàng.

Nhắm mắt lại, anh nghĩ đến điều đó. Thật khủng, anh thật khủng. Làm sao mà anh lại cho đây là tình yêu? Trong đời, anh chỉ yêu một người, và cũng lâu rồi. Anh là một con người quyết định, một người hay di chuyển. Nếu anh ở lại một chỗ quá lâu, là chỉ vì... vì không có cuộc chơi nào tốt hơn, thế đấy. Nhưng anh biết đấy chỉ là nói láo.

Anh phải dành một đặc ân cho hai người, đi một chuyến Monte Carlo. Anh nên để công việc mà ra đi vào sáng mai. Mặc xác trang trại, mặc xác trách nhiệm. Anh lấy đồ và đi, như anh thường làm. Không có gì níu giữ anh được.

Nhưng bàn tay nàng đang để trên trái tim anh.

Anh sẽ không đi đâu hết. Nhưng có lẽ đã đến lúc anh tăng thêm tiền cá cược và đánh ván bài của anh. Anh hỏi nàng:

- Em khỏe chứ?

Erin gật đầu, rồi ngẩng mặt nhìn anh:

- Em cảm thấy... Chắc anh cho là em điên.

- Có lẽ thế. Em cảm thấy ra sao?

- Muốn đẹp.

Nàng cười và quàng hai tay quanh cổ anh:

- Em cảm thấy thích hầu hết các phụ nữ đẹp trong xã hội.

- Em sẽ được đẹp.

Anh lẩm bẩm, rồi trong một thoáng, anh biết là dù anh cố gắng hết mình ra sao, anh cũng đã bị ràng buộc vào nàng rồi.

Nàng áp sát vào anh để hôn anh, nàng hôn quanh hàm của anh, hôn dưới cổ anh:

- Em không muốn nghĩ ngợi gì khác nữa.

- Thì em đừng nghĩ. Không có lý do gì em phải nghĩ mãi như thế này nữa. Ngày mai chúng ta sẽ mang đồ đạc của em về đây.

- Đồ đạc gì?

Vẫn cười, hai cánh tay vẫn quàng quanh cổ anh, nhưng nàng ngẩng đầu lui nhìn anh.

- Bất cứ đồ đạc gì của em. Đêm nay thì không di chuyển được rồi. Ngày mai cũng được.

Nàng từ từ rút tay ra khỏi cổ anh:

- Di chuyển à? Burke này, em đã nói với anh trước rồi mà, em không sống với anh ở đây được.

- Sự việc đã đổi thay rồi.

Anh nói gọn lỏn như thế, rồi với tay lấy chai rượu. Anh ước chi đây là ực ký. Nàng đáp:

- Vâng, nhưng vẫn không có gì thay đổi. Cái gì xảy ra đêm nay...

Nàng đã có những kỷ niệm đẹp nhất trong đời, nàng không muốn làm hỏng nó đi bằng cách nói chuyện về việc chia sẻ đời sống với anh, đời anh không thực chút nào hết.

- Em muốn nhớ lại những kỷ niệm này. Em muốn nghĩ rằng sẽ có lúc chúng ta có thể yêu nhau như thế này lại, nhưng như thế không có nghĩa là em sẽ hắt những đức tin của em qua một bên rồi chuyển sang làm tình nhân cho anh.

- Em là người anh yêu!

- Cũng chả nhằm nhò gì!

Nàng dợm bỏ đi nhưng anh đã nắm lấy vai nàng. Cái ly lăn xuống nền nhà vỡ toang.

- Anh muốn em, em không biết sao?

Ánh sáng của tình yêu đã thay đổi. Niềm tự hào đã khiến cho nàng giận dữ:

- Có phải anh cho tôi là phải đến ở đây để thuận tiện cho anh mỗi khi anh muốn tôi vào giường chứ gì? Này, tôi không phải công cụ cho anh hay bất kỳ ai. Mặc xác anh, Burke Logan ạ!

Nàng đẩy anh ra và tung hai chân ra khỏi giường, nhưng nàng bỗng bị anh kéo lui và bị kẹp dưới người anh:

- Anh thật chán em vì em cứ muốn làm cho anh bức mình.

- Anh tập cho quen đi. Bây giờ anh cắt tay đi. Tôi về đây.

- Không, em không được về!

Nàng nheo mắt lại:

- Anh không thể giữ tôi lại đây được.

- Phải cho bằng được chứ!

Rồi nàng vặn người để thoát ra. Trước khi anh kịp thấy được, nàng đã cắn vào cánh tay anh. Anh chửi thề, rồi hai người lăn từ đầu giường này đến đầu giường kia và anh vẫn giữ chặt nàng.

- Tôi thề với anh là lần sau tôi sẽ cắn cho chảy máu đấy. Bây giờ anh hãy để cho tôi đi.

- Câm mồm lại, đồ Ai Len cứng đầu điên khùng!

- Anh gọi như thế hả? - Erin rít hai hàm răng lại. Nàng nói tiếng Ai Len.

Anh tự nhủ: không phải lúc để đùa. Nhưng biết làm gì bây giờ.
Anh hỏi:

- Nói gì thế?

- Một lời thề độc đấy. Nó có nghĩa là: bà tôi là một phù thủy. Nếu anh may mắn anh sẽ chết yếu.

- Rồi để em thành góa phụ à? Không may tí nào cả.

- Có thể anh còn sống, nhưng anh sẽ đau đớn... mà anh nói cái gì thế?

- Chúng ta sẽ làm đám cưới.

Vì miệng nàng yếu đi rồi, xương nàng mềm đi rồi, anh thả nàng ra để mót vết thương trên tay mình:

- Anh vui mừng vì thấy rằng em vẫn còn tốt đấy!

Anh với tay lấy điều thuốc trên giường ngủ:

- Không nói gì hết sao, cô em Ai Len?

- Làm đám cưới à?

- Đúng vậy. Ngày mai chúng ta bay đi Vegas, nhưng chắc là Dee sẽ làm cho anh lo đấy. Anh định chúng mình sẽ làm giấy hôn thú rồi tổ chức đám cưới ở đây trong vòng ít hôm nữa.

"Ít hôm nữa", nàng lắc đầu cho tỉnh táo rồi ngồi dậy:

- Em chắc là rượu làm cho em rối trí mất!

Hay là rượu làm cho anh rối trí, nàng nghĩ: thật không thể hiểu nổi. Anh châm điều thuốc rồi nói:

- Anh muốn có em mà!

Giọng anh thành thực, anh định nói làm sao cho nàng dễ thông cảm nhất:

- Anh muốn có em, mà em lại không muốn sống với anh. Mà đây là một giải pháp hợp lý nhất.

- Giải pháp à?

Anh bình tĩnh phà hơi thuốc, làm như anh không quan tâm đến câu hỏi của nàng. Anh hỏi:

- Em định dành hết thời gian còn lại đêm nay để lập lại những điều anh vừa nói sao?

Nàng lại lắc đầu. Cố giữ bình tĩnh, nàng nhìn anh, cố tìm xem có dấu hiệu gì lạ không. Nhưng đôi mắt anh nhắm lại, mặt anh tỉnh khô. Anh là một tay bài gian bạc lặn, nên anh không chịu đánh những con bài chủ yếu mà anh đang có. Nàng hỏi:

- Tại sao anh lại làm đám cưới?

- Anh không biết. Trước đây anh chưa bao giờ làm đám cưới với anh hết.

Anh phà một hơi thuốc, rồi nói tiếp:

- Anh không định cưới hỏi gì hết. Anh chưa bao giờ hình dung ra việc ấy.

- Em nghĩ là anh đã bốc đồng rồi đấy.

- Anh không bốc đồng gì hết.

Burke nhìn đầu điều thuốc đang hút, rồi anh thổi tàn đi.

- Anh chưa bao giờ yêu cảm một người đàn bà nào làm đám cưới với anh hết, chưa bao giờ anh muốn người đàn bà nào làm đám cưới với anh hết. Mà anh chỉ yêu cầu em thôi.

- Anh có...

Nàng muốn hỏi "anh có yêu em không?" nhưng nàng không nói hết câu. Bất kỳ câu trả lời nào cũng không đúng hết, bởi vì nàng đã tự nêu lên câu hỏi. Nàng hỏi anh:

- Có phải anh đã nghĩ rằng những điều chúng chia xẻ đêm nay đủ để chúng ta làm đám cưới?

- Không phải thế! Nhưng chúng ta đã hiểu nhau quá rồi, chúng ta đã hiểu nhau đầy đủ rồi, em sẽ làm cho anh hạnh phúc, em sẽ làm cho anh phấn khởi, và em sẽ là người trung thực với anh. Anh không đòi hỏi gì nhiều hơn.

Rồi anh mạnh dạn nói tiếp:

- Anh sẽ cho em tất cả những gì em hằng mong ước. Một ngôi nhà xinh xắn. một cuộc sống an lành, em sẽ đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời anh.

Nàng nghe anh nói xong, ngẩng đầu lên. Thế là đủ rồi. Phải chăng nàng thật sự đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời anh. Nàng hỏi:

- Anh muốn thế thật sao?

- Anh ít khi nói ra những điều anh không muốn.

Vì anh muốn thế, anh với tay nắm lấy tay nàng, anh nói tiếp:

- Đời là một canh bạc, cô em Ai Len ạ, em nhớ chứ?

- Em nhớ.

- Nhiều cuộc hôn nhân tan vỡ vì người ta cứ nghĩ rằng với thời gian hôn nhân sẽ thay đổi được người bạn đời của mình. Nhưng anh không muốn thay đổi em, anh thích em vẫn là em thôi.

Anh nắm mấy ngón tay nàng đưa lên môi mình, và lòng nàng chỉ còn biết thổn thức, không còn phán đoán gì được nữa. Nàng nói:

- Em cũng nghĩ là em phải để cho anh sống theo sở thích của anh.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Dee ngồi cạnh Erin trên giường ngủ của nàng, bà thợ may đang đứng ráp chiếc áo cưới bằng sa tanh trắng cho cô em họ của chị. Dee nói:

- Việc xảy ra nhanh quá. Em hoãn thêm một ít thời gian nữa không được sao?

- Để làm gì?

Erin nhìn ra cửa sổ, nàng cứ sợ bà thợ may sẩy tay kim chích vào da làm cho nàng tỉnh dậy thấy mình nằm mơ mất.

- Để thư thả mà lo việc kỹ càng hơn. - Dee đáp.

- Có dành thời gian đến sáu tháng đi nữa thì em vẫn không thư thả được.

Nàng đưa một bàn tay lên phần áo ở trên ngực, nàng cảm thấy nét hài hòa của những viên ngọc trong veo nhỏ nhấn dính vào thân áo. Nàng có bao giờ dám mơ đến chiếc áo như vậy đâu? Thế mà hai hôm nữa thôi, nàng sẽ mặc chiếc áo này vào để làm vợ Burke. Làm vợ. Nàng cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy qua xương sống và nàng rùng mình khiến bà thợ may phải nói nho nhỏ để xin lỗi nàng:

- Cô McKinnon, cô xem nào. Tôi nghĩ là chắc cô sẽ hài lòng về chiều dài của chiếc áo. Theo tôi thì chiếc áo cô mặc sẽ rất đẹp cho mà coi. Chưa một phụ nữ nào mặc được thứ hàng này đâu nhé.

Erin nín thở, soi người vào chiếc gương đứng. Nàng nghĩ: chiếc áo thật là như trong mơ. Hàng ngàn viên ngọc lánh lánh trên nền sa tanh, chiếc áo sẽ lung linh rực rỡ trong ánh chiều tà. Chiếc áo như của nàng công chúa thời trung cổ, cánh tay áo vừa vạt đến cổ tay, và thân áo thả xuống ngang lai chiếc váy màu trắng như tuyết.

Nàng mãi miết ngắm nhìn, nên Adelia chen vào:

- Áo đẹp quá, thưa bà Viceroy. Bà làm xong trong vòng một thời gian ngắn như thế này, quả thật là một điều kỳ diệu. Chúng tôi rất biết ơn bà.

Bà ấy nhìn Erin đang mãi miết ngắm mình trong gương, bà đáp:

- Thưa bà Grant, bà biết cho là khi bà yêu cầu thì tôi bắt tay vào việc liền. Thưa cô McKinnon, cô có muốn thay đổi gì không?

- Dạ không, không, không thay đổi gì hết.

Nàng thận trọng sờ chiếc áo bằng đầu ngón tay như sợ chiếc áo sẽ tan biến dưới bàn tay mình. Nàng nói tiếp:

- Thưa bà Viceroy, tôi xin lỗi bà, chỉ vì đây là chiếc áo tuyệt nhất tôi chưa bao giờ thấy mà thôi.

Bà Viceroy bắt đầu làm những đường viền, bà nói:

- Thế nào chồng cô cũng lấy làm hài lòng cho mà coi. Giờ thì để tôi giúp cô cởi áo ra.

Erin đưa chiếc áo cho bà thợ may, nàng đứng yên trong chiếc quần lót mà Burke từng tháo trên giường ngày nào. Khi chiếc áo cưới mang đi rồi, nàng mặc vào chiếc váy bình thường, ngắn ngủn, nàng mới thông cảm với tâm trạng của nàng Lọ Lem thích cho mau đến giờ nửa đêm.

Bà thợ may lại nói tiếp:

- Theo tôi nghĩ thì áo dài và lưới trùm mặt rất thích hợp với lối tóc chải ngược lên, trông rất giản dị mà lại cổ kính.

Dee vẫn mãi nhìn cô em họ, chị nói nhỏ nhỏ:

- Tôi cho là bà nói đúng đó.

Erin đưa mắt nhìn ra cửa sổ như là nàng đang nhìn vào một bức tường trống vậy. Nàng nghe chị nói tiếp:

- Còn nữ trang thì nên dùng vừa phải thôi.

- Ý bà dễ nghe đấy!

- Xin cảm ơn bà, bà Viceroy.

Chị đứng dậy nói:

- Để tôi tiễn bà về.

- Bà không nên lên xuống cầu thang nhiều. Tôi biết lối đi mà. Tôi sẽ giao áo lúc mười giờ ngày kia.

Erin nghĩ: ngày kia, nàng cảm thấy hơi lạnh lại ngấm vào da thịt.

Sau khi đã đóng cánh cửa phòng ngủ, Dee nói:

- Bà ta thật đáng mến.

- Bà ấy thân hành đến đây thật quá tốt.

Vì cái thai đôi hình như phát triển hàng ngày, nên chị lại ngồi xuống. Chị nói:

- Tốt là một việc, còn công việc lại là việc khác. Bà ấy cũng muốn có cơ hội làm hài lòng bà Burke Logan chứ. Erin này... chị rất sung sướng cho em.Ồ, chị cảm thấy chị như con gà mẹ. Em có muốn thế không?

Erin đáp:

- Em không chắc cái gì hết.

Nói xong, nàng ngồi xuống giường:

- Em sợ mình ngốc nghếch mà thôi, và em cứ lo sợ, khi thức dậy lại thấy mình ở đang ở trang trại, và đó chỉ là nằm mơ!

- Chuyện thật mà, không phải mơ đâu. - Dee bóp tay nàng - em phải biết mọi chuyện xảy ra đều là thực cả.

- Em biết, đó là em lo mà thôi. Nhưng em yêu anh ấy lắm. Ước gì em biết anh ấy nhiều hơn. Ước gì anh ấy nói cho em biết về gia đình anh ấy, về bản thân anh ấy. Ước gì mẹ em có mặt ở đây, và bố với lại cả nhà. Nhưng...

- Nhưng...

Dee nhại lại, chị bước đến ngồi bên nàng. Nàng nói:

- Nhưng em yêu anh ấy. Thế là đủ, phải không chị?

- Đủ để khởi đầu cuộc sống.

Chị nhớ lại thời gian đầu của đời chị, chị đã yêu Travis một cách mù quáng, vô vọng. Thời gian đã cho chị tất cả, chị nói:

- Anh ấy cũng khó hiểu lắm.

- Nhưng chị thích anh ấy chứ?

- Chị luôn luôn có thiện cảm với Burke. Anh ấy là con người tốt, mặc dù anh cứ thích đung ai để ý tới anh. Anh ấy cục mịch, nhưng chị tin là anh sẽ kiếm đủ cách để tránh làm cho người mình yêu đau đớn.

- Em không biết anh ấy có yêu em không nữa!

- Thì việc này là gì đây?

- Không thành vấn đề.

Erin đáp nhanh như thế, rồi nàng đứng dậy đi trong phòng:

- Bởi vì em yêu anh ấy, thế là đủ cho chúng em rồi.

- Nếu anh ấy không yêu em thì tại sao anh ấy lại muốn cưới em.

- Anh ấy thèm muốn em!

Tốt hơn là nên đối diện với vấn đề, đương đầu với nó, khi nàng quay lại chỗ Dee ngồi, nàng đã tự nhủ như thế. Và vì Dee phải đương đầu với vấn đề, chị phải lựa chọn từ ngữ cho thật khéo... Chị nói:

- Chị biết. Hôn nhân rất quan trọng cho ai chỉ vì lòng ham muốn, lại còn quan trọng hơn đối với những người như Burke. Nếu không nói nên lời được, có lẽ vì anh ấy không biết cách diễn đạt nên lời mà thôi.

- Không thành vấn đề. Em không cần thiết tới lời nói!

- Tất nhiên là em không cần rồi.

- Vâng, đúng thế.

Nàng quay lại, thở dài:

- Nhưng cứ đợi rồi hay.

- Có người rất bình tĩnh trước khi họ nói ra những gì có trong lòng họ.

- Chị thật tốt với em.

Erin đưa cả hai tay nắm lấy tay của Dee:

- Em thật hạnh phúc, dù sao thì em cũng sẽ làm cho anh ấy hạnh phúc.

o O o

Hai ngày sau, khi nàng đứng trên cầu thang, tay bầu chặt vào cánh tay của bác Paddy, thì nàng không thiết đến những mỹ từ nữa, mà nàng cứ sợ mình không đi xa hơn được trong cái tiền sảnh này, nơi đây hôn lễ sẽ được cử hành, âm nhạc đã trỗi lên. Thực thế, nàng không còn nghe gì được nữa. Nàng bước một bước rồi dừng lại. Rồi nàng cảm thấy bác Paddy vỗ vỗ trên tay nàng để trấn an:

- Nào cháu, cháu tuyệt đẹp đấy. Hôm nay chắc bố cháu tự hào về cháu lắm.

Nàng gật đầu, hít thở mấy hơi thật dài, rồi bước xuống.

Burke thấy quá ngọt ngào trong bộ đồ đại lễ. Nếu anh được tùy tiện, anh sẽ vào nhà trong, nói đôi lời rồi ra. Thế là xong lễ. Đàng này Dee buộc anh phải làm lễ cưới hẳn hoi. Chị bảo: "Đơn giản thôi mà", Burke nghĩ lại, anh thấy buồn cười. Một phụ nữ phải có một lần trong đời được uống rượu mạnh, được tặng hoa chứ. Chị không được cái hân hạnh này nên chị muốn em phải được như thế. Anh đành thông cảm cho chị. Chị phải thế thôi.

Lễ cưới đơn giản mà chị đã hứa, nay phình to thành một buổi trình diễn có đến hai trăm người tham dự, xem anh làm trò. Ngôi nhà đầy hoa hồng trắng và hồng, và anh đành phải đóng mãi bộ đại lễ. Chị đã đặt một cái bánh năm tầng và rượu sâm banh đầy một hồ nước. Như thế chưa đủ cho anh mời một bộ tam tấu vĩ cầm để anh hoàn thành lời cam kết hay sao?

Burke đứng chống nạnh hai tay, mặt anh có vẻ thờ ơ lãnh đạm, anh tự hỏi mình đang làm cái quái gì thế này?

Thế rồi anh trông thấy nàng.

Tóc nàng lấp lánh, gọn sóng dưới lớp khăn voan màu trắng. Nàng có vẻ xanh xao, nhưng đôi mắt nàng nhìn anh dạn dĩ. Tại sao chưa bao giờ anh thấy nàng bé bỏng, mong manh khi nàng sắp trở thành một phần vĩnh viễn trong đời sống của anh như thế này? Vĩnh viễn. Anh nhận thấy chột thoáng hiện một chút kinh hoàng trong người anh. Thế rồi nàng cười, từ tốn, phân vân. Anh đưa bàn tay ra.

Những ngón tay nàng lạnh. Cũng may là mấy ngón tay của anh cũng lạnh. Nàng nắm thật chặt rồi quay mặt qua phía ông mục sư.

Thủ tục diễn ra không lâu. Chỉ đôi lời trong một thoáng thôi. Nàng cảm thấy chiếc nhẫn đang lồng vào ngón tay nàng, nhưng nàng vẫn nhìn anh. Bàn tay nàng cứng cáp khi nàng nhận chiếc nhẫn vàng nơi tay Dee để đeo vào ngón tay cho Burke.

Thế là xong. Anh vén tấm khăn voan lên, sờ vào làn da ấm áp trên mặt nàng. Anh hôn vào đôi môi nàng, nhẹ nhàng rồi chuyển sang mạnh mẽ. Erin bật cười, nàng quàng tay ôm lấy cổ anh. Thế là họ đã thành vợ chồng.

Ngay cái lúc nàng trở thành vợ anh, thì nàng bị lôi bừa đi, để nào là chúc tụng, nào là khen ngợi, nào là ganh tỵ.

Sự thể trở thành một giấc mơ. Nhạc trời dậy, khách lạ, rượu vang hảo hạng. Nàng bị người ta bao quanh hỏi han đủ thứ. Máy ảnh chớp liên hồi. Có món trứng cá muối và những món ngon vật lạ, rồi trái cây quý hiếm lấp lánh như kim cương dưới ánh đèn. Erin phải trả lời người ta, phải cười chào khách khứa, nàng ước chi được đi khỏi nơi đây xa đến hàng ngàn dặm cho khỏe.

Rồi nàng khiêu vũ với Burke, và mọi người lại quay về chuyện trò với nhau.

Tựa má vào má anh, nàng nói:

- Cho đến bây giờ em vẫn không tin được. Em luôn luôn mơ có được như ngày hôm nay. Có phải chúng ta làm đám cưới thật không, hay là em đang nằm mơ đây?

Anh nâng hai bàn tay nàng lên, lấy một ngón vuốt lấy chiếc nhẫn nàng đang đeo, anh đáp:

- Chiếc nhẫn thật đẹp chứ.

Nàng nhìn xuống, mỉm cười, rồi nín thở, nàng nói:

- Ô, Burke, chiếc nhẫn đẹp quá!

Nàng quá kinh ngạc, bèn lật úp bàn tay lên để thấy những viên kim cương và những hạt saphia lỏng lánh:

- Em chưa bao giờ trông đợi có ngày như thế này.

- Em đã hưởng được một giờ rồi đấy, em không thấy sao?

- Có. Cảm ơn anh!

Bây giờ mà khóc thì có vẻ ngốc nghếch quá, nhưng nàng vẫn cảm thấy nước mắt lưng tròng. Nàng mừng vì nhạc đã ngưng chơi trong khi nàng còn kèm chế được mình. Nàng nói tiếp:

- Em đi đây trong một chốc, em sẽ trở lại.

- Em nên mau trở lại, một mình với đám đông này, anh chán lắm!

Nàng bậm ngón cái trong lòng bàn tay để sờ chiếc nhẫn khi nàng bước lên thang lầu. Nàng thấy cần phải lánh mặt một chốc. Để trầm tư, để cho quen, để tin tưởng.

Bước vào bên trong phòng ngủ, nàng tựa lưng vào cửa rồi nín thở. Nàng nghĩ: đêm nay, phòng này là của mình. Cũng như Burke sẽ là - đã là - chồng nàng. Nàng sẽ ngủ trên giường này, thức dậy

trên giường này, dọn dẹp mền ra, sửa sang mùng màn. Rồi đến một ngày nào đó, cuộc sống sẽ trở nên bình thường.

Không được. Nàng ngẫm nghĩ, nàng cười, nàng thấy thảnh thơi. Cuộc sống sẽ không bình thường được. Nàng sẽ không để cho nó trôi qua bình thường. Kể từ hôm nay, cuộc sống của nàng sẽ đặc biệt. Bởi vì nàng đã yêu, đã phụ thuộc vào người khác rồi.

Nàng sờ vào má mình để xem thử nó lạnh hay nóng, nàng dợm mở cửa. Ba người đàn bà đang trên đường đi xuống cầu thang, họ chuyện trò với nhau:

- Dĩ nhiên là vì gã có tiền!

Đó là giọng của một người đàn bà mà Erin đã gặp đến dự tiệc ở nhà Adelia, một người có mái tóc bạch kim rất đẹp và mặc bộ đồ lụa có vân sóng:

- Tóm lại là cô ta không biết rõ gã. Sao cô ấy lại có thể lấy gã được nhỉ? Các bà có biết là cô ấy ở Ai Len mới sang để làm cho gã ta mà.

Cô nàng tóc vàng cao lêu nghêu hôm đến dự tiệc nhà Adelia đóng mạnh cái nắp ví đầm, lên tiếng:

- Cũng lạ là cái anh Burke này lại đi cưới một kẻ vô danh như thế, anh ấy có thể lấy một đám ngon lành trong vùng này lắm chứ.

Người thứ ba nhún vai khi bà tóc bạch kim nhìn vào mặt mình, bà đáp:

- Tôi cho là hai người đó rất đẹp đôi. Thật đấy, Dorothy à, đàn ông họ không vô có mà lấy vợ đâu.

Bà tóc bạch kim đáp:

- Chắc là cô ta đã có một vài thủ thuật gì đấy rồi. Thủ thuật ngủ với đàn ông, rồi tôn thờ họ. Đàn ông thường bị các ngón này làm mê hoặc và họ mê mẩn ngay. Theo tôi thì anh chàng sống với nàng một năm là cùng. Nếu nàng khôn ngoan thì hãy kiếm một chỗ ở ngon lành đi - bắt đầu với chiếc nhẫn cưới anh ấy tặng cho đấy. Anh ấy đặt ở nhà hàng Cartier đấy nhé. Bà biết mấy không, mười ngàn đồng! Với một gái quê mà khởi đầu như thế cũng hiếm lắm.

Cô nàng tóc vàng sửa lại mái tóc khi họ đã đến đầu cầu thang, cô ả góp ý:

- Cũng khoái, để chờ xem cô ta vật vã cố vươn mình lên nấc thang xã hội trong những tháng sắp tới đây.

Bà tóc bạch kim hất nhẹ nắm tay rồi tuyên bố:

- Cô ấy không thuộc vào nhóm chúng ta đâu!

Erin đứng yên, bàn tay đặt lên nắm cửa, nàng nhìn họ đi xuống cầu thang. Không thuộc vào họ được ư? Sau cú sốc ban đầu ấy, nàng thấy giận run người. Nếu nàng muốn thì tha gì. Chúng chỉ là bọn gà mái già lẻo mép không có việc gì làm ngoài việc bới móc, đoán mò về những ý nghĩ của người khác mà thôi.

Vì Burke ấy có tiền ư? Có phải mọi người đều tin rằng nàng lấy anh vì anh giàu không? Anh cũng nhĩ như thế ư? Nàng tự hỏi như thế, bỗng nàng cảm thấy một cơn sốc rất mới mẻ áp lấy người nàng. Khi nàng buông cái nắm cửa ra, nàng thấy mình giận quá. Ôi, lạy Chúa nhân từ, có phải anh đã nghĩ thế không? Có phải anh nói với nàng anh sẽ cho nàng cái gì nàng muốn, là anh có ý đó không?

Nàng lại đặt hai bàn tay lên má, nhưng má nàng không còn lạnh nữa. Phải chăng anh tin rằng nàng lấy anh là vì của cải của anh, chứ không phải vì anh? Nàng chưa làm gì để tỏ cho anh biết mà, Erin thấy lòng mình thất lại.

Nhưng nàng sẽ làm. Ngẩng đầu lên, nàng bước ra khỏi phòng. Nàng sẽ tỏ cho anh biết, nàng sẽ cho anh thấy nàng lấy anh là vì anh, chứ không phải vì ngôi nhà xinh đẹp của anh, hay là trang trại phong phú của anh. Còn những người đàn bà kia thì mặc xác họ.

Khi nàng bước xuống các bậc thang lần này, nàng không còn vẻ cô dâu nhột nhột thơ ngây nữa. Sắc mặt nàng hồng hào, mắt nàng sẫm đen. Nàng nghĩ: mình không thuộc vào bọn họ, nhưng mình phải tìm cách hòa nhập vào họ. Nàng sẽ làm cho Burke tự hào vì nàng. Mỉm cười, nàng tiến đến những người phụ nữ mặc đồ lụa có vân sóng. Nàng lên tiếng:

- Tôi rất vui sướng là hôm có bà đến dự.

Bà ta gật đầu chào duyên dáng, vừa nhấp sâm banh:

- Tôi không muốn mất một dịp vui như thế, thưa cô. Cô thật là một cô dâu đáng yêu.

- Xin cảm ơn bà. Nhưng một người đàn bà chỉ đóng vai cô dâu một ngày mà phải làm vợ suốt đời. Nếu bà cho phép, tôi xin lỗi bà.

Nàng bước ngang qua gian phòng, chiếc áo dài nhấp nhô tuyệt đẹp. Mặc dù Burke đang bị khách khứa bao quanh, nàng cũng đi thẳng đến anh, quàng hai tay ôm lấy anh, hôn anh thật lâu cho đến khi mọi người chung quanh phải xì xầm và cười khúc khích. Nàng chỉ nói gọn lỏn:

- Em yêu anh, Burke. Em mãi mãi yêu anh.

Anh không hiểu những lời nàng nói có làm cho anh xúc động hay không, nhưng ít ra anh cũng thấy đây là những lời nàng chưa nói ra chân thành như thế bao giờ. Anh cảm thấy xôn xao trong người khi thấy nàng cười. Anh nói:

- Có phải em đến chỉ để nói thế thôi sao?

- Không phải, nhưng em thấy đã quá trễ rồi mà chưa nói với anh được.

o O o

Anh cứ nghĩ không bao giờ mời hết khách ra cửa được. Không ai thích tiệc tùng và uống rượu sâm banh nhiều như giai cấp thượng lưu hết.

Erin đứng giữa tiền sảnh, hai tay chắp vào nhau:

- Phải cần đến một đạo quân mới thu dọn ngăn nắp được.

- Không có ai đi qua cửa này trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ đâu.

Nàng cười, nhưng nàng đã tỏ ra mệt mỏi và bồn chồn. Nàng nói:

- Em lên lầu thay áo đã.

Trước khi nàng đi, anh nắm lấy hai tay nàng:

- Chờ anh một tí. Anh phải nhắc cho em biết là em đẹp lắm. Anh đã hết sức bồn chồn khi đứng đây chờ em!

- Thế à?

Nàng áp sát người vào anh, nụ cười rạng rỡ:

- Ôi, em sợ muốn chết. Em phải đóng cửa để thay áo quần chứ.

- Anh đã bắt được em rồi.

- Em mong được thế. Vì ở đây với anh an toàn hơn ở đâu hết.

Hai bàn tay anh ôm lấy khuôn mặt nàng:

- Em không có dịp may nào nữa để so sánh với người khác đâu.

- Với em thì không thành vấn đề.

Nhưng anh vẫn phân vân. Anh là người đàn ông duy nhất nàng quen biết. Bây giờ thì anh phải làm hết mình để cho nàng thấy anh là người duy nhất nàng mong đợi. Thế cũng ích kỷ đấy, nhưng một kẻ yếu thế thì phải dùng những biện pháp yếu thế thôi. Anh lại hôn nàng, trong lúc môi anh đang dính chặt môi nàng, anh bế nàng lên, nói:

- Không có ngưỡng cửa nào để bế em qua hết.

Mắt nàng tinh nghịch nhìn anh:

- Có ngưỡng cửa ở phòng ngủ đấy!

- Anh đã bảo em là người anh yêu mà.

Nói xong, anh bế nàng lên lầu. Rosa đã để sẵn rượu sâm banh ướp lạnh trong giỏ và hai cái ly. Nàng nói:

- Burke, anh để cho em mười phút được không?

- Ai giúp em cởi áo dài ra?

- Em chứ ai. Để chú rể làm việc này sẽ gặp vận rủi đó. Mười phút thôi.

Khi anh để nàng xuống, nàng lặp lại:

- Em cởi nhanh thôi.

Anh nhún vai rồi lúi trong tủ ra một chiếc áo ngủ:

- Theo anh thì cho cái áo này đi đâu để rộng chỗ cho em.

- Cám ơn anh!

Anh không để cho nàng đến hơn một phút, nhưng nàng cũng đã xong xuôi. Nàng vẫn mặc áo trắng, nhưng chiếc áo cưới như một làn mây hạ xuống, nhấp nhô theo từng hơi thở của nàng. Tóc nàng xõa xuống ngang vai, Màu đỏ của tóc nổi bật trên màu trắng như tuyết của da mặt nàng. Anh từ từ đóng cửa lại rồi nhìn nàng thỏa thích, anh nói:

- Anh không ngờ chiều nay em lại đẹp đến thế!

- Em muốn đêm nay là đêm đặc biệt. Em biết hai ta đã... hai ta đã sống cùng nhau, nhưng...

- Đây là lần đầu anh ngủ với vợ.

Nàng đưa hai bàn tay cho anh, đáp:

- Vâng, em muốn anh yêu em. Em muốn anh yêu em hơn cả trước đây nữa. Giá mà anh...

Bây giờ mà còn đỏ mặt thì quả là ngốc nghếch. Nàng đã có chồng rồi mà:

- Giá mà anh dạy cho em làm được việc gì.

- Erin!

Anh không biết nói gì. Anh không thốt được nên lời. Nhưng anh nắm lấy tay nàng rồi hôn mạnh lên mắt nàng:

- Anh có cái này cho em đây.

Khi anh lôi trong túi ra một cái hộp đưa cho nàng, nàng liếc môi rồi nói:

- Burke, em không muốn anh phải mua quà cho em.

- Nếu anh không mua thì làm sao anh vui được khi nhìn em?

Anh mở hộp ra. Một chiếc vòng kim cương gắn một hạt sapphire thật tuyệt.

-Ồ, Burke!

Nàng muốn khóc vì món quà đẹp quá. Nàng muốn khóc vì nàng sợ anh nghĩ là nàng đòi hỏi anh phải mua. Nàng nói với anh:

- Chiếc vòng tương xứng với chiếc nhẫn quá.

- Em nhận xét đúng đấy.

Nhưng anh nhìn nàng, anh nhíu mày khi thấy ánh mắt của nàng:

- Em không thích sao?

- Dĩ nhiên là em thích, món quà quá sang trọng. Em chỉ sợ em đeo không xứng thôi.

Anh bật cười khi nghe nàng nói, rồi quay người nàng vào chiếc gương soi:

- Ngốc ời là ngốc. Làm ra để mà đeo chứ. Em xem đi.

Anh đeo quanh cổ nàng. Hạt sophia màu sẫm nổi bật lên trên màu da của nàng và trên kim cương lóng lánh:

- Nếu phụ nữ không đeo đá quý thì sắc đẹp của chúng dùng để làm gì? Em sẽ còn cần nhiều hơn nữa. Chúng ta sẽ mua nhiều thứ nữa khi mình đi hưởng tuần trăng mật.

Anh hôn vào yếm hầu của nàng. Anh hỏi:

- Em muốn đi đâu? Paris nhé? Aruba được không?

Nàng nghĩ: Ai Len, nhưng nàng lại sợ anh cười. Nàng đáp:

- Theo em thì ta hoãn một thời gian đã. Nhìn chung thì lúc này là lúc bận rộn nhất trong năm của anh. Cuộc đua sắp đến rồi. Chúng ta đợi ít tháng nữa rồi hãy đi, nhé?

- Nếu em muốn thì được thôi.

Anh đặt chiếc vòng cổ lại vào hộp, rồi anh quay nàng lại về phía anh, anh hỏi:

- Erin, có gì sai sót không?

- Không có gì. Vì mới mẻ quá mà thôi... Burke này, em xin thề với anh em sẽ không làm gì để anh phải xấu hổ đâu.

- Tại sao em lại nói thế?

Hết kiên nhẫn nổi, anh nắm lấy hai tay nàng, kéo nàng ngồi xuống giường:

- Anh muốn biết em đang suy nghĩ gì trong đầu?

- Không có gì hết.

Nói xong, nàng đâm ra giận mình vì nàng bao giờ cũng như cuốn sách mở rộng cho anh thấy hết tâm trạng của mình, trong lúc đó nàng lại không hiểu nổi mình:

- Chỉ vì hôm nay em nhận ra em không thích ứng với khách khứa của anh và nếp sống của họ.

- Khách của anh à?

Anh cười không được vui và làm cho nàng căng thẳng.

- Em không hiểu gì về khách của anh hết, cô em Ai Len ạ! Thế là em may mắn quá rồi. Nếu em muốn nhắc đến những người khách của anh có mặt ở đây hôm nay, thì hai phần ba trong số họ chưa bằng ngón tay út của em đâu.

- Nhưng em cứ nghĩ là anh thích họ. Anh là bạn của họ, là người hợp tác làm ăn với họ.

- Hầu hết là người hợp tác. Và họ thay đổi tùy lúc. Chúng ta có thể đi dự tiệc, em có thể tham gia các câu lạc bộ hay các ban này ban nọ tùy thích. Còn nếu em không ưa họ, thì cũng chẳng sao đối với anh hết.

Nàng cứ nằng nặc:

- Anh sống bằng nghề đua ngựa, và khi lấy anh rồi em cũng sống bằng nghề này. Em không muốn bất cứ ai nói rằng anh đã cưới một kẻ vô danh, không biết thích hợp được với cuộc sống này.

Anh lẩm bẩm:

- Có kẻ nói thế à?

Nàng không nói ra những điều mà anh thấy được rõ ràng trong mắt nàng, anh nói:

- Em nghe anh đây. Chúng ta chỉ nói đến điều chúng ta nghĩ mà thôi. Anh cưới em vì em là người anh thích.

Nàng lấy hai tay ôm lấy mặt anh:

- Em cũng thế, em xin thề với anh như thế.

Nàng dán môi vào môi anh với bao nỗi đam mê, với tình yêu thương, với nỗi ước muốn trong lòng nàng.

Nàng muốn đêm nay phải là đêm đặc biệt, nghĩa là phải có nhiều rượu sâm banh pha thêm nhiều rượu mạnh vào. Nghĩa là phải cho anh thấy nỗi lòng của nàng, cái nỗi lòng mà nàng mới hiểu ra. Đó là tình yêu vô bờ của nàng. Quàng hai tay quanh cổ anh, nàng dán môi vào môi anh, nàng từ từ nằm xuống giường. Chiếc giường cưới.

Anh đã cho nàng thấy tình yêu là gì. Bây giờ nàng mong mình sẽ đáp lại tình yêu ấy cho anh. Vì nàng thiếu kinh nghiệm, cho nên nàng chỉ làm theo trái tim. Nàng không biết đàn ông muốn gì nữa ngoài nhu cầu và lạc thú, nhưng nàng muốn cố cư xử với anh thật dịu dàng, cho anh hưởng thật nhiều êm ái như anh đã cho nàng.

Nàng ngần ngại rồi đặt môi vào cổ anh. Nàng cảm thấy mạch máu anh chảy mạnh dưới môi nàng. Nàng mỉm cười trên da thịt anh. Vâng, nàng phải cho anh cái gì.

Nàng thích cách phản ứng của cơ thể anh dưới hai bàn tay nàng, cơ bắp cuộn cuộn căng phồng dưới mấy ngón tay của nàng. Nàng banh chiếc áo ngủ của anh ra, vẽ thềm thuồng. Khi nàng thấy anh căng thẳng, nàng liền thôi mơn trớn, mỉm cười ra chiều hối lỗi.

Anh cười, nắm lấy tay nàng, kéo nàng vào người anh, anh nói:

- Anh muốn em là của anh.

Nàng ngửa đầu ra đằng sau. Anh thấy nàng như một nữ thần, mái tóc đỏ chảy dài hai bên vai, cơ thể mảnh mai rắn chắc, dẻo dai, hòa hợp bỗng bênh với cơ thể anh. Anh muốn cứ ôm mãi nàng như thế này, cứ được thấy nàng mãi như thế này trong tâm trí anh.

o O o

Sáng hôm đầu tiên Erin thức dậy thành bà Logan, trời đang mưa xuân. Nàng nghĩ: trời thật đẹp. Mỉm cười, nàng quay qua phía Burke. Anh đi đâu mất. Nàng bỗng thấy khiếp sợ vì cứ nghĩ đây là giấc mơ, nàng ngồi bật dậy.

- Em thường ngủ dậy như vậy sao?

Nàng thấy Burke đang đứng bên kia phòng, đang gài thắt lưng và nhìn nàng:

-Ồ không, em cứ tưởng...

Không phải mơ. Dĩ nhiên không phải là nằm mơ rồi. Nàng cười mình rồi lắc đầu, nàng đáp:

- Không sao. Anh đi đâu bây giờ thế?

- Xuống chuồng ngựa.

- Sớm thế ư?

- Bảy giờ rồi!

- Bảy giờ á?

Nàng lấy tay dụi mắt vừa vùng đứng dậy.

- Em đi làm điểm tâm cho anh.

- Có Rosa lo liệu. Em nên ngủ thêm nữa đi.

- Nhưng em...

Nàng muốn làm điểm tâm cho anh. Đó công việc nhỏ nhặt và rất đẹp mà một người vợ phải làm cho chồng. Nàng muốn ngồi ở nhà bếp với anh, nói chuyện công việc trong ngày sắp đến và cùng nhớ lại đêm qua. Nhưng anh đã mang bột vào. Nàng nói:

- Em không mệt. Em xuống làm sổ sách đây.

- Em làm cẩn thận quá rồi, nên nghỉ ngơi ít hôm đi. Thực vậy, chúng ta đừng nói đến chuyện ấy nữa, mà em cũng không cần phải tiếp tục công việc, nếu em không thích.

- Nào, dĩ nhiên là em phải làm tiếp chứ. Đây là lý do em đến đây.

Anh nhướn mày lên khi nàng đang xếp chiếc áo ngủ:

- Mọi việc thay đổi rồi. Anh không muốn vợ anh phải đóng chặt người trong văn phòng suốt cả ngày.

- Nếu không có gì thay đổi, thì em vẫn thích làm việc - thấy người không thoải mái nàng bèn xếp mấy tấm mền và nói tiếp: - Nếu anh không thích em làm sổ sách nữa, em sẽ tìm công việc khác để làm.

- Anh không cần biết là em làm hay không, anh chỉ muốn em phải biết lựa chọn công việc. Em làm gì thế?

- Em làm giường, được chứ?

Anh bước đến nắm lấy hai bàn tay nàng:

- Rosa cũng dọn dẹp cả giường ngủ!

- Không cần để cho chị ấy làm công việc của em - của chúng ta.

- Đây là việc của chị ấy.

Anh hôn mắt nàng, rồi thay đổi ý, anh kéo nàng vào lòng. Anh dán môi vào môi nàng, anh nói nhỏ:

- Chào em nhé.

Môi nàng uốn nhẹ lên, nàng đáp:

- Chào anh!

- Anh sẽ trở lại trong vòng vài giờ sau. Sao em không đi tắm một cái?

Khi cửa đóng lại, Erin vòng hai tay với nhau. Tắm à? Ngày đầu tiên làm vợ anh, nàng đã không chuẩn bị bữa điềm tay hay là không làm giường mà còn tắm à? Bước đến tắm gương soi, nàng ngắm mình trong đó. Nàng chẳng thấy mình khác gì cả. Nhưng cảm nghĩ lại không biểu lộ ra ngoài. Từ chối làm tình nhân của Burke mà nay thì có gì là vai trò làm vợ đâu, không lỗi bịch à?

Lấy anh vì anh giàu.

Erin đi khỏi tắm gương. Mặc xác nó. Hơn bảy giờ rồi, nàng phải đi làm việc.

Rosa cũng không để cho nàng làm việc như Burke vậy. Không có lý do nào để cho "bà" làm việc kia. Không có lý do nào để cho "bà" làm việc này. Có lẽ "bà" thích đọc sách ngoài trời. Nói tóm lại, ở đây nàng thật vô dụng, nàng ngấm ngấm như vậy. Nàng nhất định: phải thay đổi hết!

Nàng đắm vào công việc giấy tờ. Khi Burke không trở về ăn trưa, Erin làm các công việc bằng tay chân. Nàng đổ đầy một xô nước nóng với xà phòng, nàng lấy một miếng xốp rồi xách nước ra tiền sảnh. Ly đĩa đã rửa sạch sẽ xong rồi, nhưng Rosa chưa lau nền nhà. Erin cảm thấy sung sướng khi làm việc này.

Đây là nhà mình kia mà, nàng tự nhủ như thế khi nàng lội bì bõm trong nước xà phòng. Nền nhà của mình cơ mà, mình chùi rửa theo ý thích của mình.

Burle băng mình dưới mưa, anh nghĩ rằng con ngựa anh đã đưa đến Charles Town đêm kia chắc đạt được hiệu quả trên đường đua lầy lội. Anh lại nghĩ đến việc dẫn Erin đi một chuyến đến Virnigia để xem trận đua. Dịp này sẽ cho anh cơ hội giới thiệu nàng với đám đông.

Lạy Chúa, sáng nay trông nàng đẹp quá, mắt sẫm đen, nước da mịn như sương. Anh không chắc là anh làm đúng cho nàng khi anh lôi nàng vào cuộc hôn nhân này hay không, nhưng anh chắc là anh đã làm một công việc đúng đắn của anh. Anh không nhớ trước đây anh cứ cảm thấy mình không được yên ổn ra sao, hay là hàng ngày anh cứ nghĩ đến một cuộc sống ổn định như thế nào.

Anh có thể cho nàng những gì nàng cần thiết trong đời sống. Tiền bạc không thành vấn đề với anh, vì vậy anh không cần biết nàng chi tiêu ra sao. Đáp lại, nàng sẽ cho anh cuộc sống căn bản, cuộc sống mà anh không biết là anh phải cần đến.

Vào trong nhà, anh rũ nước mưa khỏi tóc rồi đi tìm nàng. Khi anh vào trong tiền sảnh, anh ngừng lại. Nàng đang bò trên nền nhà, kỳ cọ. Khi nghe tiếng bước chân của anh, nàng ngược mắt nhìn lên. Anh kéo nàng đứng dậy.

- Em làm cái quái gì thế?

- Hả, em chùi nền nhà! Hôm qua, tiệc tùng nên nền nhà rất dơ. Anh phải kinh ngạc vô cùng khi thấy mọi người đổ đồ xuống và họ không thềm nhặt lên. Burke, anh làm tay em đau quá.

- Anh không bao giờ muốn thấy em quỳ gối trên nền nhà nữa, em hiểu không?

- Không, không được. Em không nghe lời anh đâu.

Nàng vừa nhìn anh vừa xoa cánh tay. Nàng biết anh giận lắm khi nàng nhìn vào mắt anh. Anh nói:

- Vợ anh không chùi nền nhà.

Anh quay gót dợm đi, thì nàng giữ anh lại:

- Khoan đã. Vợ anh chùi nền nhà nếu vợ anh thích làm, và anh đừng có gọi "vợ tôi" khi vợ anh là đồ chơi nhốt trong lồng. Anh có chuyện gì không?

- Anh không cưới em để em chùi nền nhà như thế.

- Không, không làm bữa điểm tâm cho chồng, không dọn dẹp giường mền, thế đấy. Vậy thì tại sao anh lại cưới em.

- Anh sẽ cho em rõ.

- Được rồi.

Nàng buông tay khỏi cánh tay anh:

- Em mong anh sẽ giải thích cho em rõ. Nếu không thì em lại là tình nhân của anh mất, dù là một tình nhân hợp pháp.

Anh đã cố gắng hết sức để kìm hãm cơn giận lại. Nhưng không được, anh nói:

- Em đừng có khùng. Bỏ cái xô nước ở đây.

- Anh nhớ cho là nói năng phải đạo sẽ biến người ta từ sợ sệt sang yêu thương đấy.

Nàng đắp lại anh như thế, rồi đưa chân đá cái xô nước làm cho xà phòng đổ lênh láng trên nền nhà:

- Em rất sung sướng cứ để mặc xác tất cả ra đấy.
- Em đi đâu đấy?

Nàng ngoái lại nói:

- Em không biết. Chắc là em đi khắp nhà vì em không được phép mó tay vào bất cứ thứ gì hết.
- Thôi đi.

Anh nắm lấy tay nàng khi nàng nhào sang phòng khác, nhưng nàng đã vùng khỏi anh và đi tiếp. Anh nói:

- Thôi, Erin, em muốn mó vào cái gì tùy ý, nhưng em không được chùi nền nhà.
- Em thấy đã đến lúc chúng ta phải có nguyên tắc rõ ràng với nhau.

Nàng đẩy cửa đi vào nhà tắm nắng. Hơi ấm làm cho nàng dễ chịu. Nàng nói:

- Phải được sờ mó và xem xét công việc.
- Em đừng có hành động như đồ ngu ngốc thế!
- Hả?

Nàng quay lại nhìn anh và gần như làm rơi một chậu phong lan:

- Em là đồ ngu hả? Ngoài kia là đồ khùng, còn đây là đồ ngu. Này, em nổi điên lên vì nhà cửa nhóp nhúa đấy.

- Anh cho là em đến đây để khỏi làm những việc đó, vì em muốn làm những công việc khác hơn là rửa bát đĩa.

Nàng từ tốn gật đầu:

- Đúng, em đến nước Mỹ là vì thế, nhưng đó không phải là lý do khiến em lấy anh. Có lẽ em đã làm cho bao kẻ khác nghĩ là em lấy anh vì tiền, vì nhà cửa của anh, chứ không phải vì anh. Hôm qua em đã nói cho anh biết là em yêu anh. Anh không tin em sao?

- Anh không biết.

Anh vuốt tay lên mặt để cố bình tĩnh lại, để suy nghĩ chín chắn hơn, để lập luận vững vàng giúp anh giải quyết vấn đề. Anh hỏi:

- Tại sao lại phải nêu vấn đề như thế?

Nàng phải quay mặt đi vì nàng thấy đau đớn quá không dám nhìn vào mặt anh. Nàng nói:

- Em chân thật khi nói điều ấy, nhưng anh nghĩ sao thì tùy anh. Không có vấn đề gì hết.

Nàng bê lên một chậu đồ gốm và với chủ tâm, nàng ném nó xuống nền nhà vỡ tan tành. Nàng nói:

- Anh khỏi lo, em không dọn cho sạch đâu.

- Em đã xong chưa?

- Em không biết.

Nàng vòng hai tay lại, đưa mắt nhìn hồ nước trong veo. Anh quàng tay ôm lấy vai nàng. Có lẽ nàng nên thương anh chút đỉnh. Nàng ngoe nguẩy chắc là khùng quá rồi, khùng hơn anh nữa. Anh nói:

- Mẹ anh đã còng lưng lau nền nhà cho thiên hạ suốt cả đời người. Bà mất năm có bốn mươi tuổi. Erin, anh không muốn em quỳ gối lau nền nhà cho ai hết.

Khi anh dợm rút tay thì nàng nắm lấy tay anh:

- Đây là chuyện đầu tiên anh tâm sự với em.

Nàng quay người lại, ôm lấy anh. Nàng hỏi:

- Anh có thấy nếu anh không cho em làm gì hết, anh sẽ làm cho em điên lên không?

- Thì em cứ chiều theo ý anh đi.

- Thôi được, em đồng ý. Vì em yêu anh đấy, Burke ạ.

- Thế thì em hãy vui lên đi.

Nàng nghiêng đầu ra sau, cười toe toét với anh:

- Em vui đây. Em chỉ thích đấu tranh đấy thôi.

Anh lấy ngón tay vuốt sống mũi nàng, anh nói:

- Anh rất sung sướng được em nghe lời. Em đã tắm chưa?

- Chưa, em bận làm sổ sách rồi bàn việc với Rosa một lúc.

- Cả một ngày bận rộn, bây giờ thì tắm đi.

- Em không tắm được.

- Cần cái cọ nữa mới tắm sao?

- Không, cái thì được, tắm thì không?

- Em không tắm được à?

Anh chờ nàng, nàng héch cằm lên đáp:

- Dĩ nhiên là tắm được chứ, nhưng em không có đồ tắm.

- Thế thì được.

Anh nâng bổng nàng lên, anh bước đến bờ hồ, nàng vừa khúc khích cười vừa đẩy anh ra. Anh nói:

- Em có cố mấy cũng không đẩy anh ra được đâu. Lạy Chúa, em sẽ rơi vào hồ với anh đấy.

- Em chưa bao giờ định tắm theo phương pháp nào khác cả.

Cả hai nhảy vào hồ với quần áo trên người.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đám cưới xong trong vòng một tháng tròn, Erin đã đi New York, Kentucky và trở lại Florida. Nàng đã quen thuộc với các cuộc đua ngựa, dù lớn dù nhỏ. Nàng đã quen thuộc với những người sinh sống ở đây, nàng say mê họ, đó là những chàng chăm sóc ngựa với nhiều tham vọng, cho đến những tay cá ngựa già đời, đánh cá từ trận đua này đến trận đua khác.

Những sự tương phản cũng khiến nàng lấy làm lạ. Ngồi trong lô của mình, nàng thấy những chủ nhân khác cùng với gia đình và bạn bè họ. Những bộ áo quần bằng vải sọc và chiếc nón có in hình. Trong lúc đó thì đám đông đứng chen nhau dựa vào thành lan can, họ chờ xem vừa để giải trí, vừa để đánh bạc. Nàng hiểu ra rằng việc đánh cá đã hấp dẫn họ, thường là thất bại và luôn luôn làm cho họ toát mồ hôi. Cách xa dãy khán đài là ngựa, là cân, là yên cương và nài ngựa. Chỉ có một ít người mới thông cảm với nỗi lo âu của những người chủ ngựa.

Ở Lexington, nàng đến thăm nhiều trại ngựa với Burke, nàng thấy những chuồng ngựa lớn kinh khủng chưa bao giờ nàng nghĩ đến. Nàng xem những cuộc đua của ngựa nòi, và nàng tìm hiểu những người đã gắn chặt cuộc đời họ với chúng, nàng học hỏi được rất nhiều.

Trong các buổi tiệc rượu, các buổi dạ tiệc và trong các buổi chiều dài, nàng nghe người ta thảo luận về việc nuôi ngựa, về việc huấn

luyện ngựa, về các chiến thuật. Nàng hiểu ra rằng, các chủ nhân thường nghĩ đến ngựa như là vật sở hữu của họ, trong lúc đó người huấn luyện ngựa lại không nghĩ đến ngựa như một vận động viên phải có kỷ luật, và phải được nuông chiều theo phương cách đặc biệt của nhà thể thao. Nhưng trên hết vẫn là ngựa, ngựa là tiêu điểm, ngựa làm cho người ta phải ganh ghét nhau và lấy làm tự hào.

Sau một thời gian, nàng cảm lấy can đảm để đi đến các bãi chăn thả ngựa, ở đây nàng thấy những con ngựa đã được lựa chọn, đã được đóng yên cương để chuẩn bị đua. Mặc dù mùi ngựa và tiếng hí ngựa vẫn làm cho nàng nôn nao cả người, nhưng nàng vẫn quyết định làm sao cho những nhà cộng tác với Burke không còn xì xào về việc vợ Burke sợ ngựa nữa.

Nàng còn quen thuộc với nhiều buổi tiệc tùng, những buổi tiệc xa hoa mà chỉ những giới giàu sang được ưu đãi lui tới mà thôi. Câu chuyện ở đây cũng bàn về ngựa và giới chủ ngựa. Không khác gì mấy ở Skibbereen. Nàng lại bắt đầu suy nghĩ. Có lẽ cuộc đời nàng huy hoàng hơn lên, nhưng ở quê nhà câu chuyện thường giới hạn trong phạm vi hẹp.

Nàng nghiên cứu qua sách vở viết về giống ngựa nòi, về giống ngựa đua, và nghiên cứu lịch sử của cả hai giống ngựa này. Nàng nhận ra rằng, mỗi giống ngựa thuần chủng đều xuất phát từ ba trại ngựa giống ở Ả Rập và loại ngựa đắt nhất giá nhất thế giới là ở Ai Len do "Trại ngựa giống quốc gia Ai Len" cung cấp. Nàng cười sung sướng khi biết được điều đó, không chỉ tự hào về quê nhà mà thôi, mà hiện trong chuồng ngựa của Burke đã có hai con như thế.

Nàng đã học được cách đánh cá rất tài tình để thắng cược, chưa bao giờ thua, khiến cho chồng nàng rất vui thích. Anh đã đúng khi nói nàng làm cho anh vui. Việc này làm nàng sung sướng hơn là

việc anh mua cho nàng nhiều đá quý, hay là sắm sửa cho nàng nhiều áo quần treo trong tủ. Trong vòng một tháng sau ngày cưới, nàng đã khám phá ra rất nhiều điều. Điều mà nàng tưởng là nàng mong muốn nhất, thì rốt cuộc lại chẳng quan trọng chút nào.

Và nàng đã có thai.

Biết mình có thai làm cho nàng vừa mừng vừa sợ. Nàng mang thai, có thai với Burke, có thai ngay đêm đầu tiên họ lấy nhau. Trong vòng một tháng mà họ đã có gia đình gồm vợ chồng con cái. Nàng không đợi nữa, nàng phải nói cho anh nghe. Nàng đâm ra sợ, sợ không biết anh sẽ nói gì đây.

Hai người chưa bao giờ bàn về vấn đề con cái. Thế nhưng, cũng có lúc họ đã động đến. Bây giờ thì nàng hiểu anh nhiều hơn là lúc hai người mới cưới nhau. Thật vậy, nàng vỡ lẽ ra là anh không giống như bao nhiêu người hợp tác với anh, anh không xem ngựa là tài sản của mình hay là vật quý nuôi trong nhà. Anh cũng không xem chúng là những lá bài cầu may. Mà chúng chỉ đem lại niềm tự hào cho anh và tình thương của anh, và Erin cũng thấy là anh mến mộ chúng và chúng đáng mến mộ. Không phải sự thắng cuộc mà chính là trái tim đã tạo nên được những con ngựa vô địch. Chính nhờ việc này và một ít chuyện khác mà nàng hiểu được anh. Anh không bao giờ nói đến mẹ anh hay nói đến gia đình anh. Mặc dầu nàng đã cố hỏi anh rất nhẹ nhàng, nhưng anh vẫn tảng lờ. Không còn tránh né nữa, Erin nghĩ đến việc đó, mà vẫn giả vờ không biết.

Chẳng sao, nàng tự nhủ như thế khi nàng đi tìm anh. Nàng đã thấy anh chơi với con của Dee, anh dịu dàng, anh tốt, anh nâng niu chúng, chắc là anh cũng phải thế với con anh chứ. Nàng sẽ nói cho anh biết và anh sẽ xốc nàng lên rồi nói cho nàng biết là anh sung sướng biết dường nào. Hai người sẽ cùng nhau cười vang và nàng

sẽ cho anh xem những tập tài liệu bác sĩ đã cho nàng để học cách nuôi con và học chế độ ăn uống. Rồi hai người sẽ vạch kế hoạch nuôi trẻ, tất cả đều rạng rỡ tươi sáng như ánh bình minh.

Nàng thấy anh ở trong thư viện và nàng phải khựng lại khi anh đang nói chuyện điện thoại:

- Tôi không muốn bán.

Anh làm dấu cho nàng bước vào, rồi anh nói tiếp:

- Không, không được với giá ấy đâu. Nếu anh muốn giao hoàn cho tôi trong vòng vài năm và bàn đến phí tổn về ngựa giống... Vâng, nhất thiết là không. Anh nói Durman biết là tôi không bán con nào trong số ngựa của tôi hết. Vâng, anh là người đầu tiên tôi cho biết thế.

Anh gác máy và vuốt lại mái tóc. Nàng hỏi:

- Có gì không anh?

Erin bước đến hôn lên má anh. Anh đáp:

- Không có gì hết. Charlie Durman muốn mua một con ngựa của anh. Hắn làm cho anh nghĩ chính hắn là người gây ra nhiều rắc rối đấy. Thế em mua gì đấy?

- Mua à?

- Thì em nói em đi mua sắm mà!

- Ồ, vâng. Em không mua gì hết.

Nàng dựa má lên tóc anh một chốc, rồi nàng nói:

- Burke, em có điều này muốn nói cho anh biết.

- Đợi anh một chút. Ngồi xuống đi, Erin.

Đúng là giọng nói đã làm cho nàng gượng lại. Anh cái giọng đều đều kỳ dị ấy khi nàng có điều gì làm phiền anh. Nàng hỏi:

- Có gì lạ không?

- Anh vừa nhận một bức thư của bố em.

- Của bố à?

Nàng vụt đứng dậy vừa khi mới ngồi xuống:

- Có gì lạ không? Có ai bệnh hoạn gì không?

- Không, không có gì lạ. Em ngồi xuống đi.

Anh xoay người trên ghế, và đây là lần đầu tiên trong suốt tháng nay nàng cảm thấy như là hai người trở lại giai đoạn bận bịu công việc. Anh nói:

- Ông viết để chào mừng anh là con rể trong nhà, và nhân danh là cha trong gia đình, ông khuyên anh chăm sóc em.

- Vô nghĩa! Ông cũng thừa biết là em đủ sức chăm sóc lấy em mà.

Nàng lại thấy thư thái trở lại, vô tình nàng đặt một ngón tay lên bụng dưới của mình, nàng nói:

- Chừng ấy thôi à?

- Ông còn cảm ơn anh về món tiền mà em đã gửi về. Ông nói đây là một sự giúp đỡ rất lớn.

Burke nghĩ một chốc, khi anh lục lạo mớ giấy tờ nằm trên bàn.

- Tại sao em không cho anh biết em đã gửi hơn nửa số tiền của em về Ai Len?

- Em không bao giờ lại nghĩ đến việc nói cho anh biết. - Nói xong, nàng im lặng một lúc rồi lại nói:

- Tại sao anh biết số tiền em gửi?

- Erin, em giữ gìn sổ sách rất tuyệt và rất rạch ròi.

Anh bước ra khỏi bàn và đi đến đứng bên cửa sổ. Nàng nói:

- Em không hiểu tại sao anh lại giận dữ. Tiền là của em cơ mà.

Anh lẩm bẩm:

- Tiền của em. Thì mặc tiền của em. Erin à, đã có cuốn chi phiếu trong văn phòng ấy mà. Nếu em cần gửi tiền về nhà, tại sao em không lấy trong số tiền em cần mà gửi về?

- Lấy trong đồng lương của em là đủ lắm rồi.

- Em đừng nói thế, em là vợ anh, em có quyền làm theo sở thích của mình mà. Em khỏi cần phải nói chuyện lương với chồng.

Nàng im lặng một chốc. Khi nàng nói lại, nàng rất thận trọng.

- Thế sao? Anh vẫn còn tin rằng em lấy anh vì anh giàu có hay sao?

Burke vẫn im lặng nhìn ra cửa sổ, anh không biết trả lời ra sao. Nàng hoàn hảo, nồng nhiệt, đáng yêu. Nhưng chừng nào nàng sống với anh, thì anh cũng chắc chắn là họ phải có thỏa hiệp với nhau. Không ai khỏi đưa ra điều kiện của mình. Không ai cho mà lại không mong nhận lại cái gì. Lát sau anh nói:

- Không hẳn thế, nhưng anh không tin là em sẽ lấy anh nếu anh không có gì. Anh đã nói với em rồi, là chuyện này không thành vấn đề. Chúng ta đã hợp nhau lắm mà!

- Thật chúng ta hợp nhau ư?

- Vấn đề là tiền sẵn đấy, em cứ dùng. Em không cần biết là bao lâu mới hết.

Anh châm điếu thuốc rồi mỉm cười:

- Tiền bạc là chiếc cầu, đã đến thì ta cứ qua cầu. Cứ vui thú với tiền bạc, cô em Ai Len ạ, mua bán thôi.

Nàng nghĩ đến đứa bé trong bụng mình, nàng muốn khóc. Nhưng nàng đứng yên, hỏi anh:

- Có gì nữa không?

- Anh muốn em đi viết một chi phiếu gửi về đủ cho gia đình em cần phải chi tiêu cái gì cần tiêu.

- Được rồi. Cảm ơn anh.

- Chúng ta sẽ đi Kentucky trong vòng ít hôm nữa. Dự các trận Bluegrass States và Derby.

Anh quay lại, tựa lưng vào ngưỡng cửa:

- Em phải xem trận đấu này cho vui. Tuyệt lắm!

Nàng thở ra một hơi thật dài rồi nhìn anh chăm chú:

- Em chắc là tuyệt lắm! Tội cho Dee còn lâu mới đi được, cho nên chị và Travis không đến xem được mấy trận này.

- Đó là cái giá ta phải trả khi có gia đình.

Anh nhún vai rồi bước đến bàn. Nàng có vẻ không vui, nàng nói bình thản:

- Đúng. Em để cho anh làm việc lại.

- Em không có gì muốn nói với anh nữa chứ?

- Không, không có gì hết.

Erin đóng cửa lại, nàng lấy hai bàn tay ôm lấy mặt. Mình đã nói mình yêu anh rồi cơ mà? Mình đã tỏ ra nhiều cách cho anh biết rồi kia mà? Bây giờ mình đã mang người cái kết quả của tình yêu đó, mà nào có gì làm cho anh ấy lưu tâm đâu.

Nàng phải tìm cho ra vấn đề. Erin so vai rồi bước ra khỏi cửa, nàng không biết rằng Burke đang đứng bên kia cánh cửa, tay đang đặt trên nắm cửa, anh ngần ngại.

Anh không tỏ ra đã giận dữ gì. Nàng có vẻ hạnh phúc. Khi nàng đến phòng làm việc của anh, nàng đã mỉm cười với anh như... như là nàng yêu anh. Tại sao anh không bước qua gian phòng để đón nàng? Vì anh không tin vào thứ tình yêu ấy, ngay cả khi anh thấy mình đang yêu.

Anh cứ tin mình sẽ sống với với anh, đầy đủ hạnh phúc, chừng nào anh còn cung cấp cho mình những nhu cầu mình cần. Khi gặp mình, chắc đã nhận ra mình thèm khát nhiều điều. Chắc là anh đã nhận ra mình cần xem những đồ vật mới mẻ, cần phải vượt qua nhiều gian khổ để đạt được nhiều thứ. Cũng may cho cả hai là anh đủ điều kiện để cho nàng thấy những thứ ấy, và cung cấp cho nàng những phương tiện để thương thức, để nghe, để nhìn những gì mà mình tưởng tượng ra.

Nàng có thể ưa thích những thứ đó, và chắc là anh đã hiểu nàng như thế.

Nhưng đàn ông chẳng lẽ họ không có điều gì? Chẳng lẽ họ không thu được gì trong canh bạc? Nàng sẽ cho anh những gì? Anh không chịu thua đâu, vì đàn ông thường cho tình yêu chỉ khi nó làm cho họ thanh thản, và anh ta sẽ thất vọng khi yêu vợ.

Erin không nắm chắc được việc này. Khi nàng đi vào trong nhà bếp, nàng nghĩ là Burke chỉ muốn nàng chừng nào nàng còn làm cho lối sống của anh được quân bình. Không chóng thì chày, anh cũng sẽ nhận ra cả hai đều sẽ làm cho cuộc sống mất quân bình.

Rosa đang rửa ly trong bồn rửa, chị dừng lại khi Erin bước vào phòng. Chị hỏi:

- Bà cần gì, thưa bà?
- Tôi đi pha ấm trà.
- Để tôi đun nước cho bà.
- Tôi làm được rồi, chị.

Erin vừa nói vừa đặt mạnh cái ầm lên lò.

- Tùy bà vậy.

Erin áp hai lòng bàn tay vào lò. Nàng nói:

- Tôi xin lỗi, chị Rosa.

- Không sao đâu.

Khi Rosa trở lại công việc, Erin đi tìm tách và bình. Nàng thắc mắc: vợ gì mà lại không biết tử nào đựng bát đĩa? Nàng vừa hạnh phúc lại vừa bất hạnh phải không?

- Chị Rosa, chị làm cho ông Logan bao lâu rồi?

- Lâu rồi, thưa bà.

- Làm trước khi anh ấy dọn đến ở trong nhà này à?

- Vâng, trước.

Nàng nghĩ: phải cạy răng bà ta mới được. Nàng hỏi:

- Thế trước đó chị làm ở đâu?

- Ở nhà khác.

Erin quay lại, nàng hỏi:

- Ở đâu, chị Rosa?

Nàng thấy chị quản gia mím chặt môi, rồi chị đáp:

- Ở Nevada. Ở miền Tây.

- Anh ấy làm gì ở đây?

- Ông ấy làm nhiều việc. Bà nên hỏi ông Logan thì biết.

- Tôi muốn hỏi chị thôi. Chị Rosa này, chị không cho là tôi có quyền biết chồng tôi là ai à?

Nàng thấy chị Rosa ngần ngại trong một chốc rồi chị tiếp tục rửa ly. Chị đáp:

- Việc đó không phải của tôi, thưa bà.

- Tôi cần biết đôi điều.

Nàng giận dữ lấy tay tắt ngọn lửa, nàng nói:

- Tôi không biết anh ấy là ai, anh đã làm gì. Nếu anh ấy có làm gì sai trái thì cũng không thành vấn đề với tôi. Nếu tôi không hiểu anh ấy thì làm sao tôi sống với anh ấy được?

Rosa cẩn thận đặt cái ly đầu tiên xuống và lấy cái ly kế tiếp lên, chị đáp:

- Thưa bà, cho dù bà có biết đi nữa, chắc gì bà đã hiểu hết ông ấy.

- Chị kể đi, để xem tôi hiểu được không?

- Có điều không nên nhắc nhớ đến làm gì!

- Không được!

Nàng muốn ném cái gì, bất cứ cái gì, nhưng nàng cố bình tĩnh, nàng nói tiếp:

- Chị Rosa, chị nhìn vào mặt tôi đi. Tôi yêu anh ấy.

Khi chị quản gia quay lại, Erin nói:

- Tôi yêu anh ấy, tôi không thể đứng tách ra khỏi anh ấy. Tôi muốn làm cho anh ấy hạnh phúc.

Rosa đứng yên lặng trong một chốc. Mắt chị đen tuyền và rất sáng. Trong một thoáng, Erin thấy đau nhói trong người, vì nàng hiểu ra. Rồi cơn đau qua đi.

- Tôi tin bà, - chị ta nói.

- Chính Burke mới là người cần tin tưởng.

- Có người tin vào những chuyện ấy không phải dễ.

- Tại sao? Tại sao Burke lại không tin?

- Bà có biết tình trạng gọi là đói chưa? Đói thật ấy? Đói ăn, đói biết, đói tình thương?

- Không, tôi không biết.

- Ông ấy lớn lên không biết gì hết. Không có một chút gì hết. Khi có việc thì làm. Khi không việc thì ăn cắp - Chị vươn vai tới, nhặt lấy chiếc ly khác.

- Không ai khổ hơn thế. Ông ấy không hề biết cha mình. Mẹ ông ấy không kết hôn. Bà hiểu rồi chứ?

- Vâng, tôi hiểu.

Erin ngồi xuống, nàng để cho Rosa bước đến bên bếp để rót trà cho nàng. Chị nói tiếp:

- Mẹ ông ấy làm việc rất khổ, mặc dù sức khỏe của bà không được tốt. Vào hoàn cảnh như thế, ai mà khỏi phải nợ nần. Có giai đoạn ông ấy được đi học, nhưng thường thì phải làm việc ngoài đồng.

- Làm trong nông trại à?

Nàng hỏi, vì nàng nhớ lại cách mà Burke đã xem công việc nàng làm. Chị đáp:

- Vâng. Ông ấy ở một thời gian trong một nông trại để có tiền trang trải nợ nần cho mẹ.

- Tôi hiểu rồi.

Và nàng bắt đầu hiểu được vấn đề.

- Ông ấy ghét cuộc sống vì nó dơ bẩn thối tha.

- Rosa, tại sao chị biết rõ anh ấy khi anh còn bé?

Chị đặt trà trước mặt Erin, chị đáp:

- Chúng tôi có cùng cha.

Erin nhìn chị chăm chăm. Rồi khi Rosa định bước đi, nàng nắm cánh tay chị lại:

- Vậy chị là chị của Burke?

- Chị khác mẹ. Khi tôi lên sáu thì bố tôi dẫn tôi đến New Mexico. Ông gặp mẹ của Burke. Bà ấy đẹp, yếu đuối và rất thơ ngây. Sau khi Burke ra đời, ông ta bỏ tôi lại với mẹ con Burke, hứa khi kiếm ra việc làm sẽ mang tất cả chúng tôi đến. Ông không bao giờ thực hiện lời hứa.

- Có lẽ có gì xảy ra cho ông ấy. Ông ấy có lẽ... Nàng ngừng nói khi thấy ánh mắt của Rosa. Chị nói:

- Mẹ của Burke đã phát hiện ra ông ấy gặp một người đàn bà khác ở Utah. Ông ấy là thế. Cho nên bà phải làm việc: giặt giũ lau chùi cho người ta để kiếm sống, suốt hai mươi năm như thế. Rồi bà mất. Bà ấy đã lo lắng hết sức cho Burke, nhưng Burke vẫn luôn luôn lạnh lùng và bất ổn. Chôn cất mẹ xong, Burke bỏ đi. Năm năm sau tôi mới gặp lại cậu ấy.

- Anh ấy tìm chị à?

- Không, tôi tìm cậu ấy.

Rosa trở lại rửa ly. Chị vừa làm vừa nói:

- Burke là loại người không tin ai hết. Cậu ấy có phần hùn trong sòng bạc ở Reno. Vì tôi không muốn lấy tiền cậu ấy cho, cho nên tôi làm việc cho cậu ấy. Cậu ấy không an tâm, nhưng cậu ấy không bảo tôi đi.

- Anh ấy bảo chị đi sao được. Chị là chị anh ấy mà.

- Cậu ấy không nhận chị đâu. Vì đối với cậu ấy, cha chúng tôi không bao giờ có. Trong cuộc đời của Burke, không có gia đình, không có nguồn cội, không có tổ ấm.

- Rồi phải thay đổi hết.
- Chỉ có Burke mới thay đổi được.
- Đúng.

Nàng đứng dậy gật đầu chào chị:

- Cám ơn chị, chị Rosa.

o O o

Nàng vẫn không nói cho anh biết về hài nhi trong bụng nàng. Trong những ngày tiếp theo, nàng cứ nghĩ ngợi về chuyện bí mật này, nhưng nàng không nói ra. Anh bận chuẩn bị những cuộc đua. Những cuộc đua quan trọng. Bây giờ, khi nàng nhìn Burke giải quyết các công việc của anh, và nhìn anh chăm lo ngựa, nàng nhìn từ một khía cạnh khác.

Thời thơ ấu của anh đã ảnh hưởng đến anh như thế nào? Nàng nhận xét anh cư xử với người làm việc cho anh. Anh cương quyết, yêu cầu làm việc nghiêm túc, nhưng bao giờ cũng hợp lý. Chưa lần nào nàng nghe anh cất giọng la mắng người nào hết. Bởi vì anh biết thế nào là bị chủ mắng rồi? Nàng tự hỏi như thế. Bởi vì anh hiểu tâm trạng của kẻ sống lệ thuộc vào người khác rồi?

Anh yêu ngựa. Nàng không biết anh có rành ngựa không. Nhưng nàng thấy cách anh nhìn ngựa phi trên đường đua, và thấy cách anh giám sát công việc chăm sóc ngựa của anh, nàng cũng biết được khả năng của anh. Có lẽ sự thật là khi anh đánh ăn cái trang trại, thì đây chỉ là một canh bạc mà thôi, nhưng khi anh làm ăn bằng cái trang trại này, thì không biết anh có hiểu rõ việc này hay không. Việc này chỉ mới làm cho Erin hi vọng mà thôi.

Đã đến lúc hai người đi Kentucky. Erin định khi trở về sẽ nói cho anh biết về đứa con trong bụng.

Burke thấy có nhiều điều thật lạ nơi nàng, khi anh ngồi uống rượu trong phòng khách sạn họ ở. Anh không tài nào hiểu nổi. Thái độ của nàng như chiếc xe lửa cho trẻ con chơi, lên xuống, sang hai bên nhanh như chớp. Anh không thấy thái độ như thế hấp dẫn tí nào hết. Anh không phải là người thích ngồi trong phòng cho được yên ổn, và đóng vai một người như thế khi có bà vợ ba hồi thì giận dữ, ba hồi thì cười cợt dịu dàng. Trong những ngày gần đây, nàng thường có những hành động bất ngờ, đang ôm áp anh đấy, rồi trở sang trầm mặc ưu tư, hay là chạy xuống chuồng ngựa để lôi anh đi dạo chơi dưới rặng liễu.

Ở chỗ đông người nàng cũng thế, đang đóng vai một mệnh phụ phu nhân đó, nàng xoay qua cột nhà. Và nàng lại không chỉ cột nhà với anh mà thôi. Anh không phủ nhận là anh đã phát ghen lên, nhưng rồi anh cũng biết được rằng đấy là do tâm lý của nàng.

Anh đang thấy nàng mơ mộng đấy, bỗng nàng chuyển sang bàn về việc tái trang hoàng nhà cửa. Nhiều lúc anh cứ lo nàng lại trở nên bất ổn, nhưng rồi đêm xuống nàng lại lăn qua anh, rồi hai người lại thỏa mãn nhau như trước.

Anh nhận thấy hình như nàng đã mất hết vị giác về rượu sâm banh, mặc dầu nàng vẫn theo anh đi dự tiệc mùa xuân đều đặn. Nàng chỉ uống nước trái cây và thảo luận về một số đường đua.

Thế rồi đến một hôm anh mua tặng nàng đôi hoa tai, những hạt Sophia rất hợp với vòng đeo cổ của nàng. Nàng mở chiếc hộp ra, nàng bật khóc và bỏ chạy, một giờ sau mới trở lại để ôm lấy anh mà cảm ơn.

Nàng đã làm cho anh rối lên, rồi anh cũng lấy làm thích thú từng giây phút với nàng.

Khi đi về phòng ngủ, anh hỏi nàng:

- Em đã sẵn sàng chưa, hay là em lại muốn đợi đến lúc thuận tiện đã?

- Em đã sẵn sàng rồi. Vì ngày mai chúng ta sẽ thắng cuộc đua, em nghĩ là em phải ngó cho được mắt, để đêm nay họ chụp hình nữa chứ. Em không biết những kẻ yêu nhau chụp hình ở các buổi tiệc ra sao nữa.

- Em không phàn nàn vì có ảnh em trên báo mà.

Anh đứng dừng lại ngưỡng cửa. Nàng cười khi thấy anh làm thế, nàng từ từ quay lại một vòng.

Nàng đã chọn kỹ chiếc áo dài. Nàng đã biết trước mấy tuần là nàng sẽ trình diễn và nàng không muốn mặc áo quần lôi thôi. Cái màu xanh chụp lúc nửa đêm, sẽ hòa hợp với chỉ màu bạc, khiến cho nàng sẽ trông có vẻ mờ ảo ngay cả khi nàng đứng yên. Chiếc áo để lộ đôi vai trần, chảy dài theo cơ thể không có nếp phồng nếp gấp nào hết. Chiếc váy không có đường xẻ, nàng không biết nàng di chuyển có dễ dàng không.

- Nào, anh thích không? Bà Viceroy nói em phải có cái áo nào để phô chiếc vòng cổ ra chứ.

- Ai thèm chú ý vòng cổ?

Anh bước đến, - cái lỗi anh thường làm cho nàng đứng tim ấy, - anh nắm hai bàn tay nàng để hôn:

- Cô em Ai Len ơi, em lộng lẫy quá.

- Nếu em làm cho các phụ nữ khác ganh tị, là em có lỗi phải không?

- Có lẽ thế.

- Nhưng em cứ làm. Em muốn họ nhìn anh, và cho anh là người tuyệt nhất ở đây. Rồi em có anh.

Nàng cười rồi quay thêm một vòng nữa, lại nói:

- Rồi em nhìn họ, em cười, em thương hại.

- Em sẽ buồn lắm khi anh không được chú ý đến, bởi vì anh sẽ không rời mắt khỏi em mà.

Nàng quay lại, sờ má anh, nàng nói:

- Anh biết không, khi anh nói như thế, ruột gan em bắn cả lên.
Burke..

Nàng muốn nói cho anh biết là nàng yêu anh, nhưng nàng biết anh lại chỉ muốn cười và hôn trán nàng mà thôi. Rồi tim nàng muốn vỡ ra, vì anh không đáp lại lời nàng. Nàng hỏi:

- Anh có nghĩ những buổi tiệc này đều nhỏ - rẻ rả không?

- Anh tưởng em thích mà.

- Đúng, em thích.

Nàng đứng sát vào anh, lấy tay nắm ve áo của anh:

- Nhưng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng em thấy cần phải có cái gì khuấy động lên một chút.

Nàng nhìn lên anh cười rồi nói hết câu:

- Phải khuấy động cho thật nhiều lên. Anh đẹp trai quá!

- Cảm ơn em.

Khi nàng tháo cà vạt anh ra, anh nhướn mày hỏi:

- Em đang định làm gì đấy?

- Nếu em định thì sao?

Nàng trật áo vét của anh ra khỏi vai. Trong khi nàng cởi nút áo sơ mi của anh thì anh nói nhỏ nhỏ:

- Anh hỏi cho biết thôi.

Vừa cười nàng vừa xoa ngực anh:

- Anh yêu em nhiều không?

Anh gật đầu...

Từ hôm nàng ngất đến bây giờ, Erin cứ nhất quyết theo Burke xuống chuồng ngựa. Nàng bảo anh, đây là vấn đề tự hào. Đúng vậy. Tự hào của anh.

Nàng không thể tự mình vào bên trong, nhưng nàng thúc giục anh phải vào trong khi nàng đứng ngoài nắng, nhìn mọi người.

Nàng nghĩ: thật quá xa xôi với Skibbereen. Mùa xuân trời ẩm áp, muôn hoa đua nở. Những người luyện ngựa và những chàng học việc nàng mới quen biết, đều gật đầu chào nàng, hay đưa nhẹ tay lên mũ khi họ đi qua trước mặt nàng, chào nàng: "Chào bà Logan".

Không khí trước buổi đua thật là nhộn nhịp, náo nức. Sắp đến là cuộc đua chính. Nhưng bây giờ mọi người đều chú ý đến trận đua trước mắt, rồi trận Bluegrass Stakes. Thắng trận này cộng thêm số kỷ lục của con Đại Bịp sẽ làm cho anh chắc chắn là kẻ chiến thắng sau cùng. Erin mỉm cười, vì nàng nghĩ rằng như thế sẽ hạ bớt số tỉ lệ chấp, nhưng số tỉ lệ chấp không thành vấn đề. Nàng muốn Burke thắng trận hôm nay và trận ở Churchill Downs. Nàng lấy làm hài lòng vì con Đại Bịp sẽ được phong là con ngựa hay trong năm. Nàng mong Burke thắng, nàng mong anh thực hiện được điều xuất sắc.

- Chúc cháu may mắn hôm nay, bà Logan.

- Chào bác Paddy.

Nàng thích thú được gặp bác, nàng ôm hôn bác:

- Ô, hôm nay trời đẹp quá hả bác? Dee mạnh khỏe không bác?

- Khỏe mà gầy như con gấu ấy. Nó nhắc bác nói lại với cháu rằng nếu con Apollo của Travis mà không thắng nổi, thì con Đại Bịp của Burke sẽ thắng.

- Bác đánh cá ngựa của ai?

- Cháu nghĩ bác đánh ngựa của ai bây giờ? Bác đích thân luyện tập con Appollo. Nhưng nếu bác muốn ăn thua, bác sẽ đặt tiền cược vào con ngựa đực của trại Ba Con Át thôi.

- Người thông minh phải đặt tiền cược vào con Tự Hào Của Charlie.

Durman đến sau lưng họ, y vỗ vai Paddy. Bác Paddy nói:

- Ờ, con ngựa của ông khá đấy, ông Durman. Nhưng theo tôi thì tôi đánh cá con ngựa của mình mà thôi.

- Ông phải thế thôi. Chào bà Logan. Bà lúc nào cũng đẹp hết.

- Cám ơn ông. Chúc ông hôm nay may mắn.

- Bà không cần may mắn khi bà có con ngựa hay rồi.

Y kéo vành mũ rơm để chào rồi bỏ đi. Erin nín thở, nàng nói:

- Để xem rồi biết ngựa ai hay.

- Cháu lên ruột rồi hả?

Bác Paddy cười khúc khích, bác quàng tay ôm lấy vai nàng, bác nói tiếp:

- Trong trận này, người ta sẽ ganh đua kịch liệt. Không ai nhường ai khi mà cả tiền bạc, cả danh tiếng, đổi thay trong giây phút mà thôi.

- Khi bác có con ngựa chiến rồi, thì tại sao bác còn lo?

- Lo chứ, nào là vấn đề nuôi nấng, việc luyện tập, rồi vấn đề xử sự nữa. Lại còn cho ăn và săn sóc nữa. Lại nào là anh nài ngồi trên mình ngựa ân oán giang hồ. Nhưng cháu ạ, chuyện xảy ra chủ yếu là máu. Đồ máu hay không là không gì hết, nhiều người như thế đấy.

- Dạ đúng, vì máu thật!

Nàng nhìn về hướng các chuồng ngựa và nghĩ đến Burke:

- Vậy theo ý bác thì có người lại không chịu chăm sóc, cho ăn, huấn luyện mà vẫn thắng được à?

- Chúng ta đang nói đến ngựa hay người đây?

- Có nên phân biệt không?

- Không nên lắm.

Bác xiết chặt hai vai nàng:

- Vấn đề là máu và tấm lòng. Bác phải đến xem người của bác cái đã.

- Cháu sẽ đón mừng bác chiến thắng, bác Paddy Cunnane à.

Nàng gọi sau lưng bác. Burke bước lên bên nàng, anh lên tiếng:

- Em xem như chắc lắm thì phải.

- Em chắc cho anh.

Rồi hai người đi về phía khán đài, nàng thụt tay, nói:

- Anh khỏi cần đưa em lên. Theo em thì anh cần ở lại để xem chú nài cân đo và coi chừng đóng yên cương cho con Đại Bịp.

- Lần trước anh không đi với em, bọn nhà báo bao quanh riết lấy em.

- Bây giờ thì em biết cách xoay xử với họ rồi. Vả lại, em thích có ảnh trên báo mà.

- Em tự đắc rồi đấy nhé, cô em Ai Len!

- Chứ sao, sao lại không tự đắc đã chứ?

Nàng đưa một ngón tay cào chiếc sơ mi màu kem anh đang mặc và nàng thấy hài lòng vì anh không mặc đồ vải sọc như các cộng tác viên của anh:

- Hoặc là phải tự hào hay là tự phụ, em thấy thích thú vô cùng khi thấy ảnh mình đang trên trang thời sự. Thưa ông Logan, ông không biết ông là một người quan trọng ư?

- Thế à?

- Đúng thế, người ta thường nói cho em biết như thế. Thế rồi, theo luật, em phải là người quan trọng chứ.

- Hôm nay em có thể thành quan trọng đấy.

Anh nói xong, liếc nhìn bộ đồ màu xanh nhạt và chuỗi ngọc nàng mang trên người. Nàng đội thêm chiếc nón rơm rộng vành giản dị, nghiêng nghiêng trên đầu trong thật bay bướm.

- Theo em thì hôm nay là ngày trọng đại.

Nàng cười, đưa tay sờ cái bo mũ, nàng nói tiếp:

- Xem này, Burke, em xinh thật đấy chứ. Theo em thì anh cần ở gần con ngựa hơn.

- Anh nên ở gần em hơn. Có sao không?

- Không.

Nàng đưa tay vòng lấy tay anh rồi cười, nàng hỏi:

- Sao em lại không mua bia cho anh nhỉ?

Theo nàng thì hôm nay là ngày hoàn hảo. Ngày hoàn hảo nhất trong đời nàng. Bầu trời không một áng mây, màu xanh dịu dàng của mùa xuân khiến nàng phải mỉm cười khi nhìn đến nó. Nàng thấy người đàn bà hôm dự tiệc cưới nàng, khi nàng bước vào chỗ ngồi, nàng nhìn bà ấy nghiêng đầu, mỉm cười lạnh lùng chào nàng. Anh hỏi:

- Tại sao anh luôn thấy em châm chọc Dorothy Gainsfield thế?

- Vì em muốn thế, cưng à.

Nàng nhón người hôn anh:

- Em phải châm chọc nhiều và chua cay hơn nữa kia. Mới đây em mới biết cái cô nàng tóc vàng xương xẩu bám theo anh vào ngày lễ thánh Patrick, là cháu ruột của bà Gainsfield đấy.

Nàng lại cười, nàng hình dung ra một ngày nào đó gặp cảnh không may, nàng nói:

- Cuộc đời chắc sẽ ngọt ngào.

- Em phải cho anh hưởng với chứ.

- Có lẽ đến mười hay hai mươi năm nữa. Nhìn kia, Burke, máy quay phim truyền hình. Anh có tưởng tượng ra không?

Nàng vui sướng với cảnh vật chung quanh, nàng ngồi vào chỗ. Thỉnh thoảng nàng nhận ra người quen, nàng vẫy tay chào, chào Loyd Pentel, chào Honoria Louis, chào bà cụ Bingham.

- Anh biết không, chỉ trong vòng một tháng thôi, mà em quen biết nhiều người như là cả suốt đời em vậy. Thật là một ý nghĩ kỳ cục và tuyệt diệu.

Nàng quay lại để xem anh có cười với nàng không:

- Tại sao anh lại nhìn em như thế?

- Nhìn em ở những chỗ như nơi này là một bài học cho anh, nó giúp anh rút kinh nghiệm. Anh phân vân không biết em sẽ ra sao khi chúng mình đi Paris hay là Rio.

- Có lẽ khi ấy em sẽ đứng ngơ ngác há miệng ra suốt buổi, để làm mất mặt anh mà thôi.

Anh chỉ cười khi nàng lấy khuỷu tay hích vào anh:

- Kìa kìa!

- Em cố mà đánh. Trễ giờ rồi đấy!

- Ôi, lạy Chúa, xin giúp chúng con, bắt đầu rồi, mà con không đánh cá.

- Để anh đánh cho em, em đi mua bia đi, và nhớ mua một bánh nhân thịt kẹp bơ mà ăn, hay mua hai cái xúc xích nóng kẹp bánh mì. Sống ở Mỹ em ăn ngon miệng lắm.

Nàng nghĩ: không phải việc việc tăng khẩu vị mà mình phân vân không biết khi nào thì mình nói được cho anh biết. Nàng nói:

- Chúng ta không ăn sáng được là không phải lỗi em.

Nàng nhắc nhở anh:

- Vé đặt cược của em đâu?

Vừa nhìn những con ngựa được dẫn ra cổng xuất phát, anh lục tay vào túi. Erin nắm cái gốc vé, định cất đi bỗng nàng nhìn thấy tổng số tiền đánh.

- Một ngàn đô la à?

Giọng nàng thét lên khiến một số người quay lại nhìn.

- Burke, em sẽ đào đâu ra một ngàn đô la để đánh cá một con ngựa?

- Em đừng có lố bịch như thế.

Anh không nhìn nàng. Người luyện ngựa cho anh đã phải chạy đến giữ lấy đầu con Đại Bịp khi nó đứng lên ở hai chân sau và đứng đưa cả thân hình. Khi hai người chăm sóc ngựa bước đến tiếp xúc, anh lăm bắm:

- Thường ít khi thấy nó như thế này lắm!

- Burke này, đến một ngàn đô la lặn mà!

- Em sợ thua hả?

- Không!

Nàng ngừng lại. Rồi nắm cái vé cược chặt trong tay, nàng nói nhanh như lời cầu nguyện:

- Không, dĩ nhiên là không sợ rồi!

Chuông reo. Cổng mở. Những con ngựa phóng ra.

Nàng nhận ra con ngựa đực non của Pentel dẫn đầu. Nàng nhớ nó là con ngựa dẫn đầu thật nhanh, nhưng nó không có sức chịu đựng. Vẫn còn nắm chặt cái vé trong tay, nàng đặt nắm tay lên ngực. Đoàn đua là cả một đám bụi mù, nhưng nàng vẫn thấy được bộ đồ lụa màu xanh lục trúng của chú nài của Burke. Hết vòng thứ nhất, nó đứng hàng thứ tư, con ngựa của Travis ở bên phía trái. Đám đông la hét dậy trời khiến nàng không nghe rõ tiếng của người xướng ngôn. Cũng không sao. Nàng đưa bàn tay còn lại nắm lấy tay áo sơ mi bằng vải lanh của Burke. Anh nói nho nhỏ:

- Nó tiến lên rồi đấy.

Nàng thấy con ngựa tiến vào vào khi chú nài cúi rạp người xuống. Đại Bịp tiến ra phía ngoài. Nó phi thật dài, thu ngắn khoảng cách. Nàng như thấy con ngựa lớn ra, lớp lông của nó lỏng lẻo ra, bốn chân dài ra.

Nàng lại nghĩ bụng: bản chất của nó là vô địch rồi. Nàng chú tâm theo dõi con ngựa. Nàng thấy vấn đề vượt lên trên đua tranh, trên danh tiếng và trên cả tiền bạc nữa. Mà vấn đề là niềm tự hào của Burke. Nàng đã hiểu ra cái gì cũng phải đến từ từ, cái gì cũng phải có dịp may.

Con ngựa của Pentel thụt lùi dần. Cuối cùng chỉ còn lại ba con ganh đua nhau, chúng vượt lên xa cả đoàn ngựa đua. Dẫn đầu là con Tự Hào Của Charlie, rồi đến con của Travis và Đại Bịp tranh nhau hạng hai. Nàng thấy bụi bay đầy trời, và mồ hôi ướt đầm. Quanh nàng người la hét inh ỏi.

- Nó đang vượt lên đấy!

Nàng không ngờ mình cũng la hét khi thấy con Đại Bịp đang theo kịp con Tự Hào Của Charlie. Hai con sát cánh nhau một hồi thật lâu. Rồi nó vượt lên một cái đầu, lên cái cổ, rồi nửa thân, hơn một thân, và tốc độ cứ tăng mãi. Khi đến đích thì nó thắng hai thân.

- Ô, Burke, nó thắng rồi. Anh thắng rồi!

Nàng không biết mình đã đứng dậy khi nào, nàng quay người lại ôm lấy anh:

- Thắng rồi, nó là con ngựa tuyệt nhất chưa từng có. Em tự hào về anh quá.

- Anh có đua đâu.

Nàng nhích lui vuốt má anh:

- Anh có đua đấy chứ.

- Có lẽ thế.

Anh nói nhỏ nhỏ vừa hôn nhẹ lên mũi nàng. Anh tiếp tục nhìn chú nai ngựa của mình đang cho ngựa chạy quanh để chào khán giả. Anh hỏi nàng:

- Em có đến đứng với anh ở đài chiến thắng không?

- Đến chứ.

Mọi người chúc mừng họ, và mặc dù Erin đã quen biết họ, nàng vẫn nghĩ đến việc được đứng bên cạnh Burke khi anh nhận giải.

Nàng ôm anh khi người ta tuyên bố con ngựa nào chính thức thắng cuộc. Con Tự Hào Của Charlie thắng. Con Đại Bịp không đủ tư cách.

- Không đủ tư cách à? Họ nói gì lạ thế?

- Chúng ta đến xem sao.

Nắm tay nàng, Burke bước ra khỏi khán đài. Khắp nơi người ta xì xào bàn tán.

- Burke, họ không thể tuyên bố nó thua được! Trời đất ơi, chính em thấy tận mắt mà. Nó dẫn đầu quá tuyệt. Không có sai phạm gì hết!

- Em đợi đấy.

Anh buông tay nàng ra, bước đến bãi quày ngựa. Con Đại Bịp đang được giữ ở đấy. Nàng thấy một người đang soi đầu mặc bộ com lê tiến đến gặp Burke, rồi hai người nữa nhập vào. Nàng nghĩ: vấn đề xem ra có vẻ quan trọng lắm. Ông soi lúc đầu bình tĩnh, chỉ vào con ngựa rồi chỉ vào một mảnh giấy. Khi ông ta nói, cả chú nai và ông huấn luyện tranh cãi dữ dội, nhưng Burke vẫn đứng yên, lắng nghe.

Nàng bắt đầu thấy nóng bức khi đứng ngoài trời, nàng bèn bước vào trong bóng im. Nàng tự nhủ: Chắc là họ làm mà thôi, nàng lấy chiếc mũ quạt mặt cho mát. Không ai tước quyền chiến thắng của Burke được, không ai tước được quyền lợi của anh, tước những gì anh cần và những gì nàng cần cho anh.

Khi Burke trở lại, nàng hỏi:

- Cái gì thế?

- Thuốc kích thích. Có ai đã chích cho ngựa thuốc kích thích.

- Thuốc à? Thế thì quá lố bịch!

- Xem ra thì không lố bịch đâu.

Anh nheo mắt nhìn vào khu quầy ngựa:

- Có kẻ muốn nó thắng sai luật. Hoặc là thua.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Erin chạy theo Burke khi anh đi từ phòng khách về phòng ngủ của khách sạn. Nàng nói:

- Anh có ý gì khi biểu em về nhà? Từ lúc rời trường đua, anh đã không hề nói năng một tiếng, rồi bây giờ lại biểu em về nhà.

- Có gì để nói đâu, bây giờ cũng thế.

- Không có gì để nói à?

Chạy theo anh hụt cả hơi, nên nàng ngồi xuống, nàng nói:

- Con Đại Bịp không được công nhận trong một trận đua quan trọng nhất trong năm, vì có kẻ đã chích thuốc kích thích. Đây là việc cần phải bàn cãi nhiều.

- Đó không phải là việc để em dính líu đến.

Anh lôi một chiếc vali trong tủ ra, mở rộng để trên giường:

- Thu xếp đồ đạc vào.

Nàng vẫn ngồi bất động, mắt nheo lại, nàng nói:

-Ồ, em biết rồi. Em không được động đến việc này.

Ngồi nghỉ một chốc, Burke nhìn nàng. Anh thấy nàng đang bức bối. Vì anh còn phải lo việc này, nên anh thà để cho nàng giận hờn con hơn để cho nàng dồn thân vào những chuyện gay cấn trong những ngày sắp tới. Anh chưa bao giờ dám vỗ ngực mình là người có đức hạnh, nhưng anh phải che chở vợ anh chứ. Anh nói:

- Em muốn nghỉ sao tùy em. Anh phải nói chuyện với nhiều nơi qua điện thoại. Em thu xếp đồ đạc đi, anh sẽ thay đổi giờ bay cho em.

Nàng đứng dậy bước theo anh qua phòng kia, nàng nói:

- Làm phiền anh một chút thôi. Em quá chán vì phải tuân lệnh anh lắm rồi. Em cũng quá chán vì nói chuyện sau lưng anh. Burke Logan, nếu anh không để cái điện thoại xuống, em sẽ thắt cái dây này vào cổ anh đấy.

- Erin, hiện anh đang có nhiều việc phải làm, em đừng có làm rùm beng lên thế?

- Làm rùm beng à?

Nàng bặm hai tay bước đến bên anh:

-Ồ, em có chuyện này nói với anh, em chưa làm rùm beng mà. Anh ngồi xuống đi.

Nắm hai tay anh, nàng ấn anh ngồi xuống một chiếc ghế:

- Đến lúc anh căng tai ra để nghe một chuyện thay đổi đây.

Anh định đứng lên, chống đối lại nàng. Anh chống lại nàng như phương pháp anh thường dùng trong một ván bài. Cái phương pháp

nhANH NHẸN NHẤT ĐỂ ĐƯA NÀNG VỀ NHÀ LÀ TỎ RA KHÔNG QUAN TÂM ĐẾN NHỮNG GÌ NÀNG NÓI.

Anh hỏi:

- Có lâu không?
- Còn tùy.
- Vậy thì anh uống chút đỉnh được chứ?

Giận sôi người, nàng ra sau quầy rượu xách một chai và một cái ly. Nàng dần tất cả xuống mặt bàn bên chỗ anh ngồi:

- Uống đi. Uống cả chai đi. Uống cho say đi.
- Chỉ một cốc thôi.

Anh rót ra khoảng hai long tay, rồi nâng ly rượu lên chào nàng.
Anh nói:

- Bây giờ nói hết đi, cô em Ai Len. Anh còn nhiều việc phải làm trước khi em bay đây.

- Nếu em nói thì anh phải lắng nghe cho kỹ đấy. Anh trả lời em cho rõ đây. Có phải anh để yên chuyện này không?

Anh nâng ly rượu lên uống, vừa liếc nhìn nàng, anh hỏi:

- Em nghĩ sao mà hỏi thế?
- Em nghĩ là anh phải chiến đấu chứ, và em nghĩ anh không được yên nghĩ cho đến lúc anh tìm ra thủ phạm. Theo em thì anh phải vạch kế hoạch hết sức tỉ mỉ mới được.

Anh lại nâng cốc chúc mừng nàng, rồi uống hết ly:

- Công việc là thế đấy.

- Vậy thì em sẽ không về nhà để ở nhàn rỗi trong khi anh lại bận bịu công việc.

- Đúng là em phải làm thế.

- Có bao giờ anh nghĩ là em có thể giúp anh được không?

- Erin, anh không muốn em giúp hay là cần em giúp.

- Không, anh không cần ai cả!

Nàng vùng đứng dậy, bước quanh trong phòng, nàng muốn tìm một phương pháp tốt hơn là la lối lên để tranh cãi với anh. Nàng nói tiếp:

- Anh chỉ cần một số tôi tớ để giải quyết một vài chi tiết nhỏ nhất, còn anh nắm toàn bộ công việc chủ chốt. Có lẽ anh không cần đến một người vợ, cần đến người hợp tác để đồng cam cộng khổ với anh khi anh gặp con khó khăn.

Anh muốn đứng dậy ôm lấy nàng, anh bấu chặt chiếc ly đến nỗi mấy khớp ngón tay trắng bệch ra. Vì nàng sai rồi. Nàng rất sai trái vì không hiểu anh cần cái gì và cần ai. Anh nói:

- Anh không cưới em để giặt giũ cho anh.

- Không, anh cưới em để ngủ với anh thôi. Em biết rõ quá mà. Nhưng anh đã lãi quá rồi, vì em sẽ không chạy về nhà như một con mẹ yếu bóng vía, dễ nghe, không dám đương đầu với một việc khó khăn nào hết.

Anh nghĩ: Đáng tự hào, đáng mừng. Luôn luôn anh thấy tự hào về anh, về nàng. Anh nói:

- Erin, không ai chê em hết. Chỉ là vì nếu anh không để cho em tham gia vào, công việc của anh sẽ dễ dàng hơn mà thôi.

- Anh khỏi cần phải để cho em tham gia vào. Em sẽ không cản trở gì đến công việc của anh hết và anh cứ làm công việc của anh theo ý thích của anh, đó là việc riêng. Nhưng ngoài xã hội, em sẽ có mặt ở đây.

- Đóng vai trò bà vợ trung thành và đáng tin cậy à?

- Thế thì có gì sai trái không?

- Không có gì.

Anh ngồi tựa lưng ra sau. Lặng lẽ nhìn nàng. Trông nàng như một ngôi sao chổi sắp sửa vào quỹ đạo. Anh nói:

- Vấn đề đối với em là người ta sẽ nghĩ gì, sẽ nói gì?

- Thì không được hay sao?

Không được hay sao ư? Anh vừa nhìn cái ly không vừa suy nghĩ. Nàng lo lắng về địa vị của nàng, địa vị của nàng là mang găng tay đi với anh. Anh nói:

- Thôi tùy em, anh không lôi em ra máy bay rồi buộc em vào máy bay được. Nhưng anh cảnh cáo cho em biết, sự thể không hay ho gì đâu nhé.

- Anh đã nói, anh hiểu em từ lúc anh mới gặp em, và em tin anh. Bây giờ thì em thấy là anh thực không hiểu gì em hết!

Không có dấu hiệu gì tỏ ra nàng giận dữ cả. Nhưng vẻ thất vọng hiện ra làm cho không khí ngột ngạt. Nếu họ thật sự lấy nhau vì tình yêu, thì họ nên bàn bạc với nhau những gì đã xảy ra, họ có thể cùng nhau đấu tranh; nổi giận lên vì nhau, chứ không riêng rẽ như thế. Nàng nói:

- Thế thôi, cứ gọi đi mà nói chuyện, em đi dạo một vòng.

Khi nàng đi rồi, anh cũng không nhắc điện thoại lên. Anh chỉ không quen có người đứng bên cạnh mình mà thôi, anh không quen có người nghe mình giải quyết công việc riêng của mình mà thôi. Anh muốn nàng đi khỏi đi, để khỏi nghe những lời nói nho nhỏ và nét nhìn ranh mãnh mà thôi. Anh không muốn nàng biết mỗi nghi ngờ đang bao trùm lên y và anh.

Nàng không bao giờ hỏi hết. Burke lấy tay vuốt mặt, cố xua đuổi cơn giận dữ trong người. Giận không phải vì mất số tiền thua cuộc, mà giận kẻ đã phá rối công việc của anh. Nàng không bao giờ hỏi anh đã sắp xếp chương trình chưa. Thật nàng tin tưởng một cách mù quáng vào anh, hay là nàng không lưu tâm đến chuyện anh thắng bại ra sao?

Dù sao, rồi anh cũng không che chở cho nàng tránh khỏi những lời đàm tiếu. Anh buồn bã nghĩ bụng: Thế nào rồi cũng có những lời đàm tiếu. Khi nàng đã thấm rồi, anh nghĩ thế nào nàng cũng bằng lòng bỏ về trang trại Ba Con Ất. Trong lúc này, anh phải gắng sức để tìm ra kẻ đã phá đám anh. Anh đẩy chai rượu sang một bên, nhắc điện thoại lên.

o O o

Câu chuyện đã lan đến Churchill Downs vào suốt tuần lễ chuẩn bị cuộc đua ngựa chính. Erin thấy mình có nhiệm vụ làm sáng tỏ cuộc đua vừa rồi. Nàng ngẩng cao đầu, và khi nghe ai xì xầm, nàng lại ngẩng cao đầu hơn.

Không ai lại muốn tin là Burke đã nhúng tay vào việc chích thuốc ngựa của mình cả. Trước hành động làm nhục nào và trước những lời xì xầm nào, bao giờ cũng có người bênh vực. Nhưng anh là người duy nhất tìm ra vấn đề, lại là người xa cách với nàng. Nàng không cố gắng phá vỡ cái hàng rào ngăn cách này. Nàng phải cố gắng hết mình để giả vờ là một cặp vợ chồng hợp ý nhau. Nàng cố gắng hết mình, nhưng lại không muốn để cho Burke thấy được.

Anh dậy sớm, vì vậy nàng cũng dậy sớm. Anh đi ra đường đua để xem xét việc luyện tập buổi sáng của con Đại Bịp, cho nên nàng cũng trải qua buổi sáng ở đường đua. Có những hôm đã trưa, nàng quá mệt mỏi, nàng chỉ muốn kiếm một góc ngủ một giấc, nhưng rồi những cuộc đua, những buổi ăn trưa, nhiệm vụ làm cho nàng phải dựa lưng mà ngồi nghỉ thôi. Nàng không chịu bỏ mất một buổi nào.

Erin McKinnon Logan không trốn vào một góc mát mẻ nào cho đến khi vụ lộn xộn qua đi. Nàng phải đương đầu với nó, phải thẳng lưng, đương đầu với kẻ nào dám nhìn nàng bằng con mắt lên án. Sự thể thật khó, và càng lúc càng khó hơn cho đến nỗi mỗi ngày nàng phải ra sức đóng bộ mà chững chạc. Người ta xì xầm, người ta nhòm ngó, người ta cười cợt. Nhiều kẻ quay mặt nhìn đi chỗ khác chứ không nhìn nàng. Và có kẻ lại còn có thái độ nhục mạ nữa chứ.

Nàng ăn mặc cẩn thận để đi dự một buổi dạ tiệc chính thức gần cuối tuần lễ đua ngựa. Erin luôn luôn cho rằng có một bề ngoài chững chạc sẽ giúp cho ta vững tâm. Đi dự một mình thật là việc rất khó khăn, nhưng Burke đã được mời đến họp vào giờ chót.

Nàng có thể ở lại khách sạn, như lời yêu cầu của Burke. Sự thật là nàng rất thích có được buổi tối yên tĩnh, một khay thức ăn trên giường, có cuốn sách để đọc. Nhưng thế thì có vẻ hèn nhát quá. Cho nên nàng đã mặt đồ lụa màu xanh thẫm, và đeo chuỗi hạt Sophia quanh cổ như chiếc huy hiệu.

Trong khi những người khác uống cocktail thì nàng bồi bổ bằng nước trái cây và trò chuyện. Hơn bao giờ hết, nàng biết ơn bác Paddy. Bác ở gần nàng, động viên tinh thần nàng, và cứ kể chuyện về Ai Len cho nàng nghe để khỏi lo lắng. Nhưng bác không che chở cho nàng tránh khỏi những việc khác, những người khác.

Dorothy Gainsfield tiến đến bên nàng, đôi mắt bà lạnh như những hạt kim cương của bà. Bà lên tiếng:

- Chào mừng, chiếc áo đẹp quá!
- Chào bà Gainsfield.
- Chắc cô vui thích tuần đua ngựa đầu tiên chứ? Đây là lần thứ nhất của cô, phải không?
- Vâng, lần đầu của tôi.

Nếu Erin đã học hỏi được điều gì, thì đó là nụ cười xã giao nàng đáp lại người khác. Nàng nói tiếp:

- Chắc bà đã đến đây nhiều năm rồi.
- Đúng thế.

Bà kiêu kỳ đáp lời, tỏ ra không muốn bị sỉ nhục trước một người thấp kém hơn mình:

- Tôi không thấy chồng cô đâu hết.
- Anh ấy không thể làm việc đó.
- Thì cũng dễ hiểu thôi, phải không?

Erin thấy Paddy dợm bước đi, nàng đặt một bàn tay lên cánh tay bác, rồi nàng trả lời bà ấy:

- Cuộc đua chỉ còn hai ngày thôi, Burke bận lắm.
- Tôi cũng nghĩ thế.

Bà già cười khô khốc rồi uống sâm banh, bà nói:

- Có thể nói là tôi rất ngạc nhiên khi thấy ông ấy bị lôi vào một... tai nạn như thế ở Bluegrass Stakes.

- Ủy ban cuộc đua đã thấy kỷ lục của con Đại Bịp đã nói lên tài năng của nó và tính trung thực của Burke. Khi việc điều tra đã hoàn tất, nó sẽ chứng minh việc này.

-Ồ, tôi cũng hoàn toàn tin tưởng như thế. Chuyện rất thường cho những ai có quá nhiều tin tưởng vào chiến thắng. Đây không phải là lần đầu tiên người ta tạo ra những phương pháp để hạ bót tỉ lệ chấp.

- Burke không gian lận. Anh không có tính ấy.
- Tôi cũng tin chắc là cô nói đúng.

Bà Gainsfield lại cười:

- Nhưng mà, tôi đâu có nói đến chồng bà... thừa bà Logan.

Hài lòng vì đã xoi mói được, bà Gainsfield bỏ đi.

Bác Paddy nhìn theo, bác nói:

- Đồ thứ bò cái già mặt mẹt. Bác sẽ cho mụ ta biết tay.

- Không.

Erin lại đặt một bàn tay lên cánh tay bác:

- Mụ ta không đáng cho bác phải làm thế.

Erin nhìn bà ta hòa vào đám đông. Nàng nói:

- Khi con Đại Bịp thắng, là đủ rồi.

o O o

Erin quyết định vào cuối tuần họ sẽ khám phá ra ai chịu trách nhiệm về việc làm cho con Đại Bịp không đủ tu cách, và xóa tan ô danh cho Burke. Nàng lại còn quyết định vào hôm chủ nhật, khi Churchill Downs khai mạc buổi đua ngựa chính thức, thì Burke sẽ thắng chính thắng.

Khi công việc này xong rồi, nàng sẽ đương đầu với những rạn nứt hôn nhân. Có lẽ Burke đã sai khi anh cho rằng hầu hết các cuộc hôn nhân không được yên thắm, là vì người này cứ cố gắng hoán cải người kia. Bây giờ thì nàng biết rằng, nếu cả hai người không thay đổi được nhau, thì chắc là cuộc hôn nhân của họ phải tan vỡ.

Nàng nhìn anh đang đứng cạnh khu tập trung ngựa hình bầu dục với nhân viên huấn luyện ngựa của anh. Trời còn sớm, ánh sáng mờ mờ đang chuyển dần sang màu hồng nhạt ở trên cao. Không khí mát lạnh, yên tĩnh đến độ nàng nghe rõ nhiều âm thanh lao xao.

Quanh nàg, các khán đài đều vắng hoe. Trong vòng hai mươi tư giờ nữa thôi, tất cả đều sẽ chật ních, cho đến cả các bãi cỏ cũng đều đầy đặc cả người. Cuộc đua chỉ kéo dài trong vài phút mà thôi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, trong mỗi tắc đất, mọi người đều kích động, xôn xao, hi vọng.

- Thời gian vào giờ này thật huyền ảo.

- Travis.

Erin vụt đứng dậy và dang tay ôm lấy anh. Nàng không ngờ vào giờ phút này mà lại có người để ôm như thế:

- Ô, thật là sung sướng được gặp anh. Nhưng đáng ra anh không nên đến đây cơ.

Nàng vội vã nhích ra, hỏi tiếp anh:

- Dee ra sao rồi? Chị ấy có khỏe không?

- Có khỏe thì tôi mới đi được chứ. Cô ấy bảo tôi có thể đi hai ngày, cô ấy không cần tôi phải chăm sóc cô ấy.

- Bậy, thế là bậy lắm, nhưng em lại cảm ơn hai anh chị.

Nàng đưa mắt nhìn về phía chồng:

- Anh ấy đang cần có bạn đấy.

- Còn cô thì sao?

Nàng cười rồi lắc đầu quầy quậy:

- Ô, anh ấy không cần em đâu.

- Tôi không tin đâu, nhưng tôi không muốn nói đến chuyện đó. Cô khỏe không?

- Em đủ sức chịu đựng mà.

- Cô xanh nhiều đấy.

Anh nói nhỏ nhỏ, rồi nắm tay cô, anh nhắc lại:

- Xanh nhiều đấy.

- Em khỏe mà, thật mà. Em chỉ cần ngủ vài giấc là lại sức.

Nàng đứng sát người vào anh. Trước khi nàng nhích ra, anh dìu nàng ngồi xuống lại:

- Cô ngồi đây đi. Tôi đi gặp Burke đã.

Nàng nắm chặt lấy tay anh:

- Không. Em sẽ khỏe liền thôi. Em cần chớp mắt là được.

- Erin, nếu cô bệnh...

- Em chẳng bệnh gì đâu.

Nàng cười vô ý đặt tay lên bụng nay đã phát triển khá lớn. Nàng nói:

- Em hứa với anh như thế mà.

Anh nhướn mày, nhìn nàng chăm chú, anh thốt lên:

- Tôi xin chúc mừng cô!

Erin từ từ mở mắt ra, nàng nói:

- Anh quả là con người tinh ý.
- Đôi lúc tôi đã nghĩ đến rồi mà.

Anh vuốt bàn tay nàng một hồi cho đến khi hai má nàng ửng hồng, anh hỏi nàng:

- Burke nghĩ sao khi sắp làm cha đây?
- Anh ấy không biết.

Nàng đã khỏe hơn, nàng ngồi thẳng người dậy và mừng vì Burke vẫn đứng xoay lưng về phía họ:

- Nay thì anh ấy lại đang bận bịu công việc.
- Cô không nghĩ là việc này sẽ làm cho anh ấy lấy lại quân bình à?

Nàng thở dài thườn thượt, nhìn vào mặt Travis, nàng đáp:

- Không, em không nghĩ thế đâu, vì em không chắc là anh ấy muốn có con. Và bây giờ thì anh ấy không muốn gì cả, mà chỉ muốn để cho anh ấy yên thôi.
- Cô đã suy đoán sai anh ấy rồi.
- Anh là bạn anh ấy mà.
- Và cũng là bạn của cô nữa chứ.

- Vậy thì cứ giúp anh ấy cho đến khi xong việc cái đã. Rồi em sẽ nói cho anh ấy biết khi thuận tiện.

- Tốt đấy. Nếu cô hứa là phải chăm sóc sức khỏe của cô cho tốt là được.

Nàng cười rồi hôn má anh:

- Ngày mốt, em sẽ ngủ suốt tuần luôn.

Burke chui qua dưới thanh ngang hàng rào:

- Travis, tôi không ngờ lại gặp anh ở đây.

- Tôi không muốn bỏ trận đua chính. Công việc ra sao rồi?

Burke liếc nhìn con ngựa đang được dẫn đi tắm:

- Chú ngựa hoàn hảo lắm. Cho anh biết là chúng ta sẵn sàng đưa mọi việc ra ánh sáng đấy.

- Việc điều tra ra sao rồi?

- Chậm như rùa!

Thật vậy, đó là việc điều tra của chính quyền. Việc điều tra riêng của anh có phần nhanh hơn nhiều. Bây giờ Travis đã có mặt ở đây, anh sẽ có người để bàn bạc về giả thuyết của anh. Mặc dù anh đeo kính râm, Erin vẫn cảm nhận được anh đang nhìn nàng. Hiểu ý, nàng gật đầu đứng dậy:

- Em để cho các anh thảo luận công việc.

Travis nói nhỏ với anh khi Erin đi khỏi khán đài:

- Cô ấy lo lắng cho anh lắm!

- Tôi muốn cô ấy đừng lo. Tôi muốn cô ấy về trại Ba Con Át nghỉ ngơi, đợi đến khi công việc sáng tỏ.

- Nếu anh muốn có người vợ dễ bảo, biết vâng lời thì anh không nên lấy vợ người Ai Len.

Burke lôi ra điều thuốc, anh ngấm ngấm bạn hỏi:

- Anh mất bao lâu mới trị nổi Dee?

- Bảy năm hay bảy tuần gì đấy?

Lần đầu tiên trong nhiều ngày, Burke mới cười vui vẻ:

- Thôi mặc, anh giúp tôi canh chừng cô ấy được không? Tôi thấy cô ấy không được khỏe trong người.

- Anh có thể cố chuyện trò với cô ấy đi chứ.

- Tôi không có tài nói chuyện. Tôi muốn anh cho cô ấy về theo anh sau cuộc đua ngày mai.

- Thế anh không về à?

- Tôi phải ở lại Kentucky thêm vài hôm nữa.

- Có đầu mối rồi à?

- Chỉ linh cảm thôi.

Anh châm thuốc rồi phà khói:

- Bực nhất là Ủy ban cuộc đua cứ đòi cho được bằng chứng.

- Anh có muốn bàn về việc đó không?

Burke ngần ngại, chỉ vì anh ngại khi tâm sự với người khác. Anh đáp:

- Muốn chứ. Anh có rảnh được ít phút không?

Nàng không chắc mình có làm được điều gì không, nhưng vẫn đi đến chuồng ngựa. Có lẽ cũng có ích nếu nàng tỏ ra mạnh dạn và năng nổ, Burke thế nào rồi cũng tin tưởng nàng. Nàng đương đầu với các lời đàm tiếu, nàng chống trả các lời nhận xét bóng gió. Nàng cũng đưa ra nhận xét của mình. Nhưng có một điều mà nàng chưa đương đầu được, đó là tính sợ ngựa mà nàng vẫn chưa chế ngự được. Cho nên nàng muốn chế ngự cho được điều này. Ngày mai, nàng sẽ đi bên cạnh Burke dễ dàng vào chuồng con Đại Bịp, nàng sẽ đứng cạnh anh trong khuôn viên của con ngựa chiến thắng mà không hề run sợ.

Cách chuồng ngựa ba thước, nàng dừng lại để trấn an mình. Đã trải qua một thời gian lâu rồi mà vẫn còn sợ, thì thật khủng. Chả ích gì hết khi cứ bám vào một cảm nghĩ mình khiếp hãi vì một tai nạn đã xảy ra nhiều năm rồi. Suốt đời, nàng sống gần gũi với thú vật. Lấy Burke, nàng lại tiếp tục cuộc sống gần gũi chúng. Rồi con nàng... nàng đặt một bàn tay lên bụng. Con nàng phải lớn lên không sợ sệt vì di truyền.

Nàng phải vào một mình. Rồi ngày mai, nếu Burke có bảo nàng tránh ra hay đi về đi nữa, nàng cũng phải cùng anh đi vào chuồng ngựa.

Nàng tiến đến gần hơn. Mùi chuồng ngựa tỏa ra - mùi rơm, mùi ngũ cốc thơm tho, mùi hăng hăng của ngựa, của mồ hôi. Lại còn âm

thanh nữa - tiếng chân ngựa cào trên nền bê tông, tiếng yên cương loảng xoảng, tiếng ngựa thở, tiếng hí nho nhỏ uể oải của ngựa đang lúc nghỉ ngơi. Nàng lặng lẽ, cẩn thận bước vào, nàng thấy mỗi bước là mỗi gần đến chuồng ngựa hơn.

Khi nàng bước vào trong, ánh sáng trong chuồng thay đổi hẳn. Nó mờ hơn, dịu hơn và nàng ngửi thêm được mùi da thuộc nữa.

Hầu hết ngựa đã được huấn luyện rồi, những người chăm sóc ngựa đang mải mê ăn sáng trước khi đến giờ chùi rửa, kỳ cọ, chăm sóc. Nàng đã chọn giờ này, giờ ít bận rộn nhất, để nàng khỏi bị ai trông thấy.

Nhưng nàng vẫn không tránh khỏi. Một con ngựa đưa đầu ra khỏi cửa, nàng thót người lên một chút, nhưng rồi nàng bình tĩnh lại. Nàng có thể sờ được nó mà, nàng tự nhủ mình như vậy. Cổng đang khóa. Nàng có thể đưa tay sờ nó dễ dàng như nàng đã sờ con ngựa con của Burke.

Mấy ngón tay run run, nàng thận trọng sờ cổ con ngựa. Nó nhìn nàng, nhưng khi nó ngúc ngắc đầu thì nàng lại thụt tay về. Nàng lẩm bẩm:

- Mình phải làm tốt hơn thế chứ.

Thế rồi nàng đặt tay mạnh hơn vào cổ nó. Lòng bàn tay nàng ướt đầm, nàng không nhúc nhích nhưng nàng cảm thấy một ít hân hoan vì chiến thắng.

Nó là con ngựa rất đẹp, nàng tự nhủ như vậy, vừa lấy bàn tay di chuyển nhẹ trên cổ nó. Nó là con ngựa đực tơ của Pentel, con ngựa

nàng đã thấy nhiều lần đua với con Đại Bịp. Nàng sờ nó vừa thờ dài, lằm bằm:

- Nào, nào, khá chứ. Tim tao đang đập thành thịch ra đây, nhưng tao vẫn ở đây.

Nàng nhủ mình: mình ở đây, mình sẽ trở lại hàng ngày. Mỗi lúc mình lại thấy dễ dàng hơn. Nàng thụt tay về rồi lại đưa tay tới. Càng dễ dàng hơn. Sự thể sẽ dễ dàng cho nàng khi giáp mặt với Burke, và nàng sẽ vượt qua những bất ổn với Burke. Nàng sẽ không thấy mình bị khinh dễ và khốn khổ nữa, vì chồng nàng quá ngang ngạnh không chịu chấp nhận tình yêu của nàng và sự giúp đỡ của nàng. Nàng sẽ noi theo con đường hành động của anh, nhưng phải thay đổi một ít. Rồi phải như thế.

Nàng nghe có tiếng người, nàng bèn rút tay về, luống cuống. Nàng không muốn gặp mặt một người chăm sóc ngựa nào đi vào bắt gặp nàng hết. Nàng không nghĩ đến việc đứng lại trong chuồng ngựa để chuyện trò với ai hết. Erin lau bàn tay ướt đầm vào quần. Rồi chuẩn bị cười chào với họ.

Bỗng nàng giật mình khi nghe có giọng người nói chuyện với nhau, nàng nghiêm sắc mặt lại. Giọng nói có vẻ giận dữ, mặc dù họ đã ngưng nói, nhưng vẫn còn vương vấn thái độ thất vọng của người nói. Nhờ chần chừ mà nàng nhận ra giọng nói của một người. Y nói:

- Nếu anh muốn có tiền thì anh phải tìm cách.

- Tôi cho ông biết con ngựa không ở một mình quá năm phút. Logan đã khóa kín nó như một vật châu báu mà.

Erin hé môi ra rồi nàng bậm lại. Nàng bước lùi một bước vào trong bóng tối để lắng nghe.

- Anh đã có việc để làm, một việc làm với tiền trả rất hậu hỉ. Nếu anh không đến được con ngựa, thì anh đến chỗ chứa thức ăn của nó. Tôi muốn ngày mai nó không đua được.

- Tôi không đầu độc được con ngựa nào hết, và tôi cũng quá ngán việc liều lĩnh rồi!

- Anh có dẫn đo gì đâu khi anh chích ống thuốc dưới da của nó, hay là khi nhận 10% số tiền thưởng ở trận Bluegrass Stakes!

- Thuốc kích thích là một việc, còn thuốc độc lại là chuyện khác. Con ngựa mà chết thì Logan sẽ điên lên cho đến khi y tìm ra thủ phạm. Tôi không muốn mình là thủ phạm.

- Vậy thì dùng thuốc lại.

Giọng nói khẩn khoản, cấp thiết. Erin nắm chặt hai bàn tay lại. Nàng nghe:

- Phải tìm mọi cách, nếu không anh sẽ không có đồng teng nào hết. Nếu người ta tìm ra con ngựa có chất độc ở trong trận đua chính này, nó sẽ bị loại. Tôi cần thắng trận này.

Nàng cần phải chạy về báo cho Burke biết. Erin đứng yên để đợi cho họ đi qua. Nhưng vận may không đến với nàng. Khi nàng thấy hai bóng người bước vào chuồng ngựa, nàng vươn vai và tiến ra. Đúng là một canh bạc, nhưng phần may nàng mơ ước lại bịp nàng.

- Chúc ông may mắn ông Durman.

Nàng cất cao giọng khi nàng thấy nét hoảng hốt hiện trên mặt y. Nàng cũng nhìn anh chàng chăm sóc ngựa, một người Burke mới thuê để làm huấn luyện viên. Durman cười đáp lại nhưng y đã tính toán rồi. Y nói:

- Chào bà Logan. Chúng tôi không thấy bà xuống chuồng ngựa kia mà.

- Tôi muốn xem những con ngựa đua ra sao. Ông thứ lỗi cho, Burke đang đợi tôi.

- Đâu được!

Y chớp lấy cánh tay nàng khi nàng định bước qua. Đã có dự tính rồi nên nàng đã la lên. Nhanh như chớp, y bóp miệng nàng lại. Người chăm sóc ngựa hỏi y:

- Lạy Chúa quyền năng, ông làm gì thế? Logan sẽ giết ông đấy!

- Hắn cũng giết cả anh nữa,, nếu con này về báo cho chồng nó biết. Nó đã nghe hết rồi, thằng đàn.

Erin vùng vẫy khiến cho y thở hổn hển, y đẩy nàng sang cho anh chàng chăm sóc ngựa:

- Nắm chặt nó, để tôi tìm cách.

- Chúng ta phải ra khỏi đây thôi. Nếu có ai đến thì...

- Im, câm mồm lại!

Mặt Durman ướt đầm mồ hôi. Y lấy khăn tay ra, lau mồ hôi. Y đã cùng đường, đành phải dùng biện pháp liều lĩnh. Bây giờ đến lúc phải dùng biện pháp khác:

- Chúng ta nhốt ả vào xe tải, đợi ngày mai đưa xong hẳn hay. Trong thời gian này, tao sẽ nghĩ cách.

Y lấy chiếc khăn buộc quanh miệng nàng lại. Rồi hết sức cẩn thận, y lấy chiếc khăn tay lớn cái bần của anh chăm sóc ngựa bịt mắt nàng. Y nói:

- Kiểm dây mau lên. Trói chân tay nó lại.

Erin nghệt thở vì chiếc khăn tọng vào họng, nàng vùng vẫy chống lại cả hai, nhưng nàng biết rằng nàng đã thua. Hi vọng cuối cùng, nàng tháo chiếc nhẫn dưới ra và thả xuống đất. Dây trói làm hai cổ tay nàng đau đớn, nàng bị trùm kín trong một cái mền.

Nàng thấy mình bị nhấc bổng lên, và chỉ còn biết quẩn quại người mà thôi. Tình trạng thật vô vọng, vì càng phản ứng thì nàng càng thấy khó thở. Nàng nghe có tiếng cửa mở, rồi nàng bị nâng bổng lên và bị ném vào trong một cái nền cứng ngắt.

Anh chăm sóc ngựa vừa nhìn cái đồng mền vừa hỏi:

- Chúng ta sẽ làm gì với bà ấy đây? Giờ mà thả bà ta ra, bà ta sẽ nói toáng lên hết.

- Làm sao thả nó ra được!

Durman đứng tựa người vào hông xe, y lấy tay áo lau mồ hôi trán. Y tự nhủ: phóng lao thì phải theo lao thôi. Y đã đi quá xa rồi, y

đã liều quá rồi không thể để cho một người đàn bà phá hỏng việc của y được.

Anh chăm sóc ngựa nói:

- Tôi sẽ không dự phần vào việc giết một người phụ nữ đâu.

Durman bỏ tay xuống, y nheo mắt nhìn anh:

- Anh đi chăm sóc ngựa đi, cứ để mụ ấy cho tôi.

Chúng sẽ giết nàng thôi. Erin vùng dậy để hất cái mền ra khỏi mặt khi nàng nghe chúng đóng cửa xe và bỏ đi. Ngay khi y hứa với anh chàng chăm sóc ngựa là y không làm hại nàng, nàng đã hiểu ra liền. Durman sẽ không ngần ngại loại bất kỳ chương ngại vật nào để y đạt được mục đích.

Còn con nàng. Nàng ảm ức khóc, nàng vặn hai cổ tay để tháo thử sợi dây. Lạy Đức Mẹ nhân từ, xin che chở cho đứa bé! Và Burke nữa!

Nàng thấy khiếp hãi quá, nàng ngất đi một chốc. Rồi nàng bình tĩnh lại được, hai cổ tay đau nhức, hai vai bầm tím. Erin thở hổn hển, nàng nằm trong bóng tối và cố tìm cách. Nếu nàng đứng dậy được và tìm ra cửa xe, nàng có thể tìm ra cách để mở cửa xe. Nàng nhích từng tí đến vách xe; rồi dùng vách xe làm điểm tựa, nàng cố gắng quỳ người lên. Người nàng ướt đầm cả mồ hôi, trong lúc cố gắng đứng dậy. Nàng tựa lưng vào vách xe, lần theo vách xe, dùng mấy ngón tay mò mẫm.

Khi tìm ra được nắm cửa xe, nàng khóc ròng. Nàng vặn người, nhón mấy đầu ngón chân để mấy ngón tay nắm gọn được nắm cửa. Cửa khóa. Nàng lắc đầu để khỏi phải bật khóc. Dĩ nhiên là cửa phải

khóa. Durman là thằng thô bạo, nhưng y không phải là đồ điên. Nàng cố dấn mạnh vào cửa, hi vọng có người nghe thấy, nhưng hai tay bị trói chặt quá, nàng không thể tạo ra được xung lượng để dấn cho to được. Erin nằm dài xuống nền xe lại, vừa kinh hoàng vừa đau đớn, nàng chỉ còn tiếp tục mẩn mò tháo thử sợi dây trói mà thôi.

o O o

- Anh có gặp Erin đâu không?

Travis ngược mắt nhìn Burke vừa lấy tay xoa nắn chân cho con ngựa đực tơ của mình. Anh đáp:

- Không thấy từ hồi sáng đến giờ. Tôi chắc là cô ấy về khách sạn rồi.

- Có lẽ thế. Có thể cô ấy đã đáp xe về rồi.

Burke nghĩ: chắc thế. Không có gì phải lo hết.

- Sáng nay chúng tôi cùng nhau vào đây, thường là cô ấy đợi tôi mà!

Travis đứng thẳng dậy:

- Cô ấy trông có vẻ hơi mệt đấy. Có thể cô ấy về sớm để nghỉ ngơi.

- Chắc thế.

Chắc thế. Có lẽ nàng đang ngâm mình trong bồn nước nóng, đang nghĩ đến buổi tiệc đêm ấy.

- Tôi phải lái xe về để xem thử nàng ra sao?

- Hỏi cô ấy có thương hại một kẻ cô đơn thì dành cho tôi vài vũ khúc đấy.

- Chắc rồi.

- Này Burke, sao?

- Sao gì?

- Có gì bậy bạ không?

Hai bàn tay anh lạnh. Lạnh như nước đá, anh đáp:

- Không, không có gì. Hẹn gặp lại hai giờ sau.

Khi anh lái xe về khách sạn, hai tay anh vẫn còn lạnh. Erin có bao giờ lại không nói với anh lời nào. Nhưng mà độ sau này ít nói chuyện với nhau lắm. Vì lỗi của anh mà thôi. Anh chấp nhận lỗi của mình, anh nhún vai. Anh không cho việc nàng có mặt ở đây là đúng. Và anh lại không ưa thấy nàng đương đầu chống lại những lời đàm tiếu, mà có lẽ đã tràn lan rất nhiều trước khi nó xẹp xuống.

Nếu nàng đừng có ương ngạnh quá trong việc muốn giữ một địa vị xã hội... nhưng mà, đấy là một điều anh đã hứa với nàng khi hai người làm đám cưới kia mà. Anh phải biết ơn nàng vì nàng gấp bó với anh mới phải chứ, đằng này thay vì biết ơn, anh lại gây ra nhiều lỗi lầm, và anh phải gánh lấy trách nhiệm mà thôi.

Bây giờ anh không thích gánh lấy trách nhiệm nhiều hơn là trước đây. Có lẽ nên cho xe chạy về hướng Tây thì khỏe đấy. Rút tên khỏi cuộc đua như trước đây anh đã làm nhiều lần đi. Trước đây chả có gì níu kéo anh được hết. Nhưng trước đây anh không có Erin mà.

Khi cuộc đua và tai tiếng qua rồi, họ sẽ nói năng lại với nhau. Bầu không khí phải được khai thông, luật lệ được chấn chỉnh lại. Có lẽ, ừ, có lẽ anh phải kể cho nàng nghe quá khứ của anh, sau khi vụ này đã xong xuôi. Kể cho nàng nghe cách anh đã lớn lên, những điều anh đã gánh chịu trong cuộc sống. Tốt hơn là phải nói ra, làm sáng tỏ ra để cho nàng biết, hơn cứ đợi nàng tự tìm ra.

Anh chưa bao giờ cho quá khứ của anh là điều đáng phải hổ thẹn. Nàng đã làm cho anh nhớ lại quá khứ. Nàng đã buộc anh phải nhìn lại quá khứ có phần gay gắt hơn. Anh không thích những điều anh đã chứng kiến.

Khi anh về đến khách sạn, thái độ của anh vẫn không đỡ hơn chút nào. Anh biết thật là lỗi bịch khi đi giận nàng vì nàng đã bỏ trường đua để về khi anh yêu cầu nàng cùng về với anh. Nhưng, mẹ kiếp, nàng đã làm cho anh lệ thuộc vào nàng quá. Những ngày đã trôi qua dễ chịu khi anh biết anh có thể nhìn quanh là có thể thấy nàng. Anh chẳng sẵn sóc gì đến nàng cả.

Trong lúc đi về phòng của họ, anh đã chuẩn bị để gây nhau. Đã từ lâu rồi họ đóng một bộ mặt bề ngoài lịch sự với nhau, mà không có chút gì chân thật hết. Anh sẽ hét vào mặt nàng, và để cho nàng hét lại vào mặt anh. Rồi sau đó họ sẽ làm hòa với nhau trên giường.

- Erin?

Anh đóng mạnh cửa lại, nhưng anh không đi quá nửa phòng khách, anh đã biết ngay là nàng không có ở trong phòng. Hai tay anh phát lạnh.

Vừa rửa mình, anh vừa bước vào phòng ngủ. Nàng bỏ anh mà đi ư? Phải chăng anh đã đẩy nàng đi quá xa đến nỗi nàng đã quyết

định kết thúc? Anh không muốn mất nàng. Ý nghĩ này khiến anh run lên khi anh với tay đến cánh cửa tủ quần áo. Không, anh không muốn mất nàng chút nào hết, mà anh muốn có nàng, cần nàng.

Anh mở rộng cánh cửa tủ quần áo và hầu như nhẹ cả người khi thấy quần áo của nàng vẫn còn nguyên vẹn.

Anh tự nhủ: chắc nàng đi mua sắm. Hay là đi làm tóc. Nhưng nghĩ thế mà anh vẫn không yên tâm khi anh đóng cửa tủ lại.

Anh đi quanh phòng gần ba mươi phút thì chợt chuông điện thoại reo. Burke nhảy đến nhấc điện thoại lên, sẵn sàng để quạt cho nàng một trận cho dù nàng có giải thích ra sao đi nữa.

- Burke, Travis đây.

- Sao, có gì không?

- Có Erin ở khách sạn không?

Miệng anh khô lại, anh đáp:

- Không, mà sao?

- Lloyd Pentel vừa mang đến cho tôi chiếc nhẫn cưới của cô ấy. Anh ta tìm thấy nó ở trên chuồng ngựa.

- Sao? ở chuồng ngựa à?

Anh ngồi phịch xuống ghế, sợ mình không đứng vững, anh nói tiếp:

- Không đúng đâu. Cô ấy không vào chuồng ngựa đâu. Cô ấy sợ ngựa mà.

Travis cố giữ giọng bình tĩnh:

- Burke, cô ấy có về khách sạn không?

- Không, cô ấy không có mặt ở đây. Tôi muốn nói chuyện với Pentel.

- Tôi đã nói rồi. Hắn không gặp cô ấy. Burke, chúng ta đang nguy đấy, nhưng theo tôi thì anh nên gọi cho cảnh sát biết đi.

o O o

Nàng đã mất hết ý niệm về thời gian. Nàng cứ nghĩ đến sợi dây trói, mong nó lỏng ra, nhưng đây chỉ là ước mơ mà thôi. Hai cổ tay nàng giờ đây đau hơn nhiều. Có nhiều chỗ sưng vù và bầm tím vì nàng đã té nhào khi cố xoay sở đứng dậy. Vì té, cho nên nàng sợ có gì ảnh hưởng đến cái thai; bởi thế nàng không cố đứng lên nữa. Nàng nằm yên một hồi lâu để nghĩ đến Burke, nàng ao ước anh tìm ra nàng.

Chắc là anh lo lắng? chắc thời gian đã khá lâu rồi, khiến anh phải tự hỏi nàng ở đâu chứ? Anh có lo lắng không? Nàng cầu nguyện, rồi ngủ một tí, mơ về Ai Len và trang trại. Tại sao nàng lại muốn từ bỏ những nơi bình an và yên ổn như thế mà đi? Rồi nàng mơ đến Burke, và nàng hiểu ra rằng, một phần câu trả lời là nàng vì Burke mà đi.

- Bà Logan.

Một bàn tay chạm đến vai nàng, nàng đau đớn như dao đâm. Miếng bịt mắt được tháo ra. Nàng phải nhắm mắt lại và cố gắng nhìn

kỹ. Trong ánh sáng mờ mờ, nàng nhận ra khuôn mặt của tên chăm sóc ngựa, nàng thấy khiếp vía. Hắn đến giết nàng chứ gì, và giết đứa bé luôn? Hắn nói:

- Tôi mang đến cho bà một ít thức ăn. Bà phải hứa là giữ im lặng. Durman sẽ biết tôi đến đây nếu bà la lên. Nếu bà hứa không la lên, tôi sẽ lôi miếng giẻ trong họng bà ra để bà có thể ăn được. Nếu bà làm ồn, tôi sẽ nhét lại vào họng bà, và bà sẽ không có gì hết.

Nàng gật đầu, rồi khi hắn lôi miếng giẻ ra khỏi miệng, nàng hít không khí trong lành vào người. Không dễ gì liều mạng la lên được, vả lại, mặc dù hắn đã lôi miếng giẻ ra rồi nhưng nàng vẫn cảm thấy ngọt ngào trong cổ. Nàng hỏi hắn:

- Tại sao anh lại làm việc này? Nếu anh cần tiền, anh sẽ có ngay.

- Tôi đã dần sâu quá rồi.

Hắn đưa cho nàng một cái bánh sandwich đã trở mùi:

- Bà ăn một ít đi, không thì bệnh đấy.

Mùi thịt trong cái bánh làm nàng xốn xang trong ruột:

- Ăn hay không thì có gì khác nhau đâu? Đằng nào thì các người cũng sắp giết tôi mà!

- Kìa, tôi không làm việc đó đâu!

Nàng thấy vẻ hốt hoảng hiện ra trong mắt hắn, mồ hôi nhỏ giọt trên môi hắn. Hắn cũng sợ như nàng. Nếu nàng sử dụng được lợi thế này, nàng có thể có cơ may thoát được. Nàng nói:

- Anh biết Durman sẽ làm gì rồi. Hắn không tha tôi đâu.

- Ông ấy chỉ cần thắng mà thôi. Ông ấy cần lắm. Ông ấy đang gặp khó khăn về tài chính, còn trại ngựa thì không được tốt. Con Tự Hào Của Charlie hay đấy, nhưng ngựa của Logan lại còn hơn nữa. Cho nên ông ấy phải phái tôi qua làm thuê cho trại Ba Con Át để dò xét công việc ở đấy, để làm cho cuộc đua của chồng bà gặp phải thất bại, thế đấy.

Hắn nhìn quanh. Hắn nói nhiều. Hắn có tật nói nhiều khi nào hắn bức bối trong người. Hắn lại còn tật uống rượu nữa. Miệng hắn khô khốc vì không có gì để uống cả. Hắn nói thêm:

- Tôi vừa cho con ngựa ăn ít đồ ngọt. Durman muốn thế. Ông ấy chỉ muốn loại con ngựa mà thôi. Bà hiểu cho, đây là công việc làm ăn. Chỉ là việc làm ăn thôi.

- Anh thì nói về đua ngựa, còn tôi thì tôi cho các ông là đồ sát nhân.

- Tôi không muốn nghe đến việc ấy. Tôi không làm việc ấy đâu. Bây giờ bà ăn đi.

- Thưa ông... tôi không biết tên ông.

- Berley, thưa bà. Tom Berley!

Sợ có vẻ lộ bịch, hắn đưa mấy ngón tay lên sờ chiếc mũ lưỡi trai. Nàng nói:

- Thưa ông Berley, tôi xin ông tha mạng sống cho tôi. Và không phải chỉ tha mạng cho tôi thôi đâu, mà còn tha cho cả hài nhi trong bụng của tôi nữa đấy. Ông nữ nào để cho hắn giết con tôi. Ông chỉ lo về con ngựa, nhưng cũng là sát nhân đấy. Giết một đứa bé vô tội, thưa ông Berley.

- Tôi không muốn nghe nói về chuyện giết chóc nữa.

Giọng nói của hắn cộc cằn, nhưng khi hắn nhét miếng giẻ vào miệng nàng lại, tay hắn nhẹ nhàng hơn. Hắn chưa uống gì hết, hắn thèm một cốc quá. Hắn chuẩn bị bịt mắt nàng lại, nhưng ánh mắt nàng làm cho hắn ngần ngại. Hắn tự nhủ: vả lại cũng chẳng có gì để nàng thấy hết. Phía sau chiếc xe tải chẳng có cửa sổ nào hết, còn buồng lái thì đã được đóng vách ngăn khuất rồi. Hắn bỏ chiếc bánh vào túi, rồi nói:

- Bà không muốn ăn thì tùy bà. Tôi phải canh chừng công việc của tôi.

Erin thấy hắn nhìn hai phía, rồi bước ra khỏi xe và nhốt nàng lại trong bóng tối.

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 11

- Thưa Trung úy, tôi muốn ngài ra ngoài để tìm vợ tôi hơn là ngài cứ ngồi đây để hỏi tôi mãi thế.

Trung úy Hallinger đã gần 60 tuổi, ông đã trải qua ba mươi bảy năm trong lực lượng an ninh, ông cho biết cần phải nghe nhiều mới thấy được vấn đề. Có lẽ ông đã có quá nhiều kinh nghiệm trong việc chia sẻ những nỗi bi quan và giận dữ của nhiều cặp vợ chồng. Người đàn ông đang đứng trước mặt ông đây chắc cũng thế. Ông nói với anh:

- Thưa ông Logan, tôi đã phái một nhân viên an ninh đi tìm kiếm vợ ông rồi, và đã cử nhiều nhân viên khác đi điều tra ở trường đua rồi.

Mặc dù ông thêm điều xì gà của Burke, ông vẫn không nói ra. Ông nói tiếp:

- Nếu ông muốn tôi điều tra tìm kiếm vợ ông thì trước hết ông phải cho tôi biết sự việc đã xảy ra, mới có cơ may biết vợ ông ở chỗ nào chứ.

- Thì tôi đã cho ông biết Erin không trở về khách sạn. Không ai gặp nàng từ sáng sớm hôm nay, và người ta đã tìm ra chiếc nhẫn cưới ở trong chuồng ngựa của trường đua Church ill Downs.

- Thưa ông Logan, có người hay bắt cần khi đeo đồ trang sức lắm.

Có người thôi, việc này thì dính dáng gì đến việc người ta? Họ đang nói đến Erin mà, Erin của mình mà. Nàng ở đâu? Anh lại nhìn Hallinger và nói chắc nịch với ông:

- Erin không bắt cần đâu. Nàng không bắt cần với chiếc nhẫn cưới của nàng đâu.

- Ờ... ờ...

Ông ghi chép vào sổ. Ông nói tiếp:

- Thưa ông Logan, có lúc người ta hiểu lầm những chuyện như thế đấy.

Hallinger suy nghĩ: Mình có thể viết cả một tập sách vàng, mình có thể viết cả một tập về chuyện hiểu lầm như thế. Ông hỏi lại anh:

- Sáng nay ông có cãi nhau với vợ ông không?

- Không!

- Có thể bà ấy thuê xe rồi đi du ngoạn đâu đấy.

- Thế thì kỳ quá!

Travis đưa cho anh tách café, anh nhìn lên. Burke cầm lấy cái tách rồi để sang một bên. Anh nói tiếp:

- Nếu Erin muốn đi dạo một vòng, nàng đã lấy xe mà chúng tôi thuê sẵn rồi chứ. Thế nào nàng cũng báo cho tôi biết khi nàng đi, và

nàng đã phải về đây trước hai giờ rồi. Chúng tôi đã có kế hoạch tối nay mà!

Ông có kế hoạch của ông, gồm việc vợ chồng hưởng một tối yên ổn hạnh phúc. Rồi còn ngâm chân nữa. Hallinger ngo nguậy mấy ngón chân đau trong giày, ông nói:

- Tuần lễ đua ngựa chính, có thể đã gây náo nhiệt quá, khiến cho bà ấy quên đi kế hoạch.

- Tôi biết Erin là một người rất có trách nhiệm. Nếu nàng không về nhà là vì nàng không thể về được thôi.

Anh lại nghĩ đến mấy lần anh gọi đến hỏi bệnh viện, anh đã tỏ thái độ hằn học và khiếp sợ rồi. Anh nói tiếp:

- Có ai đấy đã giữ Burke lại không cho nàng về đây.

- Ông Logan à, bắt cóc thường có điện thoại gọi đến để đòi tiền chuộc. Ông giàu có, thế mà ông cho tôi biết là không có ai tiếp xúc với ông hết cơ mà?

- Vâng, không có ai liên lạc với tôi hết!

Nói thế, nhưng anh vẫn toát mồ hôi mỗi khi chuông điện thoại reo lên. Anh nói tiếp:

- Trung úy này, tôi đã nói hết những gì tôi biết cho ông nghe rồi. Tôi rất bức bối nhắc mãi chuyện này mà đáng ra là ông phải ra ngoài để làm việc kia. Tôi cũng muốn ra ngoài để tìm kiếm, nhưng tôi cảm thấy tôi cần phải ở đây mà...

- Khoan, chưa hết đâu.

Hallinger đọc những ghi chép của mình. Ông là một người nhỏ thó mảnh mai, hai bàn chân ông đau và giọng nói ông bình tĩnh. Về ngoài cửa ông nghiêm trang khi ông làm việc. Chốc chốc ông lại ngắm đôi giày đắt tiền của Burke, trong khi ghi chép những suy nghĩ và những lo âu của mình. Ông lại hỏi:

- Thưa ông Logan, ông đã gặp rắc rối ở trường đua Bluegrass Stakes. Vợ ông cảm nghĩ về vụ này ra sao?

- Đương nhiên là cô ấy rất buồn bực.

Dụi tắt điếu thuốc, anh đứng dậy đi bách bộ.

- Có buồn bực lắm đến nỗi muốn lánh mặt mọi người đêm nay và ngày mai không? Có buồn lắm đến nỗi phải trốn ông mà đi không?

Burke quay lại, ánh mắt của anh dữ dằn. Anh đáp:

- Erin không muốn trốn tránh cái gì hay là trốn tránh ai hết. Bằng chứng là tôi đã yêu cầu nàng về nhà cho đến lúc công việc ở đây đã ổn định. Nhưng nàng không muốn làm thế. Nàng cương quyết ở lại đây để coi sóc công việc.

- Ông quả là một người may mắn!

- Tôi biết rồi. Mà tại sao ông không đi tìm vợ tôi ngay đi?

Hallinger chỉ ghi chép vào sổ, rồi quay qua hỏi Travis:

- Thưa ông Grant, tôi được biết ông là người sau cùng đã nói chuyện với bà Logan sáng nay. Thái độ của bà ấy ra sao?

- Cô ấy rất lo lắng về cuộc đua. Lo lắng cho Burke. Cô ấy hơi mệt. Cô ấy nói với tôi khi trận đua chính xong, cô ấy sẽ ngủ một

tuần. Cô ấy chỉ sợ mất dịp xem trận đua hay và phải xa chồng. Cô ấy mới lấy chồng có mấy tuần nay thôi, và cô ấy rất yêu chồng.

Ông Trung úy hết sức bình tĩnh lặp lại:

- Ờ, ờ... chiếc nhẫn được tìm ra ở chuồng ngựa. Thưa ông Logan, ông đã nói với tôi là bà ấy không đến chuồng ngựa, thế mà sáng sớm hôm nay người ta lại thấy bà ấy đi đến đấy.

- Có lẽ để chứng tỏ một yếu điểm của cô ấy, tôi cũng không chắc nữa.

Càng lúc, anh càng hết kiên nhẫn. Nếu nàng chờ anh cùng đi... nếu nàng yêu cầu anh dẫn nàng đi theo, đứng với nàng,... Chính anh là người đã xô đẩy nàng đi, đã xa cách với n, khiến nàng không yêu cầu anh một điều gì nữa. Giọng ông trung úy hỏi:

- Thưa ông Logan, yếu điểm gì thế?

- Cái gì?

Nghề của Hallinger là phải hết sức kiên nhẫn. Ông nói:

- Ông vừa nói bà ấy có lẽ vào chuồng ngựa để chứng tỏ một yếu điểm.

- Cô ấy gặp một tai nạn cách đây mấy năm và bây giờ vẫn còn sợ ngựa. Trong mấy tuần gần đây, cô ấy cố gắng để thắng nỗi sợ hãi ấy. Mẹ kiếp, nàng có vào trong đi nữa thì có gì khác đâu. Nàng vào đấy, rồi mất tiêu.

- Có nhiều chi tiết tôi mới làm việc được tốt hơn.

Chuông reo, Burke nháy chồm đến. Khi anh nhấc ống nghe lên, mặt anh xám lại vì căng thẳng:

- Hà?

Anh lẩm bẩm chửi thề, rồi đưa ống nghe cho Hallinger:

- Cửa ông đấy.

Travis đi ngang qua, anh đặt bàn tay lên vai Burke:

- Họ đang kiếm tìm nàng đấy. Burke ạ, anh phải bình tĩnh để cho họ làm việc.

- Tôi cảm thấy họ làm việc sai, rất sai.

Anh quá nôn nóng: sau cơn kinh hoàng ban đầu, sau nỗi lo sợ dằng dai và nỗi khiếp hãi, là điều anh chắc chắn lo ngại:

- Nếu họ không tìm ra gấp thì quá trễ đấy. Tôi phải đi ra ngoài. Anh ở lại xem có ai gọi giúp tôi được không?

- Được chứ?

Hallinger nhìn Burke bước ra cửa, ông ra dấu cho một nhân viên đi theo anh ta.

o O o

Chắc nàng đã ngủ được một giấc. Erin thức dậy sau một cơn ác mộng, mình mẩy ướt đẫm mồ hôi, người run lập cập vì lạnh. Nàng gọi thầm Burke, cô đưa tay với tới, nhưng hai tay không cử động được.

Không phải là một giấc mơ, nàng nhắm mắt lại và hít những hơi thở thật dài để ngăn bớt những cơn kinh hãi khác đang ập đến. Bao lâu rồi? Ôi, lạ Chúa, bao lâu rồi? Có lẽ chúng để nàng ở đây cho đến phát điên lên, để nàng sẽ chết đói từ từ.

Nàng sợ không điên được, vì nàng phải nghĩ đến Burke. Nàng muốn nhắm mắt và nhớ lại cảm giác khi nằm bên cạnh anh vào những đêm trăng chiếu qua cửa sổ, và cảm thấy hơi ấm toát ra từ cơ thể anh. Nàng nghĩ đến cách anh hôn nàng - lồi hôn từ tốn, để mê làm cho xương cốt nàng rã rời và tinh thần mê mẩn đi. Nàng nhớ lại mùi vị của anh. Ngay bây giờ nàng cảm thấy mùi của cơ thể anh, cảm thấy bàn tay anh vuốt ve má nàng, vuốt ve tóc nàng.

Hai bàn tay anh thật kỳ diệu, vừa mạnh mẽ vừa cứng cỏi. Hai bàn tay khi nào cũng cứng cáp, khi nào cũng chắc chắn. Ban đêm, thỉnh thoảng nàng nắm lấy bàn tay anh áp lên má mình, và cứ để yên như thế. Nàng chắc là anh không hề biết.

Bây giờ, nếu nàng chú ý tập trung, nàng có thể cảm thấy bàn tay anh đang áp lên má nàng. Nàng có thể giữ bàn tay ở đấy thật lâu như nàng muốn.

Khi mắt nàng đã quen với bóng tối, nàng có thể thấy được đầu anh ở trên gối bên cạnh nàng. Nét nhìn nghiêng của anh thật đẹp, cái hàm rắn rỏi, gò má sắc sảo. Khi râu ria mọc lún phún lại ưa nhìn nữa. Nàng đã nói cho anh biết chưa nhỉ? Trông anh thật ưa nhìn.

Còn nếu cần thận, nàng có thể nhích sát vào anh mà không đánh thức anh dậy. Mùi da thịt anh giúp nàng dễ ngủ. Anh có mùi đàn ông ưa thích mà không cần phải xịt dầu thơm vào người. Cho nên nàng nhích lại gần anh, thỉnh thoảng anh cũng nhích lại gần nàng, đưa tay uể oải ôm lấy hông nàng. Đó là những giây phút huy hoàng nhất,

giây phút nàng có thể thì thầm bên tay anh: nàng yêu anh. Nàng tự nhủ: nếu anh nghe hết những gì nàng nói trong khi anh ngủ, thì chắc là anh đã tin rồi.

Erin nhắm mắt lại như vậy, nàng chỉ nghĩ đến Burke. Sau một lúc, nàng ngủ lại.

o O o

Đã gần ba giờ, nhưng Burke vẫn ngồi nguyên trong ghế. Anh lái xe đi trong vòng một giờ mà thôi, lái ra trường đua với vài hi vọng mong manh sẽ gặp Erin đang đứng đợi anh ở đấy. Anh đi lảng vảng quanh các chuồng ngựa, quấy rầy mấy chú canh chuồng ngựa và mấy chú chăm sóc ngựa, hỏi họ những câu hỏi mà cảnh sát đã hỏi họ.

Nhưng vẫn không có Erin, vẫn không tìm ra manh mối nào. Thế là anh trở về, đi quanh trong phòng khách, thỉnh thoảng bước vào phòng ngủ, không hay biết gì đến café Travis đã pha cho anh. Rồi anh ngồi bất động suốt một giờ đồng hồ, mắt đăm đăm nhìn cái điện thoại.

Anh biểu Travis đi đi, ngủ đi một chút, còn anh, anh không thiết đến ngủ nghê gì hết. Anh linh cảm rằng, có một người nào đấy đã dính dáng đến anh. Nếu anh mất nàng... Anh không thể nghĩ đến chuyện đó được. Anh biết là vận may có thể thay đổi, có thể biến đổi điều ác như gió đã thay đổi chiều vậy. Nhưng không thay đổi với Erin.

Nàng chưa có cơ may nào hết, chưa hề có một cơ may nào cả để chứng kiến cảnh may mắn ở đời. Có lẽ anh đã sai lầm khi vội vã nhốt kín nàng lại, bó buộc nàng theo anh quá. Nhưng nàng vẫn còn

nhiều tự do mà, còn nhiều nghị lực mà. Tại sao anh lại không bỏ phức cái ý nghĩ bệnh hoạn đó đi, để nhận lấy trách nhiệm về mình, khi sự thể đã xảy ra?

Khi điện thoại reo, anh chộp cả hai tay lấy ống nghe.

- Logan.

Giọng nói bên tai anh nặng cả mùi rượu, nhưng anh hiểu. Tim anh đập thành thịch. Anh hỏi:

- Tôi không muốn gặp rắc rối. Đâm con ngựa là một việc, nhưng tôi không muốn gặp rắc rối.

- Tốt, nói cho tôi biết nàng ở đâu?

Anh nhìn lên Travis đang đứng chờ bên anh.

- Tôi không muốn tham gia việc đó. Hắn sẽ giết tôi nếu hắn phát hiện ra tôi nói cho ông biết.

- Nói cho tôi biết nàng ở đâu, và tôi sẽ lo chuyện ấy cho anh!

- Nhốt bà ấy trong xe tải ở trường đua. Tôi không biết hắn sẽ làm gì. Có lẽ hắn sẽ giết bà.

- Xe tải nào? Mẹ kiếp, xe tải nào?

- Tôi sẽ không tham gia vào việc giết người đâu.

Khi điện thoại tắt rồi, Burke thả máy ra và đứng dậy:

- Nàng đang ở trường đua. Chúng nhốt nàng trong một chiếc xe tải!

- Tôi sẽ báo cho cảnh sát biết và theo anh ngay.

Anh lái xe như kẻ điên, bất cần đèn đỏ, bất cần giới hạn tốc độ. "Có lẽ hấn giết bà". Chỉ có mấy tiếng đồ thôi dội mãi trong đầu anh, đến nỗi anh không chú ý đến chiếc đồng hồ chỉ tốc độ đang đứng ở con số một trăm mười. Đường sá vắng vẻ. Mọi người đã ngủ, chuẩn bị để thưởng thức cuộc đua vào ngày mai. Một số người chắc đã cắm trại ở bãi cỏ giữa trường đua.

Anh cầu sao Erin cũng đang ngủ. Và khi anh đến nơi thì nàng hãy dậy.

Khi anh thắng xe lại ở đằng sau các chuồng ngựa, sỏi kêu rào rào dưới mấy bánh xe. Những chiếc xe tải đỗ ở đây dành cho các người huấn luyện ngựa và chủ nhân nào muốn ở lại chỗ gần ngựa của họ, cho các người chăm sóc ngựa, hay cho những ai có khả năng để sống xa hoa một chút.

Anh chỉ cần tìm ra một chiếc mà thôi.

Anh định đi qua khu vực đỗ xe thì bỗng anh nghe có tiếng bước chân ở đằng sau. Anh nắm hai nắm tay lại, anh nghĩ đến kẻ sát nhân, anh quay lại thật nhanh. Paddy nói với anh:

- Từ từ, chàng trai. Travis đã gọi cho tôi biết.

Anh gạt đầu nhẹ, nhưng qua ánh trăng, anh thấy ông già cũng không ngủ. Anh hỏi bác:

- Xe của Durman ở đâu?

- Durman? Travis nói anh không biết ai mà.

- Thì cứ xem như linh cảm thôi. Chiếc nào của Durman?

- Cái chiếc lớn màu đen kia kìa.

Paddy quay người lại khi bác nghe tiếng còi hú, bác nói:

- Cảnh sát đến!

Nhưng Burke đã chạy đến chiếc xe màu đen. Anh gọi:

- Erin!

Anh lay cửa. Anh tưởng anh có thể phá cửa được bằng hai tay của mình. Paddy đưa cho anh các xà beng:

- Anh dùng cái này. Khi Travis gọi cho tôi và bảo tôi lo với anh, tôi nghĩ là nó rất có công dụng.

Lập tức Burke phá cửa, cùng lúc anh gọi tên nàng. Anh muốn nàng biết là chính anh. Anh không để cho nàng phải lo sợ nữa. Chất thép vang lên, dội lại, rồi cửa mở. Burke nắm cái xà beng làm vũ khí, anh nhảy lên xe. Anh phá hỏng tấm ván ép ngăn cách phần sau của xe với phần máy ở trước. Anh gọi:

- Erin?

Không có tiếng trả lời, không có tiếng động. Nếu anh chậm quá thì sao? Burke quay cái xà beng trong hai tay, anh lau mồ hôi:

- Erin em, ổn rồi. Anh đến để mang em ra khỏi đây.

Anh rửa mình không mang theo đèn, anh bò người xuống để nhìn. Anh thấy nàng rồi, cuộn tròn trong một góc ở đằng sau.

Anh đến chỗ nàng, đứng một chỗ, sợ, không dám sờ đến nàng. Thoạt tiên anh sờ má nàng. Lạnh quá, yên lặng quá. Anh gọi:

- Erin!

Quá giận, anh giật tấm khăn bịt miệng đi. Khi mắt nàng nhấp nháy mở ra, anh gần khóc lên vì sung sướng.

- Erin, ổn rồi!

Nhưng khi anh đụng đến nàng, nàng co rúm người lại. Ú ớ trong họng. Anh nói nho nhỏ:

- Ổn rồi! Anh không để ai làm cho em đau nữa đâu. Burke đây, em yêu, bây giờ thì ổn rồi.

- Burke!

Mắt nàng còn tỏ ra khiếp đảm, nhưng nàng đã gọi tên anh.

- Tốt, anh đưa em ra khỏi đây.

Anh nhích nàng ra, vừa thở vừa nguyên rửa mỗi lần anh nghe nàng khóc thút thít. Nàng run rẩy, rồi giật mạnh người lên, anh không tài nào dễ dàng được.

Anh tìm sợi dây trói, nhưng khi anh mở trói thì nàng khóc thét lên. Anh nói:

- Anh xin lỗi! Anh phải tháo dây ra. Anh không muốn làm cho em đau. Em nằm cho thật yên, được không?

Nàng quay mặt vào vách.

Khi mấy người đàn ông bước vào xe, chiếc xe lúc lắc, nàng ép người vào trong góc. Anh nhìn lên và thấy trung úy Hallinger. Anh nói:

- Tôi cần một con dao. Đưa cho tôi con dao rồi ra hết đi. Cô ấy đang khiếp sợ.

Hallinger thọc tay vào túi rồi ra dấu cho nhân viên của ông bước lui với người kia.

- Gắng lên một chút chứ, cô em Ai Len, xong ngay đây!

Anh làm cho nàng đau. Anh cảm thấy cơ thể anh cũng giật cũng run khi anh cắt những vòng dây đai. Khi anh cắt xong dây cho chân nàng thì cả anh và nàng đều ướt đầm mồ hôi. Anh nói:

- Anh sẽ bế em ra khỏi đây. Giữ cho yên nhé!

- Hai cánh tay em!

Nàng cắn môi, mỗi cử động nhẹ nhàng cũng đủ làm cho nàng đau đớn trong người. Anh nói:

- Anh biết!

Hết sức cẩn thận, anh nhấc nàng lên. Nàng rên rỉ và ép mặt vào vai anh.

Khi họ bước ra ngoài, cả khu vực đèn đuốc sáng choang. Erin nhắm nghiền hai mắt đỡ kè lại. Nàng không nghĩ gì khác hơn là đau đớn và sợ hãi, nàng chỉ chú ý đến giọng nói của Burke mà thôi.

Anh nhìn Hallinger, nói rất bình tĩnh với ông ta:

- Ông tránh xa nàng đi!

Travis bước đi giữa Burke và người cảnh sát, anh nói:

- Tôi đã gọi xe cứu thương. Xe đến rồi đây. Tôi và Paddy sẽ đi theo anh.

Như trong một giấc mơ, Erin cảm thấy mình được đặt xuống. Ánh sáng vẫn còn sáng quá, cho nên nàng cứ nhắm mắt lại. Tiếng người nói lao xao, quá nhiều, nhưng nàng chỉ chú ý có một giọng duy nhất có liên quan đến nàng thôi. Nàng choáng váng khi cảm thấy có cái gì mát lạnh ở trên lớp da đau nhức ở cổ tay nàng, nhưng Burke đã vuốt ve tóc nàng và luôn thì thầm nói chuyện với nàng.

Anh không biết anh đã nói những gì. Hứa hẹn, thề nguyện, thật vô nghĩa! Nhưng anh đã thấy rõ máu khô trên cổ tay nàng, trên mắt cá chân nàng và những vết bầm tím trên cánh tay nàng. Mỗi lần nàng nhắm mắt, anh lại nghĩ đến Durman. Anh muốn giết chết thằng cha ấy quá. Nàng nói nho nhỏ với anh:

- Trong chuồng ngựa, em đã nghe chúng nói chuyện trong chuồng ngựa, chúng bàn về việc chích thuốc kích thích cho ngựa đấy!

- Không thành vấn đề!

Burke cứ vuốt ve tóc nàng. Nàng lại nói bằng giọng nhẹ như hơi thở:

- Trong chuồng ngựa, em không thể thoát được. Em đã cố đấy!

- Giờ thì em yên ổn rồi. Nằm yên đi!

Họ không muốn để cho anh đi theo nàng. Ngay lúc họ mới đến bệnh viện là Erin được lên xe đẩy đi liền, và Burke ở lại một mình, nhàn nhã, bất an trong phòng đợi. Travis đặt bàn tay lên vai a:

- Cô ấy sẽ ổn thôi!

Burke gật đầu. Nhân viên cấp cứu cũng đã quả quyết với anh như thế rồi. Hai cổ tay nàng là những thương tích nặng nhất. Sẽ lành thôi, cũng như các vết bầm sẽ hết thôi. Nhưng không ai biết nàng có thương tổn về tinh thần ra sao.

Anh nói với bạn:

- Anh ở đây với nàng giúp tôi. Tôi có việc này cần làm.

- Burke, anh sẽ làm cho cô ấy chóng khỏe hơn. Cả anh nữa!

- Anh ở lại đây với nàng!

Anh lập lại, rồi bước qua cánh cửa kính mở rộng. Khi lái xe đến trại của Durman, anh cố giữ tinh thần hết sức bình tĩnh. Con giận dữ vẫn còn đấy, nhưng anh kiềm chế nó lại, anh biết là giận mất khôn. Cho nên anh không nghĩ gì hết, và tâm trí của anh vẫn mát lạnh như không khí buổi sớm mai vậy.

Đường đi đã ba mươi phút, anh chỉ lái có mười lăm phút nhưng cảnh sát còn nhanh hơn. Burke đóng mạnh cửa xe trước ngôi nhà gạch lộng lẫy của Durman, và một lần nữa lại giáp mặt với Hallinger. Ông nói:

- Tôi nghĩ thế nào tôi cũng gặp ông ở đây đêm nay - Hallinger đốt một điều trong số năm điều thuốc ông tự cho phép mình hút - số thuốc này là số nhiều hơn số năm điều vợ ông biết. Ông nói tiếp:

- Biết ông là người tinh tế, thế nào ông cũng quy nạp các sự kiện để biết Durman là người đã chích thuốc vào ngựa của ông.

- Vâng, tôi đã tổng hợp được các sự kiện. Hắn ở đâu rồi?

- Đêm nay ông ấy là khách của tôi.

Hallinger phà khói thuốc, rồi tựa người vào mũi xe của Burke. Nếu ngâm cho bàn chân mà k lạnh, chắc là ông phải đi bác sĩ chuyên chữa trị bàn chân, ông nói:

- Ông biết đấy, có lúc cảnh sát cũng có trí chử. Chúng tôi đang điều tra Durman ở đây, thì có điện gọi đến báo cho tôi biết ông đang đi ra trường đua để tìm vợ ông.

- Tại sao lại điều tra?

- Này nhé, suy từ việc mất tích của vợ ông, tôi cho rằng chắc là phải có dính dáng đến vụ rắc rối trong tuần qua, đây là một giả thiết quan trọng, tôi mới hình dung ra ai là kẻ đáng nghi ngờ nhất. Chỉ có Durman. Tôi cũng đoán chắc ông cũng nghi ngờ như thế.

- Tôi đã nghi ngờ nhưng không có bằng chứng.

- Bây giờ thì tôi đã có rồi. Anh chàng đã chuẩn bị cả rồi. Khi chúng tôi gọi điện đến, hắn lại càng vội vã thêm. Hắn đã rút hết tiền ở ngân hàng ra, gia sản còn lại của hắn. Ông rõ rồi chứ?

- Vâng, tôi rõ.

- Hắn đã chuẩn bị đồ đạc vào vali hết rồi. Nhưng hắn không chịu để mất cuộc đua ngày mai. Nay thì...

Hallinger liếc mắt nhìn bầu trời đang bắt đầu sáng, ông chỉnh lại câu chuyện:

- Hẳn muốn trận đua lại thắng sai luật. Cũng vui là mọi người cứ nhăm vào một việc mà quên mất các hậu quả. Vợ ông có khỏe không?

- Cô ấy đau lắm. Ông đang giữ hấn ở đâu?

- Bây giờ thì thuộc quyền của cảnh sát mà, ông Logan!

Ông ta nhìn điều thuốc ra dáng trầm tư, rồi ông kéo một hơi khác, nói tiếp:

- Tôi biết ông suy nghĩ gì rồi.

Burke nhìn ông, cắt ngang:

- Ông không biết được tôi suy nghĩ gì đâu.

Hallinger từ từ gật đầu:

- Ông nói đúng. Theo tôi thì ông nên nghe theo lời khuyên của tôi sau đây: ông không phải là nhân viên điều tra, ông Logan ạ!

Ông ta cười, nụ cười có vẻ chua chát, trong khi đó Burke vẫn tiếp tục nhìn ông chăm chăm. Ông ta lại nói:

- Công việc của tôi là phải kiểm tra tỉ mỉ các chi tiết. Ông đã thu góp được ít nhiều trong cuộc sống rồi. Có may có rủi. Bây giờ thì tôi thấy ông đã có được người vợ hiền và ông có cơ may làm ăn phát đạt. Ông đừng xử nặng với những kẻ đáng thương như là Charles Durman nữa. Hấn đã trắng tay rồi, sá gì một cuộc đua ngựa. Thế chưa đủ sao?

- Chưa!

Burke mở cửa xe, anh khựng lại rồi quay lui, anh nói:

- Hẳn sẽ ra tù trong vòng một năm, hay hai mươi năm... nhưng hẳn phải chết.

Hallinger búng cái tàn thuốc đi, về luyến tiếc:

- Tôi nhớ mãi lời ông nói đấy!

o O o

Khi Erin tỉnh dậy, nàng cẩn thận mở mắt ra. Bệnh viện. Nàng cảm thấy hạnh phúc ào ạt tràn đến như mỗi khi nàng thức dậy mà thấy mình được bình an vô sự. Ngọn đèn bên giường vẫn còn sáng. Nàng không ưa cảnh bệnh hoạn, nhưng nàng cũng yêu cầu người điều dưỡng để đèn cháy sáng như vậy, ngay khi mặt trời đã mọc.

Burke không có mặt ở đây. Nàng lo lắng và hỏi anh, nhưng người ta đẩy nàng đến một phòng riêng và đặt nàng nằm vào giường, hứa với nàng anh sẽ đến. Nàng phải ngủ, phải nghỉ ngơi, không được lo âu nhiều.

Nhưng nàng muốn có anh.

Nằm thẳng người, nàng quay đầu nhìn quanh. Đã có nhiều hoa ở trong phòng. Nàng đoán chắc là Travis hay Paddy đã mang đến. Họ thật tốt với nàng.

Nhưng nàng vẫn muốn có Burke.

Vừa nhích người cho đỡ mỏi, nàng nhòm người dậy trên giường, chợt nàng thấy anh. Anh đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía nàng.

Tất cả mọi sự đều tan biến hết. Chỉ còn lại niềm vui thích biết được anh đang có mặt ở đây với nàng. Nàng gọi:

- Burke.

Lập tức anh quay lại. Việc đầu tiên anh nghĩ đến, là nàng đã ngồi dậy được và hai má không còn xanh xao nữa. Việc thứ hai là xem nàng như không phải đang ở trong phòng bệnh viện với tay chân băng bó. Và nàng chìa bàn tay ra, anh tiến đến, sờ nhẹ lên cổ tay nàng.

Anh nói một cách dè dặt:

- Em trông có vẻ khá rồi đấy!
- Em thấy khá rồi. Em không biết là anh có mặt ở đây.
- Anh đi quanh một hồi. Em cần gì không?
- Em ăn được rồi!

Nàng cười, rồi lại với nắm tay anh, nhưng anh đang bỏ tay vào túi. Anh nói:

- Để anh đi gọi nữ điều dưỡng.

Khi anh ra đến cửa thì nàng gọi giật lại:

- Burke này, hượm cái đã. Nhìn xem, anh không ngủ nghê gì cả mà!

- Thức cả đêm!

Nàng lại cười:

- Ừ, vì việc ấy mà thôi. Em xin lỗi anh nhé.

Đôi mắt anh trở nên nghiêm nghị, anh đáp:

- Đừng xin lỗi. Anh đi gặp nữ điều dưỡng đây.

Còn lại một mình, Erin ngã người trên gối, có lẽ nàng còn bối rối và bấn loạn. Chắc là anh không giận nàng. Thở dài nhẹ nhàng, nàng nhắm mắt lại. Dĩ nhiên là anh giận chứ. Nàng chưa nói chuyện với người đàn ông nào hết ngoài Burke. Cho dù nàng có lỗi hay không, thì nàng cũng đã gây cho anh lắm phiền phức, và bây giờ nàng lại còn cột chân anh vào bệnh viện đúng vào hôm trọng đại nhất của đời anh.

Khi cánh cửa bật mở lại, thì nàng cố cười vui vẻ và cố nói thật rõ, mặc dù cổ nàng vẫn còn đau:

- Anh nên có mặt ở trường đua đi. Em chắc là còn sớm. Có ai mang cho em áo quần để thay không? Em chuẩn bị xong trong vòng mười phút thôi!

- Em không được đi đây hết!

- Anh không muốn em bỏ lỡ dịp xem cuộc đua ngựa đầu tiên của em chứ? Em biết bác sĩ nói gì rồi, nhưng...

- Em nhớ là em không được rời khỏi giường trong vòng hai mươi bốn giờ đồng hồ mà. Em đừng ngốc đấy!

Nàng mở miệng ra, rồi ngậm lại. Nàng không muốn cãi cọ với anh nữa. Nàng đã kề bên cái chết, nàng đã làm cho mọi người phải bực bội vì đã phí hết bao thì giờ vào những việc vụn vặt không đâu. Nàng nói:

- Dĩ nhiên là anh nói đúng. Em phải ngồi đây, được nuông chiều, xem ti vi.

Tại sao anh không đến với nàng? Tại sao anh không ôm lấy nàng? Erin mỉm môi khi thấy anh quay người lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng nói tiếp:

- Anh nên đi cho rồi.

- Đi đâu?

- Thì ra trường đua chứ còn đi đâu. Gần mười hai giờ trưa rồi. Anh đã bỏ phí cả buổi sáng rồi! Anh đã bỏ phí cả buổi sáng rồi!

- Anh sẽ ở lại đây!

Tim nàng nhảy nhót lên, nhưng nàng lại lắc đầu:

- Anh đừng xuẩn ngốc. Anh không thể bỏ qua dịp này. Em bị nhốt ở đây là đủ rồi. Ít ra em cũng có được niềm vui khi nhìn thấy anh bước vào vòng chiến thắng. Ở đây không có việc gì cho anh làm hết!

Anh nghĩ đến những giây phút vô vọng anh đã trải qua trong đêm. Bây giờ anh cũng đang có cái cảm giác đó. Anh nói:

- Không có. Đúng là không có việc gì làm thật!

- Vậy thì anh đi đi!

Nàng cố nói thật nhẹ nhàng với anh. Anh lấy tay chùi mặt, rồi đáp:

- Vâng!

- Và em cũng muốn anh nghỉ cho khỏe đã trước khi đến đây.

- Nàng ngẩng mặt lên chờ anh hôn, nhưng môi anh chỉ phớt lên máy của nàng. Anh nói:

- Hẹn gặp lại em!

- Burke!

Khi anh bước đi, nàng còn nói với theo:

- Anh sẽ thắng đấy!

Anh gạt đầu, rồi đóng cửa lại. Anh tựa người vào bức tường, hầu như quá mệt không đứng nổi, quá mệt không còn suy nghĩ gì được. Anh không thiết đến trận đua chính hay là bất kỳ trận đua nào nữa. Điều mà anh cứ thấy chập chờn trong óc anh, là Erin cứ cuộn người trong góc xe, co rúm người lại để tránh anh.

Nàng đã bình phục, đã cười, đã nói, như không có gì xảy ra. Nhưng anh vẫn thấy hình ảnh nàng cuộn băng trắng trên hai cổ tay nàng.

Anh vẫn còn sợ không dám đụng đến nàng, còn sợ nàng co rúm người tránh anh. Hoặc là nếu nàng không làm thế, thì anh sẽ làm cho nàng đau đớn. Anh lo sợ không dám nhìn nàng lâu, vì anh cứ thấy mãi nét hoảng hốt trong mắt nàng. Anh sợ là nếu anh không ôm chặt lấy nàng, giữ chặt lấy nàng thì nàng sẽ tuột khỏi tay anh, thì anh sẽ mất nàng như anh đã mất nàng trong mấy giờ trước đây.

Nhưng nàng đã giục anh đi, nàng đã nói với anh là nàng không cần có anh bên nàng. Nàng chỉ cần chiến thắng, nàng chỉ cần vòng

hoa chiến thắng, nàng chỉ cần chiến tích. Anh phải mang về những thứ ấy cho nàng.

o O o

Quả thật nàng quá lo lắng. Nhưng khi nhìn thấy người ta giới thiệu, nhìn thấy người ta phỏng vấn, người ta thảo luận trên truyền hình, thì nàng lại hồi hộp. Khi nàng thấy Burke được quay phim khi anh bước ra khỏi chuồng ngựa, nàng cười và ôm lấy cái gối.Ồ, giá mà nàng được ở đây với anh nhỉ. Nhưng anh lại tránh mặt các phóng viên, làm cho Erin thất vọng.

Nàng muốn được nghe anh nói, muốn được nhìn thấy mắt anh hiện trên màn ảnh để sau này hai người cùng cười.

Thế rồi chính anh phóng viên đứng trước máy quay phim, tường thuật lại câu chuyện đã xảy ra từ trận đua Bluegrass Stakes. Nàng quá sung sướng khi nghe tên của Burke đã được giải oan hoàn toàn, và con Đại Bịp được phong làm con ngựa hay nhất trong giải "Đoạt Hoa Hồng".

Nàng lắng nghe, cố bình tĩnh khi anh chàng phóng viên kể về vụ bắt cóc và việc bắt giữ Durman. Anh chàng chăm sóc ngựa bị thộp lúc đang ngủ bên cạnh cái không trong một chuồng ngựa. Hình như chẳng mấy ai khuyến khích để anh tuân hết cả câu chuyện như thế. Lại còn có hình ảnh về chiếc xe tải, với cánh cửa bị phá gãy và những hàng rào chắn của cảnh sát, những cảnh này nàng phải xem cho biết.

Nàng cũng rất vui sướng khi nghe người ta bảo nàng đang nghỉ ngơi an toàn.

Ngoài ra, anh chàng phóng viên lại còn kể phóng đại ra, như là một thiên truyện trinh thám - gồm một thiếu phụ gặp hoạn nạn, một chàng khốn nạn và một anh hùng. Nàng nhăn mặt. Tuy nhiên, nàng có thể xem Burke như nhân vật anh hùng, còn nàng thì nàng không dám ví như một thiếu phụ đang cơn hoạn nạn.

Nàng bỏ qua chuyện đó khi thấy những con ngựa hiện ra, chúng đang được dẫn ra từ trong bãi tập trung ngựa. Con Đại Bịp to con, xinh đẹp hơn bao giờ hết. Đại Bịp, con ngựa ba tuổi của trại Ba Con Ất. Chủ nhân là Burke và Erin Logan. Nàng cười khi nghe giới thiệu như thế. Dĩ nhiên là cho dù con ngựa của Burke và tin phóng ra có làm lẫn đi nữa, thì nàng vẫn thấy thỏa mãn khi thấy tên nàng sáng lên trên màn ảnh bên cạnh tên Burke.

Nàng lại cười một mình vì hai bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi. Trường đua vẫn như thế, chật ních cả người. Máy quay lại chĩa vào Dorothy Gainsfield. Erin rất sung sướng vì nàng đã trị được mụ ta rồi.

Thế rồi máy quay hướng về Burke, tim nàng đập nhẹ. Anh trông có vẻ mệt mỏi quá. Gầy rạc ra. Vì thế mà vừa rồi trông anh xa cách. Anh mệt quá mà. Khi anh đã được nghỉ ngơi và có thì giờ bồi bổ, mọi việc rồi lại ổn cả thôi.

Nàng cà má vào cái gối, nàng nói với anh.

- Burke, em yêu anh. Chỉ có yên anh em mới yên ổn được.

Thế rồi màn ảnh lại sáng rực lên những hình ảnh của ngựa. Gần đến giai đoạn cuối rồi.

Thế rồi kèn đồng cất cao giọng và người ta la ó lên. Lại một lần nữa, Erin muốn nhảy ra khỏi giường và chạy vội đến trường đua. Nếu không vì đứa bé trong bụng, chắc là nàng đã bắt kẻ lừa bịp bác sĩ, nàng chạy đi liền. Nhưng nàng buộc lòng phải nhẫn nại.

Nàng đặt một bàn tay lên bụng, nói thì thầm:

- Chúng ta sẽ cùng đi dự trận đua chính đầu tiên vậy. Sang năm, cả ba chúng ta cùng đi.

Tiếng chuông reo vang, và trong vòng hai phút tiếp theo, nàng không hề rời mắt khỏi màn hình. Hình như con Đại Bịp quyết chạy để phục thù. Và có lẽ nó phục thù thật. Có lẽ Burke đã chuyển cho con ngựa một số tình cảm của mình, vì con ngựa phi như giận dữ ai.

Khi nó vượt lên đang lúc còn sớm quá, Erin phải nín thở. Nàng biết rằng chú nai đã được dặn dò là phải kèm nó lại ở nửa dặm đầu tiên. Nhưng hôm nay chú lại không kèm nó. Khi nàng nhìn con ngựa phi, mỗi quan tâm ban đầu của nàng đã trở thành sự ngạc nhiên cùng cực. Nó huy hoàng quá, nó giận dữ quá, và không có gì ngăn cản nó được. Tuồng như nó muốn chứng minh khả năng của nó và có lẽ nó phục thù nữa.

Nó bám sát hàng rào, vòng rất ngặt và rất sát. Con Apollo của Travis bám theo cách một thân. Con ngựa đực tơ của Pentel, do một người khác cưỡi, phi nhanh ở phía ngoài. Mọi người đều đứng dậy. Erin đang hò hét, nhưng nàng không biết mình đang hò hét ngay khi chị nữ điều dưỡng đi vào phòng.

Khi nó đến đường vạch cuối, nó vẫn phi thật nhanh, thật nhanh đến nỗi giọng của người xướng ngôn viên nghe thật chát chúa vì

quá kích thích. Hai thân, ba thân rồi ba rưỡi. Nó phi vào dưới vòng đến đích như là một mình một cối trên cái sàn hình bầu dục vậy.

Erin chùi hai lòng bàn tay lên má để lau khô mồ hôi:

- Bao giờ nó cũng về đầu hết. Chưa một lần thua!
- Xin chúc mừng bà, bà Logan. Tôi chắc bà sung sướng lắm!
- Tôi rất sung sướng!

Nhưng mấy ngón tay nàng cứ bầu vào tấm ra trải giường vì nàng đợi lời tuyên bố chính thức. Nàng cứ nghĩ trong óc là phải đợi lời tuyên bố đã, còn cân đo, còn xác nhận nữa chứ. Nàng thấy thời gian dài đằng dặc, nhưng rồi những con số cũng hiện ra trên bảng:

- Rất, rất tốt! Burke kia kìa! - nàng chớp lấy bàn tay cô y tá.
- Anh ấy đã làm việc quá sức mới được như thế, anh đã đợi chờ quá lâu rồi. Ôi, ước chi tôi có mặt với anh ấy!

Nàng thấy những người quay phim, những phóng viên tranh nhau chỗ, khi Burke và người huấn luyện ngựa đứng trong vòng chiến thắng. Tại sao anh không cười. Nàng vừa lau mấy giọt nước mắt vừa tự hỏi như thế. Nàng thấy anh nhón người lên bắt tay chúc nài nhưng nàng không nghe anh nói điều gì hết.

Một anh phóng viên đưa cái micro trước mặt Burke:

- Hôm nay là ngày huy hoàng cho trại Ba Con Át. Trận này đã làm rõ mặt cho vụ không công nhận vào tuần trước, thừa ông Logan.

Burke vỗ vỗ cổ con ngựa, anh đáp:

- Không có chuyện làm rõ mặt rõ mày gì hết. Theo tôi thì con Đại Bịp đã chứng tỏ nó là vô địch hôm nay ở đây, và chứng tỏ niềm tin của tôi vào đội ngũ của nó, nhưng cuộc đua này là dành cho vợ tôi.

Anh rút một đóa hồng nơi tấm mền phủ mình con ngựa. Anh nói:

- Xin lỗi quý vị.

Chị y tá nói nho nhỏ:

- Ông ấy ăn nói hay quá!

- Ủ!

Thế mà khi Erin thấy anh nài giờ cao chiếc cúp trên đầu, thì nàng lại tự hỏi tại sao nàng cảm thấy lạc lõng thế này!

CÁNH HỒNG AILEN

Nora Roberts
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Erin vừa ra khỏi bệnh viện thì họ liền bay về nhà liền, nhưng nàng không cảm thấy vui lắm. Mọi việc đều suôn sẻ. Thanh danh của Burke đã được phục hồi, con ngựa quý của anh đã thắng trận đua chính với một kỷ lục trường đua, và nàng được bình an. Vì vậy, tại sao lại còn gặp phải khó khăn?

Nàng biết Burke có thể thiếu thông cảm, có thể anh kiêu ngạo và cứng đầu. Đây là ba lý do rất đáng ghét, nhưng cũng là những lý do thiếu được ở đàn ông. Điều mà nàng không hiểu được là anh cứ vừa lãnh đạm vừa xa cách. Không bao giờ anh đụng đến nàng. Thật vậy, khi mấy ngày đầu trôi qua, Erin nhận ra anh thường tìm cách để tránh cơ hội động chạm đến nàng. Anh đi ngủ trễ và dậy sớm. Anh đi ra ngoài nhiều hơn là có mặt ở nhà.

Nàng cố tự nhủ: anh chuẩn bị cho cuộc đua ở Preakness - trận quan trọng thứ hai của giải "Vương miện ba giải" - nhưng nàng nghĩ cũng không chắc.

Nàng có quá nhiều thì giờ rảnh rỗi, cho nên nàng cứ nghĩ vẩn vơ, nàng bèn nhớ lại mình đã nghe có ai nói vào hôm đám cưới của nàng rằng: "Đàn ông nào dễ say đắm thì cũng dễ chán".

Thật vậy không? Có thật anh đã chán nàng rồi không? Để cố trả lời câu hỏi, nàng xem lại mình. Khuôn mặt vẫn không thay đổi. Có lẽ mắt hơi sâu một chút, nhưng đó là do buồn lo và trải qua mấy đêm

không ổn. Cơ thể nàng vẫn còn rắn chắc, nhưng nàng biết nó sẽ thay đổi trong vài tuần tới.

Vậy thì vì cái gì? Nàng tự hỏi như thế. Khi nàng nói cho anh nghe về hài nhi, liệu anh có quay đi không? Không, nàng không biết được. Burke không quay lưng lại với con anh đâu. Nhưng còn nàng? Nếu bây giờ anh đã chán nàng rồi, thì khi nàng bắt đầu tròn trịa ra, mập ra, thì anh sẽ ra sao?

Nàng ngóng trông những thay đổi trong cơ thể nàng, mong chờ thấy những dấu hiệu thai nhi lớn mạnh lên. Nhưng những thay đổi này liệu có thúc đẩy Burke xa hơn được không? Nếu họ không tái lập được mối thâm tình, thì hai người sẽ ra sao đây? Vì thế nào rồi cơ thể nàng cũng đổi thay, cho nên Erin quyết định là nàng phải có hành động gì làm vừa lòng chồng.

Nàng tự mình chọn rượu vang. Nàng muốn trở tài trong công việc. Nàng không muốn chỉ có đồ uống thôi, mà nàng còn chú trọng đến không khí trong khi uống.

Phải có đèn cây. Nàng sẽ thắp lên cho thật nhiều đèn cây, cho thật sáng và để cho mùi thơm của nến tỏa ra khắp phòng. Nàng chọn chiếc áo dài nàng đã mặc trong đêm tân hôn với khăn trùm trắng, để nàng cảm thấy như là cô dâu. Đã một lần anh cho là nàng đẹp lắm, đã một lần anh mê mệt nàng. Chắc là anh sẽ mê mệt nàng lại. Nàng chọn nhạc Chopin mà anh đã cùng nàng thưởng thức đêm tân hôn, và nàng phân vân không biết anh còn nhớ không?

Đêm nay sẽ làm đêm tân hôn lại, sẽ bắt đầu lại. Khi họ đã làm tình xong, khi họ đã thỏa mãn hạnh phúc xong, nàng sẽ nói cho anh biết về thai nhi trong bụng nàng. Rồi họ sẽ bàn về tương lai.

Anh nói chuyện điện thoại xong mới lên lầu. Burke chỉ còn việc cởi áo quần rồi chui vào giường nằm bên vợ mà thôi. Làm thế là để khỏi ôm nàng vào người, là tảng lờ nàng đang nằm đấy bên cạnh anh, nàng dịu dàng đáng yêu, và hấp dẫn không thể tin được. Làm thế là để ru vào giấc ngủ, và giả vờ không ham muốn gì nàng hết.

Nhưng tất cả đều giả tạo hết.

Anh thật điếng cả người khi nằm với nàng và ngay cả khi không ở gần nàng. Vả lại, anh không có cách nào khác để dứt nàng cho được, đành để cho nàng có thì giờ chọn lựa. Nhưng có nhiều bí mật mà anh không biết. Anh đọc được trong mắt nàng. Có nhiều lúc anh muốn nắm lấy vai nàng lắc mạnh cho đến khi nàng nói ra. Thế rồi anh nhớ lại nhiều lần, vì anh làm thế mà nàng đã làm rùm beng lên, rồi anh không động đến nàng nữa.

Từ khi họ trở về nhà, nàng quả là một người vợ hoàn hảo. Không đòi hỏi cái gì, không cất vấn, không cãi cọ. Anh lại khao khát nàng.

Thế rồi anh bước vào phòng ngủ, và toàn thân bủn rủn. Nàng bước đến bên anh, đưa tay ra cho anh, nàng nói:

- Em tưởng anh không lên. Anh làm việc quá sức rồi đấy nhé!
- Có nhiều việc phải làm em à.

Khi thấy anh không nắm lấy tay mình, nàng co mấy ngón tay lại, nhưng vẫn tiến thêm bước nữa, nàng nói:

- Phải sống cái đã, mới nghĩ đến ngựa và đua được chứ!

Miễn cưỡng anh đưa tay vuốt tóc nàng:

- Anh cứ tưởng em đã ngủ rồi!

Nàng đưa tay lên má anh, nhón người để hôn anh:

- Em đang đợi anh. Em nhớ anh. Nhớ anh vì cô độc, Burke, vào phòng đi.

- Anh chưa làm xong công việc dưới nhà.

- Cứ để đấy đã!

Nàng cười, cởi nút áo sơ mi của anh ra. Nàng chắc thế nào anh cũng đáp ứng lại, anh cũng muốn. Nàng nói tiếp:

- Đã lâu, chúng ta chưa có buổi tối nào sống cùng nhau cả.

Anh chỉ cảm thấy cuộn vải băng cà vào da thịt anh. Anh đáp:

- Anh xin lỗi. Anh chỉ lên để xem em có được khỏe không. Em nên đi nghỉ đi.

Lời khước từ làm nàng nhúc nhối cả người, nàng bước lui vừa khi anh lùi lại. Nàng lên tiếng:

- Có phải anh không còn muốn em nữa, đúng không?

Không muốn nàng à? Anh muốn quá đi chứ. Anh nói:

- Anh muốn em giữ gìn lấy sức khỏe, thế thôi. Anh sợ em bị căng thẳng quá mà thôi!

- Ủ, thế còn anh? Chính đấy là lý do mà đôi lúc chúng ta phải ở gần bên nhau.

Anh sờ nhẹ lên má nàng, anh đáp:

- Em đi ngủ một chút đi!

Nàng nhìn cánh cửa đóng lại, rồi mò mẫm đến thổi tắt mấy ngọn nến.

o o o

Erin đứng mình trong văn phòng và vùi đầu vào những cột số. Ít ra thì chúng cũng dễ hiểu. Với những con số, khi mình cộng hai với hai, chắc chắn mình có một đáp án rõ ràng, hợp lý. Nàng nhận ra đời sống, nhất là như cuộc đời của Burke thật không đơn giản chút nào.

Khi có điện thoại của Travis gọi đến báo cho nàng biết là Dee đã ở cũ, nàng không những vui cho bà chị họ mà thôi, mà nàng còn thích thú vì mình có dịp để nghỉ ngơi, giải trí. Quệt quạc ít chữ, nàng để lại trên bàn. Nếu Burke có quan tâm đến việc tìm nàng thì anh cứ tìm. Bằng không... thì chẳng thiết nàng ở đâu.

Nàng đã rút ra kinh nghiệm trong hôn nhân. Cả chồng và vợ nên phần ai nấy sống. Trong nhiều cuộc hôn nhân tốt đẹp nhất, phần lớn là do vợ chồng biết sống tương quan để đền bù cho nhau - đồng cam cộng khổ, yêu thương nhau và tâm đầu ý hợp với nhau. Trong trường hợp không được như thế, thì chỉ còn cách tự lực cánh sinh. Nàng đã từng, và rồi sẽ mãi mãi là kẻ tự lực cánh sinh.

Nàng mãi nhìn ngôi nhà lùi dần khi nàng lái xe ra quốc lộ. Thật là một nơi đặc biệt mà nàng đã từng mơ ước sống trong đó. Cỏ vẫn xanh tươi, hoa vẫn đua nở. Thật khó tin, khi quanh nàng mọi vật xinh đẹp dường ấy, mà lòng nàng lại không thấy hạnh phúc. Nhưng

nàng nghĩ: chán gì nơi để sống, cũng như hôn nhân, đôi bên phải thỏa hiệp nhau để sống chứ. Trong lúc này thì chính Burke phải quyết định lấy để mà sống chứ.

o o o

Khi anh về đến nhà, anh lại thấy quá khổ sở vì ma quỷ trong người hành hạ anh. Suốt buổi sáng và cả nửa buổi chiều, anh không tài nào đẩy ra khỏi tâm trí anh hình ảnh Erin yêu kiều vào đêm hôm trước, anh thấy quá khó khăn khi phải đi khỏi nàng mà không tài nào không nghĩ đến nàng được. Anh không còn tin là anh có còn làm cho nàng hạnh phúc không, và anh nhận thấy chính anh đang làm cho mình khổ sở.

Có lẽ đã đến lúc hai người phải chuyện trò với nhau. Nói năng bình dị với nhau. Suy nghĩ đơn giản mà thôi. Từ lâu anh không còn tin vào khả năng của mình nữa. Anh nhận ra nếu không có nàng, anh sẽ trở thành vô dụng. Làm sao lại đến nông nỗi như thế, và tại sao lại không tìm cách giải quyết vấn đề. Chuyện đơn giản quá mà. Nhưng chắc là nàng đã gắt gỏng anh, ray rứt khi vắng anh. Anh chưa bao giờ tạo cho nàng một cơ may để nàng tìm hiểu cả.

Vì vậy mà họ cứ lánh mặt nhau. Anh hiểu sự thể như thế. Bây giờ thì đã đến lúc phải làm cho sáng tỏ.

Anh nhìn vào văn phòng của nàng, không có nàng, anh bỏ đi. Ra tiền sảnh, anh thấy Rosa đang tưới cây phong lữ. Anh dừng lại đấy, anh không muốn cứ bứt rứt trong người khi tìm thấy nàng đang làm việc nhà. Anh hỏi Rosa:

- Chị Rosa, có Erin trên lầu không?

Rosa nhìn lên nhưng chị vẫn cứ mãi tưới cây, chị đáp:

- Bà đi đã mấy giờ rồi.

- Đi ra ngoài à?

Mình hốt hoảng thật vô lý. Anh tự nhủ như thế nhưng vẫn hoảng sợ. anh hỏi tiếp:

- Đi đâu thế?

- Bà ấy không cho tôi biết.

- Bà đi xa không?

- Chắc là xa.

Anh nguyên rửa rồi quay đi, Rosa bước đến một chậu cúc tây, chị gọi lại:

- Burke này!

- Có gì thế?

Chị mỉm cười và đặt bình tưới xuống, chị đáp:

- Bây giờ cậu thiếu kiên nhẫn hơn cái thời cậu mới mười tuổi.

- Tôi không muốn để nàng đi một mình.

- Thế mà cậu lại cứ đi một mình mãi.

Anh nhìn chị, chị nhướn mày nhìn lại anh, chị nói tiếp:

- Cậu khó mà che đậy được tôi đâu. Vợ cậu không được hạnh phúc. Cậu cũng thế.

- Erin hạnh phúc mà. Tôi cũng thế.

- Mỗi khi về nhà với gương mặt u sầu, thế mà cậu dám bảo là cậu hạnh phúc được à?

- Đã thế từ lâu rồi!

- Hai chúng ta đều ngu cả sao mà lại quên hết. Muốn có tương lại thì điều cần thiết cần thiết là phải nhìn thẳng vào quá khứ.

- Rosa, chị muốn nói gì thế?

Chị thực hiện điều mà từ khi còn nhỏ chị chưa làm được. Chị tiến đến bên anh, sờ vào mặt anh, chị nói:

- Cô ấy mạnh bạo hơn là cậu tưởng đấy, em trai ạ. Còn cậu, cậu đâu phải là đồ cục mịch?

- Chị Rosa, tôi không còn là đứa bé mười tuổi nữa!

- Không còn, nhưng trong vài phương diện cậu vẫn còn nhẹ dạ.

- Tôi không nhẹ dạ đâu.

- Cậu không nhẹ dạ với cuộc đời. Cậu đã thay đổi cuộc sống.

- Có lẽ thế.

- Mẹ cậu chắc tự hào về cậu đấy. Cô ấy cũng thế.

Khi anh dợm bước đi, Rosa cố giữ anh lại.

Anh nói:

- Cô ấy không có dịp may để tự hào về tôi.

- Không thật, nhưng cậu nên tạo dịp may cho cô ấy. Cậu đã cho tôi một dịp may rồi đấy.

Anh có cử chỉ muốn chấm dứt câu chuyện, anh nói:

- Tôi chỉ cho chị công ăn việc làm mà thôi.

- Và cậu đã cho tôi một tổ ấm đang hoàng mà chưa bao giờ tôi có.

Rosa nói thêm:

- Trước khi cậu đi, xin cậu trả lời ngay câu hỏi của tôi: Tại sao cậu lại cho tôi ở lại đây? Nói thực đi, Burke.

Anh không muốn trả lời, nhưng chị luôn luôn có một lối nhìn thẳng thắn và kiên nhẫn đợi chờ. Có lẽ anh chưa thành thực với chị. Có lẽ anh chưa thành thực với chính anh.

- Vì cô ấy lo lắng cho cậu. Mà tôi cũng lo lắng cho cậu - chị cười, rồi tiếp tục tưới cây. - Vợ cậu không đợi một câu trả lời lâu được đâu. Cô ấy thiếu kiên nhẫn, giống như cậu vậy!

- Chị Rosa, tại sao chị ở lại đây?

Chị quơ lá dương xỉ thành một nùi, đáp:

- Vì tôi thương cậu. Vợ cậu cũng thế. Nếu cậu thích thì tôi ngắt một ít hoa cắm vào phòng khách nhé.

- Được, chị làm đi.

Anh để chị Rosa đang tưới cây ở đây, rồi về lại phòng làm việc của Erin. Đây là lần đầu tiên anh tự hỏi, hay là cho phép mình hỏi lý do tại sao anh đã cho phép Rosa ở lại đây. Tại sao anh lại cho chị một công việc để chị có thể giữ được thanh giá cho mình. Chị là người trong gia đình. Chỉ có đơn giản là thế mà cũng không chịu chấp nhận. Chị nói Erin không đợi nổi một cậu trả lời lâu được, là đúng đấy.

Anh muốn Erin có mặt ở đây, để hai vợ chồng cùng ngồi với nhau, rồi anh nói cho nàng nghe những cảm nghĩ của mình. Anh thấy đấy là việc ưu tiên anh phải làm.

Người quá bồn chồn, anh xáo giấy tờ trên bàn làm việc của nàng. Anh buồn phiền ngẫm nghĩ: nàng quả là một tay thủ thư xuất sắc. Sổ sách giấy tờ ngăn nắp sạch sẽ. Những hàng số thứ tự rõ ràng. Làm sao mà trách một người vợ tận tâm như thế được! Làm sao mà coi thường công việc văn phòng của nàng như thế này được!

Chính cái chi phiếu trả tiền cho bác sĩ đủ làm cho anh phải chau mày ngạc nhiên. Tất cả chi phí về thuốc men trong thời gian nằm ở Kentucky, đều ghi tên người trả là anh mà. Còn cái chi phiếu này lại ghi tên nàng. Lấy làm lạ, anh lấy lên xem. Anh không muốn nàng phải thiếu thốn của ai hết. Nhưng địa chỉ của bác sĩ không phải ở Kentucky, mà lại ở Maryland. Và bác sĩ lại là bác sĩ khoa sản.

Bác sĩ khoa sản à? Burke thận trọng ngồi xuống chiếc ghế của nàng. Máy chữ "xét nghiệm thai" đập vào mắt anh. Có thai à? Erin có thai à? Không thể được! Vì nếu có thì anh phải biết chứ. Nàng phải nói cho anh biết chứ. Thế mà cái giấy nằm rành rành trong tay

anh đây nè. Tờ giấy xác nhận "dương tính" rõ ràng đây nè, mà tờ giấy xét nghiệm lại ghi ngày đã gần một tháng nay rồi!

Erin có thai. Mà nàng lại không nói cho anh hay. Sao nàng lại không nói? Anh đứng dậy lục lọi những giấy tờ khác để xem thử có những giải đáp nào ở đấy không. Do đó, anh tìm ra tờ giấy ghi chép vội vã của nàng: " Burke, em đi bệnh viện. Em không biết đi lâu hay mau".

Khi nhìn vào tờ giấy, anh cảm thấy mắt mình cay xè.

o o o

Paddy lật trang báo ông đang giả vờ đọc, vừa nói:

- Ô, bác thấy Dee thiếu bình tĩnh và kiên nhẫn lắm! Mình không thúc các cháu ăn rau được đâu.

- Dạ, khi nào cũng thế cả bác ạ!

Erin lại đi bách bộ trong phòng đợi, nàng nói tiếp:

- Hai lòng bàn tay cháu ướt cả mồ hôi đây, chị ấy làm như đang đi dạo trong công viên không bằng. Thật khiếp!

- Chuyện sinh nở hả cháu?

Bác cười khúc khích một chút, rồi liếc nhìn đồng hồ không để cho Erin thấy, bác nói tiếp:

- Dee quen chuyện này rồi!

Erin đặt một bàn tay lên bụng, nàng hỏi:

- Khi chị ấy sinh đứa con đầu lòng có như thế này không? Cháu thấy đứa đầu chắc là đáng sợ nhất. Mình cứ tin là có gì xui xẻo xảy ra thôi.

- Dee đã có người bạn đời bên lưng mà!

- Dạ, đúng vậy.

Nàng cầu nguyện sao đến ngày sinh, nàng cũng được mẹ tròn con vuông. Nàng nói:

- Trường hợp có khác nhau, chị ấy đã có Travis lo lắng hết.

Nàng đã thấy anh ấy lo cho Dee rồi, đứng bên giường chị, nắm tay chị, nói chuyện với chị, làm cho chị cười, tính giờ co thắt của chị. Anh hoàn toàn lo lắng cho chị, hoàn toàn ở bên cạnh chị. Nàng lại nói:

- Bác Paddy này, cháu không biết tất cả đàn ông có làm như ấy không? Burke có như vậy không?

Bác đáp:

- Khi người ta yêu vợ như Travis yêu Dee, thì anh ta cũng làm như thế thôi. Này cháu, cháu đi mãi mòn nhà mất!

- Cháu không ngồi yên được. Cháu xuống dưới xem có hoa để mua một ít. Mua để sẵn chốc nữa biếu chị ấy.

- Ý của cháu hay đấy!

- Cháu mang trà cho bác luôn.

- Cháu đi đi. Đừng đi lâu nhé!

Đợi cho nàng đi khỏi rồi, bác bèn đứng dậy và đi bách bộ trong phòng.

Bên dưới, Burke tuông vào bệnh viện như một kẻ bị ma ám. Thoáng một cái đã đứng trước nhân viên tiếp bệnh, anh hỏi:

- Vợ tôi ở đây?

Cô nhân viên quay ghế ngồi về phía máy vi tính. Cô ta hỏi:

- Ông cho biết tên?

- Logan, Erin Logan.

- Bà ấy nhập viện khi nào?

- Tôi không biết. Cách đây hai giờ.

Cô ta bấm nút máy:

- Vào vì lý do gì?

- Tôi...

Anh không biết phải nói lý do gì, anh bèn đáp:

- Bà ấy có thai!

- Có thai à?

Cô ta vẫn bấm máy, đáp:

- Tôi xin lỗi, thưa ông Logan. Chúng tôi không nhận vợ ông vào đây.

- Tôi biết là bà ấy đến đây mà, mẹ kiếp. Ở đâu nhỉ? - miệng cứ lẩm bẩm nguyên rủa, anh lôi miếng giấy trong túi ra:

- Bác sĩ Morgan. Tôi muốn gặp bác sĩ Morgan.

- Bác sĩ Morgan đang bận thanh bệnh. Ông có thể hỏi phòng hộ sinh ở tầng năm, nhưng...

Cô ta nhún vai khi thấy Burke vội vã bước đi. Cô nghĩ: những ông bố trông con. Họ thường nổi điên lên.

Burke bấm nút thang máy. Anh rất ghét bệnh viện. Mẹ anh đã mất trong một bệnh viện. Mấy hôm trước đây thôi, anh đã thấy Erin nằm trong bệnh viện, nay lại...

- Burke, em thật không ngờ thấy anh ở đây.

Anh quay lại, thấy Erin đang đi về phía anh, hai tay ôm một bó hoa hồng nụ, và ổng hút mũi cho trẻ sơ sinh. Tóc nàng chải ngược ra sau, hai má ửng hồng. Khi anh nắm lấy hai vai nàng, bó hoa hầu như gần rơi xuống nền nhà. Anh hỏi:

- Em đang là gì thế?

- Burke, anh làm nát hết hoa đây này!

- Anh sẽ làm nát hết cho mà coi. Anh muốn biết em đang làm gì?

- Em đang đem lên lầu. Nếu chúng còn nguyên. Theo em thì Dee chắc sẽ mừng lắm, nếu hoa còn tươi tốt!

Anh lắc đầu nhưng không tài nào hiểu ra, anh hỏi:

- Dee à? Em nói cái gì lạ thế?

- Anh nói lạ mới đúng chứ? Em mua hoa tặng người ở cũ thì có gì lạ đâu!

- Tặng Dee à? Em đến đây vì Dee sinh à?

- Chứ sao? Anh có đọc miếng giấy em viết à?

- Anh có đọc.

Anh nắm cánh tay nàng, kéo nàng vào thang máy:

- Giấy em viết không rõ ràng gì hết!

- Em vội quá. Em muốn cho mấy đứa bé thật nhiều hoa hồng. Cứ nghĩ nếu anh mà có cặp sinh đôi, chắc là anh phải mua hoa gấp hai!

Nàng úp mặt vào hoa một chốc, rồi cười với anh:

- Em sung sướng vì có anh đến. Chắc là Dee vui lắm.

Anh cố bình tĩnh, khi cửa thang máy lại mở, anh bước ra:

- Chị ấy khỏe không?

- Khỏe lắm. Paddy và em thì lo lắm, nhưng chị ấy rất khỏe!

Anh lấy bó hoa trên tay nàng, vì anh bỗng sợ nàng mang đồ nặng nề trên người. Anh nói:

- Em không được làm gì hết. Em không được làm gì nặng nhọc cả đấy!

- Anh đừng kỳ cục nữa!

Nàng vào phòng đợi, không thấy bác Paddy rải bước trong phòng mà thấy bác đang nhảy. Thấy hai người bác la lên:

- Từng đứa một chào đời! Nó sinh rồi, và sinh từng đứa!

-Ồ, bác Paddy!

Nàng cười rồi ôm chầm lấy bác, và bác ôm nàng quay vòng quanh. Nàng hỏi:

- Chị ấy khỏe mạnh chứ? Mấy đứa bé khỏe chứ? Mẹ tròn con vuông chứ?

- Cô y tá cho bác biết tất cả đều mạnh khỏe. Chốc nữa họ sẽ mang chúng ra, chúng ta sẽ thấy. Burke, chúc anh một ngày tốt đẹp.

- Paddy, Erin, sao hai người không ngồi xuống đi?

- Ngồi à?

Nàng lắc đầu, lại cười, rồi lại níu lấy bác Paddy:

- Chân em còn vững thì em không ngồi đâu. Paddy và em nhảy đã chứ, phải không nào, bác Paddy?

- Chúng ta nhảy chứ!

Bác ta héch cầm lên và bắt đầu hát ư ử. Nhận ra điệu nhạc, Erin hát theo, rồi hai người cất chân nhảy.

Burke ôm bó hoa hồng đứng nhìn hai người. Anh không được nghe nàng cười như thế đã lâu lắm rồi. Anh không hề thấy nàng cười như thế. Anh muốn thấy bó hoa vào trong phòng rồi ôm lấy nàng. Lôi nàng đi, đưa nàng về nhà. Ôm lấy nàng hàng giờ như thế.

- Cô ấy kia kìa!

Bác Paddy nhảy sang điệu "Dích" khi người ta đẩy xe của Dee ra:

- Bé xú đây rồi, nhìn kìa!

Bác lôi khăn tay ra lau nước mắt:

- Chúng xinh quá, cháu à! Giống cả cháu!

Travis lại muốn biết có giống mình không, anh bèn hỏi:

- Còn cháu thì sao? Giọt máu xấn làm hai mà?

Erin bước đến hôn má anh, nàng nói:

- Anh đã làm một việc quá tuyệt! Một trai, một gái!

Nàng nhìn xuống hai hài nhi bó gọn trong vải đặt bên cạnh bà chị họ:

- Hai đứa nhỏ xú hà!

Dee quay đầu nhìn bên phải rồi nhìn bên trái, đánh hơi chúng, rồi chị đáp:

- Chúng sẽ lớn nhanh cho mà coi. Bác sĩ bảo chúng dư sức mà. Lạy Chúa, cả hai đang la làng lên kìa, phải không Travis?

- Chúng mang tính khí của mẹ chúng mà!

- May cho anh là em có bản lĩnh đấy. Kìa Burke, có chú đến thật quý hóa. Gia đình đầy đủ, thật sung sướng!

Anh cảm thấy mình vừa ngô nghê, lạ vừa vụng về khi chuyển hoa cho Travis:

- Chị khỏe chứ? Chị có cần gì không?

Chị thở dài rồi nói:

- Bánh sandwich có nhân thịt heo. Cho một cái thật to đi. Nhưng đừng bắt tôi đợi lâu đấy.

- Xin lỗi quý vị, chúng tôi phải đem bà Grant đi ngay đây. Đến giờ khám buổi tối rồi, lúc bảy giờ.

- Bác Paddy, tối nay mang mấy cháu về.

- Thừa bà Grant, chỉ được phép mang mấy cháu sau mười hai giờ, - cô y tá nói xong bèn đẩy chị đi. Dee chỉ còn biết cười mấp máy môi yêu cầu lại.

- Trông chị tuyệt quá hả? - Erin nói.

- Dee của tôi là ngựa nòi mà! Bao giờ cũng thế.

Paddy nhét khăn vào túi lại, bác nói:

- Thôi được, tôi về nhà đã, và nghĩ cách đêm nay lên đây bán phức cặp này đi.

- Bác cho cháu biết có cần ai giúp không?

- Cần đấy, cháu à.

Bác hôn hai má nàng. Khi bước qua phòng khách, bác nhảy nhót đánh lách cách hai gót chân xuống nền nhà.

Burke nói với nàng, một cách cộc lốc.

- Em đứng đã quá lâu rồi, anh chở em về nhà.

- Em đi xe mà.

- Để đấy!

Anh lại nắm cánh tay nàng.

- Thật là ngố. Em vừa...

- Để xe đấy.

Anh nhắc lại rồi kéo nàng vào thang máy. Nàng cầu nhàu:

- Được rồi. Nếu anh dám ngồi cùng xe với em thì cứ đi.

Nàng vòng hai cánh tay với nhau và nhìn cửa thang, Burke thọc tay vào túi, quắc mắt nhìn.

Không ai nói với nhau cho đến khi họ về nhà và Erin vào tiền sảnh. Nàng lên tiếng:

- Nếu anh vẫn tính nào tạt nấy, thì em lên lầu. Còn anh, anh cứ việc xuống chuồng với mấy con vật câm lặng cho đến hết giờ đi.

Anh tự hỏi không hiểu sao cổ nàng không mỏi vì cứ mãi ngẩng cao đầu như thế. Burke đứng một chốc để lấy lại bình tĩnh. Khi đã thấy bình tĩnh, anh bước theo nàng lên lầu.

- Ngồi xuống!

Anh ra lệnh cho nàng như thế khi vừa đóng xong cánh cửa lại. Erin cứ vòng hai tay với nhau, nàng nheo mắt nhìn anh. Anh lại bảo:

- Anh nói em ngồi xuống đi.
- Còn em thì nói: mặc xác anh.

Họ chỉ nói với nhau như thế. Trước khi nàng lảng tránh ra, anh đã chớp lấy, để nàng lên giường. Nàng nói:

- Thôi được, để em ngồi cho. Có phải anh cần nói chuyện với em không?

Nàng hất mái tóc ra sau, rồi ngồi chéo chân lại:

- Em đang lắng nghe đây.

Nàng thấy anh bặm môi lại và nhìn vào cằm nàng:

- Đánh đi, đánh em một phát đi. Anh chờ đã mấy hôm rồi mà.
- Em đừng có chọc tức anh!
- Đêm qua rõ ràng là em có chọc tức anh được đâu!

Nàng cởi giày ra rồi vút qua một bên:

- Nếu anh có gì muốn nói, cứ nói đi.
- Được rồi, anh muốn nói với em và anh muốn em phải trả lời ngay.

Nhưng thay vì hỏi, anh lại thọc tay vào túi và đi quanh phòng. Bắt đầu từ đâu đây? Anh tự hỏi như thế. Mấy ngón tay anh mân mê

chiếc nhẫn anh đeo mấy hôm nay, có lẽ đây là điểm bắt đầu dễ nhất. Burke lấy ra, nắm trong lòng bàn tay. Anh thấy nét sung sướng hiện ra trên mắt nàng. Nàng thốt lên:

- Anh tìm thấy à? Thế mà không cho em biết.
- Thì em có hỏi đâu.
- Em không hỏi, vì em rất đau đớn. Vứt nó trong chuồng ngựa, thật là ngốc!
- Tại sao em lại vứt đi.
- Bởi vì em không biết phải làm gì nữa. Em biết mình không thể thoát được chúng. Chúng đã trói chặt tay em rồi.

Nàng nhìn chiếc nhẫn mà vẫn thấy anh không phản ứng gì. Nàng nói tiếp:

- Em cứ đinh ninh là có người tìm ra và đem đến cho anh và anh sẽ biết. Nhưng em không biết anh có làm được gì không. Tại sao anh lại không đưa lại cho em?
- Vì anh muốn để cho em một thời gian, thử em có muốn nhận lại hay không?

Anh cầm bàn tay nàng và đeo lại chiếc nhẫn vào ngón tay:

- Tùy em thôi.
- Em bao giờ cũng nhận hết.

Nàng từ tốn đáp, nhưng không đeo nhẫn vào:

- Anh vẫn còn giận em vì chuyện đã xảy ra à?
- Anh không bao giờ giận em vì những chuyện đã xảy ra hết.
- Anh cho đấy là một chuyện đã nổi tiếng chứ gì.
- Đó là do lỗi của anh.

Anh quay về phía nàng, và lần đầu tiên anh tỏ ra giận dữ:

- Hai mươi giờ liền. Em nằm trong bóng tối suốt hai giờ liền vì anh!

Lời lẽ anh nói ra vẫn còn gay gắt, nhưng phản ứng của Burke đã làm cho nàng thích thú. Nàng đáp:

- Em cứ nghĩ đấy là do lỗi của Durman. Anh chưa bao giờ muốn nói chuyện đó với em hết, để cho em giải thích đúng đắn với anh những gì đã xảy ra. Nếu anh...

- Em có thể đã chết rồi!

Có thể lắm chứ. Chết không trần trối, chết không một lời giải thích. Anh nói tiếp:

- Anh cứ ngồi trong cái khách sạn mắc dịch ấy, đợi ai đấy gọi điện thoại đến, phập phồng lo sợ và anh thì không thể làm gì được. Khi anh tìm ra em, thấy bọn chúng đối xử với em... hai cổ tay em...

- Lành cả rồi mà!

Nàng đứng dậy bước tới bên anh nhưng anh vội nhích lui. Nàng hỏi:

- Tại sao anh lại thế? Tại sao anh cứ lánh em như vậy? Khi ở bệnh viện, anh cũng không có ở đây. Anh không hề ở với em.

- Anh đi tìm giết thằng Durman.

- Ôi, Burke, anh không giết chứ?

- Anh đến quá trễ!

Cơn tức tối vẫn còn trong anh, anh cố dần nó xuống:

- Cảnh sát đã giữ hẩn lại, anh không thể gặp hẩn được. Anh chỉ còn việc về lại bệnh viện để nhìn em. Cứ nghĩ đến chuyện anh gần như mất em là anh bàng hoàng. Càng ở trong bệnh viện lâu anh càng nghĩ nhiều đến việc anh đã lôi cuốn em theo anh ngay từ đầu mà không khi nào để cho em chọn lựa theo sở thích của em, không khi nào để cho em biết tông tích của chồng mình!

- Đủ rồi. Bộ anh tưởng em là người đàn bà yếu bóng vía không dám quyết định công việc của em được à? Em đã lựa chọn mà, và em đã chọn anh. Không phải em vì đồng tiền của anh đâu!

Đến phiên nàng giận dữ đi quanh phòng:

- Em đã quá đau đớn tìm cách chứng để tỏ cho anh biết là em yêu anh. Em không chối cãi là em đã mơ ước một cuộc đời khá hơn là chỉ quanh quẩn với vài mẫu đất và cam phận đi rửa chén bát cho người ta. Em không xấu hổ vì phải làm việc ấy. Nhưng Burke Logan, hãy nghe em đây, em có khả năng tìm cho em một cuộc sống mà.

- Anh biết rõ điều này lắm!

- Anh tưởng em lấy anh vì ngôi nhà này hả?

Nàng dang rộng hai cánh tay như là muốn nói đến các phòng trong ngôi nhà, rồi nàng nói tiếp:

- Thôi được, anh cứ tin đi, còn em, em không đặt thành vấn đề. Anh tưởng em vì gia súc của anh, vì tài sản của anh hả? Anh lấy hết đi, anh mang hết đi. Anh thắng hay bại cũng mặc. Còn đồ này nữa.

Nàng mở rộng tủ và lôi hết những hộp đựng đồ trang sức ra:

- Những cái thứ xinh xắn lóng lánh này nữa hả? Đây, anh cứ mang hết đi. Em chỉ yêu anh. Chúa mới biết tại sao tôi yêu anh, một con ngựa cục cằn khó thương. Bộ anh tưởng tôi không biết tông tích của anh hả?

Nàng thấy đồ trang sức quý giá sang một bên rồi đi quanh phòng:

- Em biết rõ anh là ai, anh làm gì. Thế mà em vẫn yêu anh một cách điên khùng!

Anh lặng lẽ trả lời nàng:

- Em không biết gì hết. Em hãy ngồi xuống, anh nói cho mà nghe.

- Anh khỏi cần nói những điều em không biết đâu. Bộ anh tưởng em không biết anh không có cha và đã lớn lên trong nghèo khổ à? Ồ, anh không cần nói những điều đó. Rosa đã nói cho em biết mấy tuần nay rồi. Bộ anh tưởng em ngán anh nếu anh đã nói láo, anh lừa lọc hay là anh ăn trộm sao? Em biết nghèo ra sao rồi, em biết thèm khát ra sao rồi, nhưng em có gia đình. Bộ em không cảm thấy chua xót gì cho chú bé không hay biết tí gì về người bố hay sao?

- Anh không biết!

Nàng vô tình đã làm cho anh choáng váng.

Anh nói với nàng:

- Em ngồi xuống đi, Erin!

- Em quá bồn chồn không thể ngồi được. Thật em quá bồn chồn như ngồi trên lửa. Em đã gần chết. Em nghĩ là em sẽ chết và em cứ nghĩ tại sao hai chúng ta lại phí thời gian về chuyện đâu đâu kỳ lạ thế này? Em đã thề là nếu chúng ta sum họp lại được với nhau, thì chúng ta sẽ không gây gổ với nhau nữa. Đã mấy ngày rồi, em cố bình tĩnh, em không nói gì cả khi anh lạnh nhạt với em. Nhưng chẳng sao. Nếu anh muốn hỏi gì, anh cứ hỏi đi, vì em có nhiều điều muốn nói đây.

- Tại sao em không cho anh biết là em có thai?

Nàng khựng lại. Nàng hả miệng ra và không cần anh nhắc nhở chuyện ngồi xuống, nàng tự mình từ từ ngồi xuống giường. Nàng hỏi:

- Tại sao anh biết?

Burke lôi ra tờ giấy anh đã tìm thấy ở bàn làm việc của nàng đưa cho nàng xem:

- Em đã biết một tháng nay rồi?

- Vâng.

- Em có ý định không nói cho anh hay, hay là em chỉ lo liệu lấy một mình?

- Em nói cho anh biết, nhưng... Anh muốn nói gì, nói là em tự lo liệu lấy một mình à? Em đâu muốn giữ kín việc này khi mà...

Nàng dừng lại vì những gì nàng nói như nước chảy lá môn. Rồi nàng nói tiếp:

- Chắc là anh cho vì thế mà hôm nay em đến bệnh viện chứ gì? Chắc anh cho em đến đó để xem thử cho chắc, em không có con chứ gì?

Nàng vứt tờ giấy xuống nền nhà rồi đứng dậy:

- Burke Logan, anh là kẻ đáng ghét, mà anh lại cho em là như thế!

- Em cho anh là cái quái gì? Cả một tháng trời nay em không cho anh biết!

- Em đã định nói với anh vào hôm em biết mình có thai. Em đã đi tìm anh. Em chưa nói được lời nào thì anh đã la toáng lên về tiền bạc, và về bức thư của bố em. Luôn luôn nói đến tiền bạc! Em chờ có dịp là nói cho anh hay, nhưng anh có cho em dịp để nói đâu? Không bao giờ có dịp nào hết!

Nàng thấy xấu hổ vì đã khóc, nhưng nàng lại còn xấu hổ hơn nữa sau khi lau nước mắt, nàng nói:

- Em sẽ trở về Ai Len và sinh con ở đấy. Hai mẹ con em sẽ không ai làm anh vương mắc hết!

Trước khi nàng chạy ra khỏi phòng, anh hỏi:

- Em muốn có con chứ?

- Anh có khùng không đấy? Dĩ nhiên là em muốn có con. Con của chúng ta mà! Con của chúng ta vào hôm đầu tiên ngay trên giường này! Em yêu anh với cả tấm lòng của em, với tất cả nhiệt tình của em. Nhưng nay thì hết rồi. Tôi ghét anh! Tôi ghét anh vì đã để cho tôi yêu anh đến thế mà không yêu lại tôi! Không có một lần anh ôm tôi vào lòng và nói yêu tôi!

- Erin!...

- Không, anh đừng đụng đến tôi. Bây giờ tôi đã nổi điên lên như bất kỳ người phụ nữ nào rồi đấy! - nàng đưa cả hai tay lên để xoa đầu anh đi. Nàng không chịu để cho anh thương hại:

- Tôi sợ anh không muốn có con, cho nên tôi không muốn cho anh hay. Đâu phải là chuyện mua bán, phải không? Nếu anh có con, chắc là anh sẽ không dễ gì đi đây đi đó tự do được?

Anh nhớ lại cái hôm nàng đến để nói chuyện cho anh biết về đứa con, anh nhìn thẳng ánh mắt của nàng. Anh cũng nhớ đến ánh mắt của nàng khi nàng bỏ đi mà không nói năng gì. Bây giờ thì anh chọn lời rất kỹ lưỡng, anh biết anh đã phạm rất nhiều lỗi lầm:

- Sáu tháng về trước chắc là em đã nói đúng đấy. Cũng có thể em còn đúng vào sáu tuần trước, nhưng bây giờ thì sai bét. Đã đến lúc chúng ta dừng vòng vo nữa, cô em Ai Len ạ!

- Rồi làm gì bây giờ đây?

- Anh thật khó nói ra được những gì anh đang cảm nghĩ trong lòng. Anh thật khó nói quá!

Anh thận trọng bước đến bên nàng, và khi thấy nàng không bước lùi, anh đặt hai tay lên vai nàng:

- Anh muốn có em và anh muốn có con!

Nàng nắm chặt mấy ngón tay trên chiếc nhẫn nàng đang còn giữ trong bàn tay, hỏi:

- Tại sao?

- Anh không hề nghĩ đến chuyện anh cần có một gia đình. Khi anh còn bé, anh đã thề không bao giờ anh để cho một ai động đến mình như người ta động đến mẹ anh. Không bao giờ anh lại để cho bất kỳ ai có ý nghĩ rằng, khi họ bỏ anh thì anh sẽ gặp cảnh khốn đốn. Thế rồi anh đi Ai Len và gặp em. Nếu em không đi theo anh về đây, thì chắc là anh sẽ ở lại bên đấy với em rồi!

- Anh yêu cầu em sang đây để làm sổ sách cho anh mà!

- Đây là cái cơ hay nhất cho cả hai chúng ta. Anh không muốn làm cho em phải lo lắng. Anh không muốn vắng mặt em suốt ngày. Đây, phương hướng của anh là thế đấy. Anh làm đám cưới với em vội vã như thế, là vì anh không muốn để cho em có cơ hội gặp gỡ nhiều người, rồi tìm ra người khác hơn.

- Đúng là em không có cơ may nào hết!

- Em chưa hề gặp ai trước đó cả mà!

- Bộ anh tưởng em lấy anh vì anh có tài trên giường hả?

Anh phải bật cười khi nghe nàng hỏi thế:

- Làm sao mà em biết được?

- Em không tin một phụ nữ trải qua nhiều người mới tìm ra được người mình mong muốn. Tình dục là cái cơ đáng buồn, được xem là

tiêu chuẩn để lấy chồng, cũng như là tiền bạc vậy. Có lẽ cả hai chúng ta đều điên, em thì cho là anh lấy em vì tình dục, còn anh thì lại cho là em lấy anh vì tiền! Burke, em đã nói cho anh biết tại sao em lấy anh rồi. Còn anh, anh chưa thấy đã đến lúc nói cho em biết à?

- Anh thì cứ sợ em bỏ đi!

Nàng thở dài rồi cố chấp nhận điều đó, nàng nói:

- Thôi được rồi, cho qua hết đi.

Nàng đưa chiếc nhẫn cưới cho anh:

- Cái này nằm trên ngón tay em. Chắc anh nhớ là ngón nào rồi.

Anh cầm lấy chiếc nhẫn và nắm luôn bàn tay nàng. Giờ quyết định đã đến, cho nàng và cho anh. Không phải ngày nào cũng có dịp may thứ hai cho anh:

- Anh yêu em, Erin à.

Anh thấy nước mắt nàng lưng tròng và anh rửa mình đã để cho thời gian trôi qua quá lâu. Nàng yêu cầu anh:

- Anh nói nữa đi. Nói cho quen đi!

Chiếc nhẫn nhẹ nhàng trượt vào ngón tay nàng:

- Erin, anh yêu em, mãi mãi yêu em.

Khi anh ôm nàng vào lòng, anh cảm thấy bánh xe đời của anh ăn khớp vào nhau tức thì:

- Em đã làm cho cuộc đời anh có ý nghĩa! Tất cả! - họ gắn môi vào nhau. Họ thấy quá êm dịu, quá mãnh liệt như lần đầu tiên. Anh nói:

- Chúng ta sẽ bắt đầu gây dựng.

Nàng cười, ôm lấy mặt anh trong hai bàn tay mình:

- Chúng ta đã gây dựng rồi! Anh không thấy đó thôi.

Cẩn thận, anh đặt lòng bàn tay lên bụng nàng:

- Khi nào đây?

- Bấy tháng nữa, non non một chút. Có lẽ ba chúng ta cùng ăn mừng Giáng Sinh đấy!

Nàng khẽ rên lên khi anh nâng bổng nàng lên trong hai cánh tay anh.

Anh úp mặt vào mái tóc nàng, anh thì:

- Anh sẽ không làm cho em thất vọng đâu!

- Em biết!

- Anh muốn em nghỉ ngơi!

Khi anh sắp để nàng nằm lên giường, nàng bấu chặt áo sơ mi của anh:

- Chừng nào anh cũng nghỉ ngơi như em, em mới thấy được hạnh phúc!

Anh cần lấy vành môi dưới của nàng:

- Cô bé Ai Len ơi, anh thường bảo, em là "người trong tim" của anh mà!